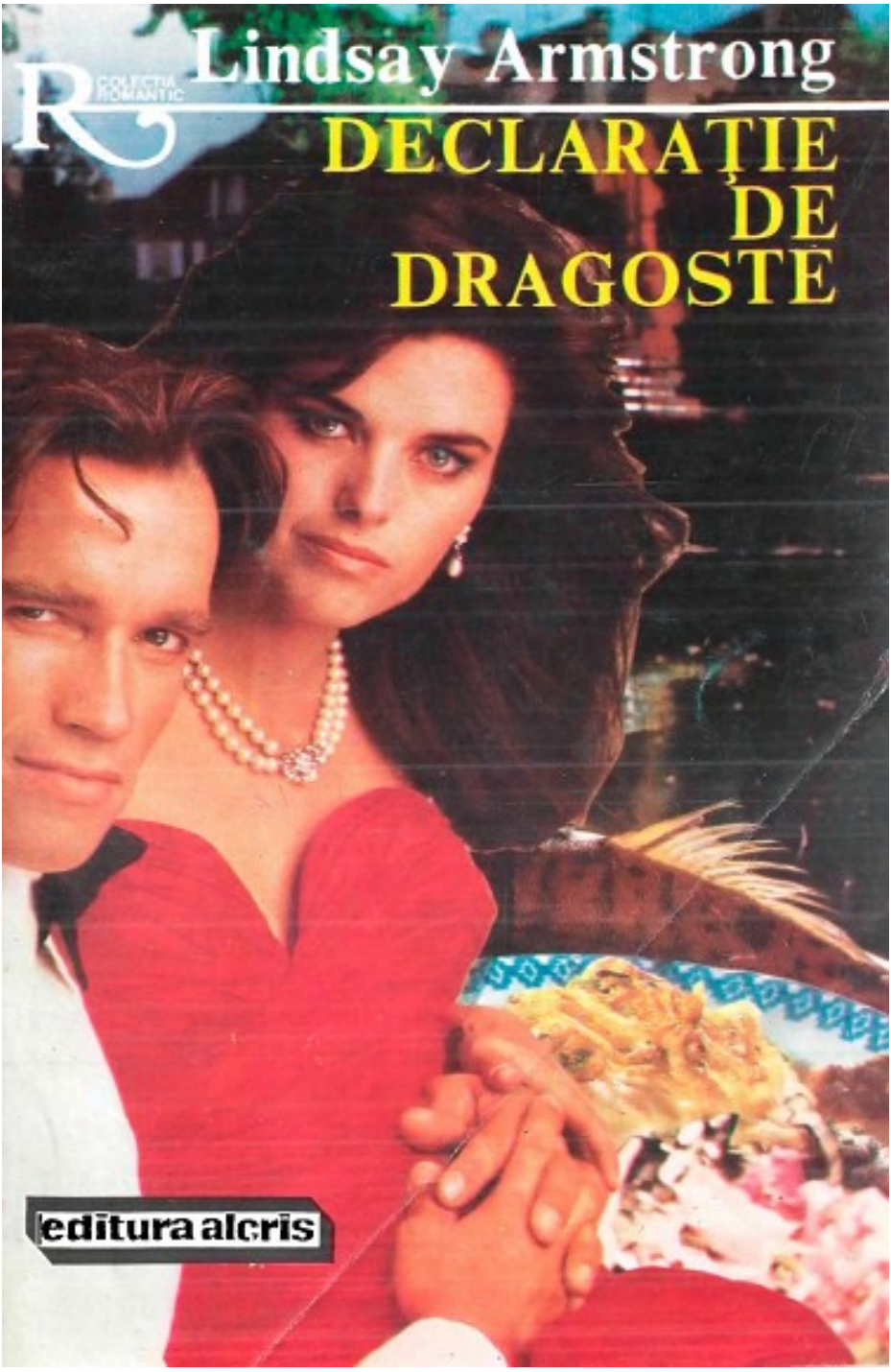
COLECȚIA ROMANTIC
Lindsay Armstrong
DECLARAȚIE DE DRAGOSTE
editura alcris

LINDSAY ARMSTRONG
DECLARAŢIE DE DRAGOSTE

SOME SAY LOVE by Lindsay Armstrong

© Lindsay Armstrong, 1986 Mills & Boon Limited
Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin Editurii ALCRIS – M 94
Traducere din limba engleză de IRINA TRANDAFIRESCU
COPERTA: ANDY
Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial; TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE
ISBN 973-9197-30-2
Colecţia „ROMANTIC’

CAPITOLUL I

Hannah Hawthorn privi în sus şi ţinu degetul apăsat pe butonul cu cifra şapte. Dar, aşa cum se întâmplase de mai multe ori în ultimele cinci minute, numărul şapte pe scala de deasupra uşilor se lumină şi liftul se opri lin – doar ca să înceapă să coboare fără ca uşa să se deschidă. Ce era mai rău, oricum, era că acest mecanism adoptă aceeaşi atitudine jucăuşă la al doilea etaj. Liftul se opri brusc şi apoi, fără să se deschidă, ţâşni în sus ca să se oprească din nou la al şaptelea etaj, numai că de data asta uşile s-au deschis. În timp ce Hannah se pregătea să iasă mulţumită, un bărbat înalt năvăli înăuntru, împingând-o înapoi.

— O, nu! suspină ea când uşile începură să se închidă. Uite ce-aţi făcut! se plânse ea, albindu-se de frică atunci când văzu că fusta rochiei îi rămăsese prinsă între uşi.

— Am făcut? spuse bărbatul. O, rochia dumneavoastră. Staţi, nu-l nimic… Hannah se lupta furioasă cu fusta şi se eliberă, când se auzi un zgomot care anunţa că rochia se sfâşiase.

— Nu trebuia s-o faceţi asta, spuse el încet în timp ce ea îşi inspecta fusta, sfâşiată acum de la talie până la tiv de gestul ei neîndemânatic şi furios.

— Ba trebuia, ofta ea. Nu înţelegeţi, liftul ăsta se joacă! Va începe să coboare acum şi cu rochia prinsă în uşi, aş fi putut… să păţesc orice, spuse pălind când se imagină strangulată de propria rochie. Adică… deodată căzu în genunchi, cuprinsă de o senzaţie de amorţire, şi uluită de faptul că liftul într-adevăr începuse să coboare, doar ca să se oprească brusc. Înghiţi şi-şi puse o mână la gură. Mi-e rău, şopti ea.

— Încearcă să nu te gândeşti, spuse însoţitorul ei cu o nuanţă de amuzament şi îngenunchind lângă ea…

Ea privi în sus, în ochii lui întunecaţi pe faţa bronzată şi puternică. Avea părul negru şi înspicat cu alb.

— La ce etaj suntem? întrebă ea cu voce tremurată.

— Aş zice că între al treilea şi al patrulea, atâta vreme

cât numerele sunt luminate şi se pare că stăm pe loc.

— Urăsc lifturile! spuse Hannah cu năduf. Totdeauna le-am urât şi totdeauna am ştiut că am să rămân blocată într-unul.

Bărbatul îşi ridică sprâncenele amuzat, dar spuse pe un ton liniştitor:

— Dacă s-ar fi făcut o statistică, sunt sigur că s-ar fi demonstrat că lifturile sunt mult mai sigure decât orice aftă formă de transport.

— S-ar putea să ai dreptate, dar dă-mi oricând un avion sau un cal! spuse ea cu înflăcărare întorcându-se spre el. Nu văd ce ne-ar ajuta acum statisticile! Pentru că vom sfârşi ca şi ele! Din câte ştim, s-a întâmplat ceva cu cablurile şi vom cădea cu cabina şi… ne vom zdrobi.

— Hai, spuse el liniştit, aşezându-se pe podea şi trăgând-o la piept ca pe un copil, crede-mă, este destul de neplăcut şi nu este nevoie să intri în panică…

— Dar am intrat, îl întrerupse ea. Chiar am intrat în panică. Sunt blocată în liftul acesta de o veşnicie, aşa…

— N-o să cădem, spuse el cu autoritate. Este doar o defecţiune electronică şi în puţină vreme cineva îşi va da seama că suntem aici, pentru că am apăsat butonul de alarmă. Cum ai spus că te numeşti?

— Hannah. De fapt, n-am spus.

— Hannah, spuse el gânditor. Îmi place, sună bine.

Ea îi aruncă o privire amară.

— Dac-ai şti ce cruce grea este să le numeşti Hannah Rose. Se opri brusc când el îi plimbă mâna pe păr. La fel ca tatăl ei. Îşi muşcă buza şi spuse cu glas şoptit:

— Îmi pare rău, am fost ridicolă, nu-i aşa? Din cauză că am tras aşa o spaimă.

— Ştiu, spuse el. Dar este foarte de înţeles, dacă liftul îţi provoacă claustrofobie. Sunt sigur că nu eşti singura persoană care suferă de asta, oricum.

— Presupun că aşa este, spuse ea puţin surprinsă. O formă de claustrofobie. Nu m-am gândit până acum. Pare ciudat! Se linişti într-un fel, gândindu-se că era firesc, descoperind dintr-odată că se simţea în siguranţă în braţele

bărbatului care o ţinea strâns…

Ea se smuci şi s-ar fi smuls din braţele lui, dacă el ar fi lăsat-o, dar în loc să-i dea drumul, el îşi strânse buzele când îi văzu faţa roşie, iar ochii lui adumbriţi se înveseliră.

— Acum ce mai este? murmură el.

Hannah avea acuta senzaţie că el ştia ce este, că-i citise gândurile de parcă îi erau scrise pe faţă şi când începu să vorbească şi apoi se opri jenată, el îi confirmă când spuse:

— Câţi ani ai, Hannah?

— Optsprezece. Ce legătură are asta? întrebă ea cam exasperată.

El ridică din umeri.

— Doar că sunt destul de bătrân ca să-ţi fiu tată.

— Asta nu înseamnă… nimic, spuse ea cu îndoială în glas.

— Ei bine, înseamnă, răspunse el. Dar nu că am depăşit total ceea ce ai presupus tu. Înseamnă, oricum, că cineva ajuns la vârsta mea. a învăţat ceva din autocontrol. N-ar trebui să-ţi faci griji că am să sar pe tine. Linişteşte-te, adăugă el blând mângâindu-i părul.

Hannah se linişti, dar se simţi ca şi când ar fi fost efectiv adusă la vârsta de doisprezece ani şi ar fi simţit un junghi dureros. Privi în jos la rochie şi pipăi fusta sfâşiată, privind în gol.

— De ce priveşti aşa, Hannah? o dojeni el. Vom fi scoşi de aici. Îţi promit.

— O, nu la asta mă gândeam, spuse ea strângându-l de mână în timp ce liftul începuse să se mişte. Mă gândeam la rochia mea. Ţineam la ea – era cea mai bună rochie a mea. Vorbea repede ca să nu se gândească la ceea ce făcea liftul – se oprise din nou, dar uşile rămaseră închise. O îmbrăcasem, mă rog, ca să impresionez persoana cu care mă duceam să mă întâlnesc înainte ca tâmpitul ăsta de lift să înceapă să se poarte aşa. Acum va trebui să merg acasă şi să-mi fac curaj încă o dată, sfârşi ea cu un zâmbet mic şi strâmb…

— Poate vei putea să explici ce s-a întâmplat?

Hannah se gândi puţin, apoi spuse:

— Ar fi destul de stângaci, într-un fel – nu, va ajunge să creadă că sunt cam ciudată. De fapt, am un obicei nefericit de a mă băga în toate încurcăturile posibile. Să ajung toată ruptă şi zdrenţuită – nu.

— Te duceai să faci o afacere? o întrebă însoţitorul ei, strângându-şi amuzat buzele.

— Nu tocmai, răspunse Hannah. Este o chestiune personală. Problema este că el e o persoană foarte ocupată. Adică, am mai sunat de câteva ori dar nici măcar nu m-au anunţat, de fapt nici nu cred că ar fi putut, dar oricum, de asta m-am hotărât să iau taurul de coarne astăzi, într-un fel de a spune. Se strâmbă trist.

— Şi eu am păţit aşa ceva. Ca atunci când simţi că ar fi trebuit să rămâi în pat.

— Serios? întrebă ea curioasă.

El râse.

— Oare nu toţi am păţit-o? Dar rochia ta, ar putea fi poate reparată? Privi în jos la fusta ei. Nu sunt expert, trebuie să mărturisesc, adăugă el.

— Bine, spuse Hannah nesigură. Nu-i nimic. După cum ar fi spus tata, Dumnezeu va avea grijă, trebuie să am încredere. Ce… ce se întâmplă acum? spuse ea, în timp ce el îi strângea mâna.

— Cred că suntem pe cale să fim salvaţi, spuse rar bărbatul, şi Hannah constată, când îl privi, că el o studia curios.

— Ce este? întrebă ea.

— Nu ştiu, răspunse el încruntându-se. Dădu din cap şi ridică din umeri, Apoi îşi eliberă mână dintr-a ei, o vârî în buzunar şi scoase două bancnote de cincizeci de dolari. Consideră-mă ca pe unealta providenţei, Hannah, spuse el zâmbind, apoi îi puse banii în palmă.

Hannah privi speriată la bani mai întâi, apoi îl privi pe el.

— N-aş putea, spuse agitată, N-am vrut… te-ai gândit… o, Doamne! şopti ea vădit încurcată şi roşind puternic. Nu…

— Ba da, o contrazise ferm. Vezi, n-aş vrea să mă gândesc că nu ai o rochie frumoasă să-ţi dea încredere în tine pentru misterioasa întâlnire... Uşile liftului se deschiseră, dar bărbatul nu observă şi, cu un licăr diavolesc în privire, o sărută pe Hannah uşor pe buze şi continuă: Pentru că trebuie să admit, Hannah, că orice bărbat în viaţă n-ar simţi altceva pentru tine, eşti mult prea drăguţă.

Hannah îl privi uluită, rămasă fără respiraţie. Când întoarse capul şi, spre groaza ei, constată că nu era doar mecanicul ci un grup de vreo zece persoane, care se uitau în lift cu expresii diferite pe feţe, de mirare şi de amuzament.

— O, suspină ea, încercând să-i dea banii înapoi.

N-au fost acceptaţi, în schimb ea fu ridicată în picioare, mângâiată pe cap încă o dată... şi bărbatul plecă murmurând:

— Regret că năvălesc aşa, dar am întârziat şi cum...

— Dar... îngăimă Hannah, nu pot să accept. Strânse banii în mână în clipa în care uşile se închiseră din nou. Apoi, ochii i se opriră pe asistenţa foarte interesată, privi apoi în jos spre fusta ruptă şi din nou în sus la cele câteva zâmbete şi clipiri din ochi.

— Nu e... nu e ce credeţi, se răsti ea. E... of, Doamne! şi se grăbi şi ea spre uşile holului, gândindu-se să scape de acolo. Cum a putut...

*
* *

O oră mai târziu, Hannah era înapoi la rectorat şi-i povesti păţania ei doamnei Clayton, soţia pastorului, care ascultă cu vădit interes. Reverendul Clayton era un prieten al tatălui ei, reverendul Hawthorn, şi de aceea Hannah acceptase să stea o perioadă mai lungă la familia Clayton care veghea asupra sufletelor bisericii anglicane.

— Bine, spuse doamna Clayton, când Hannah termină de vorbit. Nu văd care-i problema. Dumnezeu acţionează în feluri misterioase, Hannah, aşa cum îmi spune mereu

domnul Clayton, adăugă ea cu o umbră de tristeţe.

— Ştiu asta, spuse Hannah.

— Atunci care-i problema? întrebă doamna Clayton şi adăugă: practic, îi vei putea restitui banii când vei avea o slujbă.

— Dar nu ştiu cum se numeşte!

— Nu te-ai gândit să întrebi?

— Nu, spuse Hannah posacă.

— Draga mea, spuse doamna Clayton privind-o o clipă înainte de a continua, din ce mi-ai spus, s-a purtat cu tine ca un gentleman perfect.

— Da, spuse Hannah încet, gândindu-se la ochii aceia întunecaţi, care adesea erau foarte pătrunzători. Adică, da, aşa a făcut, spuse ea încurcată. Dar după toate, m-a lăsat cu o sută de dolari în mână şi, ei bine, părea… părea foarte ciudat.

— Ce-a făcut? întrebă pastorul care venise pe neaşteptate. Eşti acasă, Hannah! Ai ajuns să-l vezi?

— Nu, spuse Hannah dezamăgită. Am rămas blocată în lift, mi-am sfâşiat cea mai bună rochie şi am întâlnit un bărbat care mi-a dat bani să-mi cumpăr altă rochie şi dacă vrei să ştii, n-am fost niciodată mai umilită în toată viaţa mea. Ea ridică deodată ochii cenuşii. M-a sărutat în faţa tuturor şi părea că… că făcusem dragoste în lift! Ea privi din nou în jos şi se smiorcăi.

Reverendul Clayton şi soţia lui schimbară o privire pe deasupra capului lui Hannah până când doamna Clayton spuse:

— Hannah, dragă, nu te necăji. Dacă a fost doar un sărut, ei bine, poate că are un simţ al umorului mai ciudat. Până la urmă nu te-a sărutat, vreau să spun, într-un fel. Şi în ceea ce priveşte cei o sută de dolari, am putea să-i dăm bisericii dacă chiar nu vrei să-i accepţi, iar Ted şi cu mine vom fi foarte fericiţi să te ajutăm în problema rochiei celei noi. Nu-i aşa, Ted?

Ea îşi privi soţul care încuviinţă energic cu o privire comică de dezorientare totală.

— Nu, spuse Hannah repede şi cu înfocare,

schimbându-şi dintr-odată mina. Mulţumesc foarte mult, spuse ea liniştită, dar ferm. Amândoi sunteţi foarte drăguţi, dar cred că într-un fel eu am tot atâta nevoie de ei ca şi biserica în clipa asta, aşa că am să folosesc aceşti bani. Ea îşi ridică bărbia sfidător şi zâmbi printre lacrimi, ridicându-se. Apropo, eu gătesc cina în seara asta!

— Draga mea, dar eşti invitata noastră, protestă doamna Clayton. Ted Clayton puse o mână pe mâinile ei şi spuse:

— Sigur, Hannah, totdeauna am crezut că ar ajuta…

— Tu n-ai gătit cina în viaţa ta, Ted, spuse morocănos doamna Clayton când Hannah părăsi camera.

— Doar pentru că tu nu m-ai lăsat ca să mă rătăcesc prin bucătăria ta. Ted Clayton îi zâmbi cald soţiei sale. Am vrut să spun că este bine să munceşti când eşti necăjit… Uite, înainte de a muri de curiozitate, vrei să fii bună să-mi spui ce s-a întâmplat în după-amiaza asta?

— Of, dragă, replică soţia lui chicotind, am să încerc, dar şi eu sunt puţin nelămurită…

*

* *

Hannah privi în oglindă gândindu-se: asta este!

Se întoarse pe toate părţile, admirând cum îi venea rochia roz de culoarea azaleelor şi cum îi completa palida culoare a pielii, ochii cenuşii şi părul negru strălucitor. Materialul era ceva sintetic dar părea ca mătasea, iar croiala era elegantă – cu corsajul plisat şi cu cravată înnodată la gât, şi cu fusta dreaptă.

— Mult mai elegantă decât cealaltă, murmură ea, apoi se strâmbă. Probabil şi mai îndrăzneaţă, adăugă ea învârtindu-se cu stângăcie în căutarea etichetei.

Ei bine, se gândi ea scoţând eticheta, este genul de rochie pe care-o pot îmbrăca oriunde şi dacă mă uit, am şi o pereche de pantofi cu care să mă asortez. Şi dacă socotesc bine, nouăzeci şi nouă de dolari vor fi bine folosiţi. Este foarte important să fac o bună impresie.

Râse încet, văzându-şi expresia figurii şi-şi spuse în oglindă:

— Trebuie să admiţi, Hannah, atâta vreme cât ţi-au mai rămas în buzunar o sută de dolari, nu poţi să rezişti acestei rochii, oricât ţi-ar displăcea modul în care i-ai obţinut!

Figura ei deveni gânditoare. De multă vreme îşi ascundea secretul aproape păcătos al dorinţei aprige de a avea îmbrăcăminte frumoasă, o dorinţă care până acum nu putuse fi satisfăcută. Poate ar trebui să mă autoeduc, cugetă ea. Oare nu spunea tata că nu trebuie să judecăm oamenii după haine? Şi apoi, ea era o asemenea prezentă. Încât nimeni nu-i privea hainele şi dacă nu, era o investiţie pentru viitor.

Ea îşi pipăi capetele cravatei şi descoperi dintr-odată că se gândea la cu totul altceva. La o pereche de ochi întunecaţi care o vor aprecia în rochia asta. Faţa i se înroşi la gândul zilei anterioare. O sclipire de încăpăţânare îl apăru în ochi când îşi aminti curata agonie de a fi lăsată cu o sută de dolari într-o mână şi cu rochia ruptă în cealaltă...

— Am s-o iau, şopti scoţându-şi rochia cu grijă. Îşi îmbrăcă fusta şi bluza şi tresari când vânzătoarea intră în cabină.

— Ce-i, puiule? Nu-ţi place?

— Îmi place şi o iau, spuse Hannah îmbrăcându-se.

— Cred că ai dreptate, spuse vânzătoarea. Eşti tu tânără, dar ai corp pentru ea, suplu şi frumos curbat pe unde trebuie, de mare clasă ca şi rochia.

Hannah se opri din încheiatul nasturilor bluzei.

— Chiar aşa credeţi?

— Ştiu, spuse vânzătoarea zâmbind şi apucând-o pe Hannah de încheietura mâinii. Asta se vede după glezne, încheietura mâinii, după talie, bust şi după aceste picioare lungi şi frumoase. Asta înseamnă clasă. Este pentru o ocazie specială?

— Sper să fie pentru mai multe ocazii speciale, spuse Hannah misterioasă.

*
* *

Acum, doar n-o să mă las înfricoşată, se gândi Hannah pătrunzând în holul în care fusese atât de umilită doar cu o zi în urmă.

Sper ca Dumnezeu să îngăduie să nu mă recunoască nimeni, îşi spuse ea, şi am să iau liftul până la etajul şapte. Şi, după toate probabilităţile, singură voi fi mai în siguranţă.

Ca totdeauna, spuse o rugăciune pentru a-şi asigura asistenţa divină când intră în lift, fără să se poată stăpâni să nu tremure uşor. Liftul, oricum, funcţiona perfect şi ea ajunse la al şaptelea etaj unde privi în jur să-şi găsească prada. În faţă, descoperi pe o uşă o firmă pe care scria simplu: Alex Cameron – Cai pur-sânge şi proprietate imobiliară.

Hannah trase aer în piept şi se îndreptă spre uşă…

— Vă pot ajuta cu ceva? o întrebă o recepţioneră mai degrabă distrată, în timp ce ea călca pe o carpetă groasă de câţiva centimetri.

Hannah privi fix la lambriurile frumoase, la elegantul decor, şi apoi din nou la recepţionera la fel de decorativă, cu tot aerul ei încordat.

— Aş vrea să-l văd pe domnul Cameron, vă rog, spuse ea serioasă. Mă numesc…

— Îmi pare rău, o întrerupse foarte ferm recepţionera, dar dacă nu aveţi fixată o întâlnire, este imposibil. Ea bătu cu creionul în birou şi Hannah avu clara impresie că era un gest de nerăbdare când începu să răsfoiască un teanc de hârtii.

Hannah îşi ridică uşor bărbia.

— Deci tot asta-mi spuneţi, zise ea. Adică la telefon – că este foarte ocupat şi mereu îmi spuneţi să revin cu telefonul peste câteva zile, dar de acum au trecut săptămâni. Cu siguranţă că nu poate fi atât de ocupat şi ştiu că mă va înţelege, odată ce mă va primi.

Recepţionera căscă nişte ochi mari, albaştri ca cerul.

— Dacă aţi şti, şopti ea şi privi de parcă şi-ar fi ţinut

respiraţia, murmurând până la zece. Dacă asta făcea, părea să-i priască, pentru că spuse apoi cu un zâmbet încântător: Mă tem că este chiar atât de ocupat. Au de făcut o vânzare mare de cai peste câteva zile şi din păcate, a intervenit ceva neaşteptat în rutina noastră. De aceea a dat instrucţiuni clare ca nimic de natură personală…

— Nu este… Vreau să spun că este ceva personal, dar nu tocmai, dacă ştiţi ce vreau să spun, o întrerupse Hannah. Ce vreau să spun este, că nu l-am întâlnit niciodată… urmă ea neajutorată.

— Atunci este mai bine să plecaţi până după… doar dacă aţi venit din partea agenţiei de asigurări? întrebă recepţionera privind-o cu o sclipire de speranţă în ochi.

— Mm… mm… Hannah se opri când o uşă din interior se deschise şi ieşi un bărbat înalt, răsfoind teancul de hârtii pe care-l avea în mână şi, fără să-i observe prezenţa, spuse:

— Sylvia, am nevoie urgentă de restul materialului. Ai terminat… la dracu'! zise ridicând privirea şi uitându-se la teancul de hârtii pe care-l răsfoise cu câteva minute mai înainte, apoi îşi mută privirea la Hannah.

— Încă nu, domnule Cameron, răspunse Sylvia agitată şi adăugă: Această doamnă insistă să vă vadă. I-am spus… Ridică din umeri.

Hannah se trezi parcă din transă şi spuse neîncrezătoare:

— Tu! când se găsi iarăşi în situaţia de a privi din nou ochii de culoare întunecată.

— Ei, Hannah, spuse Alex Cameron plăcut surprins, ne întâlnim iarăşi

Hannah închise gura şi roşi.

— Nu înţeleg, spuse ea abia auzit. Nu poţi fi Alex Cameron. Cel puţin, nu cel la care mă aşteptam. Ai un tată? Adică… se opri nesigură.

— Am. Se numeşte Brian. Apropo, spuse el privind-o apreciativ, dacă asta-i rochia nouă, îmi place foarte mult.

Hannah închise ochii în linişte. Cum de mi s-a întâmplat tocmai mie? se gândi ea înciudată.

Deschise ochii când Sylvia murmură:

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că o cunoaşteţi pe… pe… doamna, domnule Cameron. Spunea…

— Eu… o întrerupse Hannah grăbită.

Alex Cameron, în schimb, o întrerupse pe ea.

— Voiai să mă vezi, Hannah? În legătură cu ziua de ieri?

— O, nu! spuse Hannah puţin ironic. Eu… mă rog, despre tata, adăugă ea neajutorată, erai bun prieten cu el şi înainte să moară m-a rugat să-ţi reamintesc. Mi-a spus: când ai să te întâlneşti cu Alex Cameron, aminteşte-i de caii pe care i-am dresat la Barcoo…

Dintr-odată, Alex Cameron înţepeni şi-i privi intens faţa lui Hannah.

— Bineînţeles, spuse el foarte liniştit. Ştiam că era ceva cu tine, dar nu eram sigur. Acum, acum îmi dau seama, sigur că da – semeni atât de tare cu el, că nu poţi poţi fi altcineva decât Hannah Hawthorn?

— Da, spuse ea cu voce tremurată, ştergându-şi o lacrimă. Îmi pare rău. Credeam că am depăşit emoţia. Oricum, încercă ea să zâmbească, vorbea câteodată despre tine şi totdeauna era sigur că ne vom întâlni într-o zi, dar mereu am amânat pentru un motiv sau altul. Cred că eram la şcoală ultima dată când v-aţi văzut…

— Dar eu eram peste ocean când a murit, spuse Alex încruntându-se. N-am auzit de moartea lui până acum o lună. Am crezut că este prea târziu să mai fac ceva, ceea ce demonstrează că n-am avut dreptate.

— O, spuse Hannah abia auzit, ai într-adevăr dreptate. N-am să te mai reţin, spuse împreunându-şi palmele.

— Stai, Hannah, spuse el imperativ când ea se întoarse spre uşă. Vin cu tine. Puse pe masa Sylviei teancul de hârtii. Aici este imposibil să vorbim fără să fim întrerupţi. Dacă are cineva nevoie de mine, am să mă întorc cam într-o oră, îi spuse Sylviei care rămăsese cu gura căscată şi adăugă cu o strâmbătură: Nu-ţi face griji, ne descurcăm noi într-un fel – are Dumnezeu grijă.

— Dar unde… cum? spuse Hannah încurcată.

— Într-un loc liniştit. Ai urcat cu liftul? întrebă el amuzat.

— Eu... da, spuse ea nesigură, dar...

Ieşiră împreună pe uşă şi el o privi.

— A fost foarte curajos din partea ta. Tocmai mă gândeam că am putea merge undeva să vorbim. Se pare că avem multe să ne amintim. Tatăl tău a fost... cel mai bun prieten pe care l-am avut.

Hannah nu mai ezită...

*
* *

— Asta zic şi eu poveste, povestea vieţii tale, Hannah, spuse Alex Cameron după câtva timp. Nu te-ai gândit niciodată că era o viaţă ciudată pentru o fată, să călătoreşti tot timpul cu tatăl tău?

Hannah spuse cu sinceritate:

— O, nu! Nu regret decât timpul pe care am fost obligată să-l petrec departe de el şi că m-am născut fată şi nu un fiu, pentru el. Poate că m-aş fi făcut şi eu preot, cum era el, deşi nu cred, spuse ridicând din umeri... adică, mă îndoiesc adesea că aş fi avut vocaţie.

— De ce? întrebă el zâmbind.

— Pentru că se pare că n-am moştenit totala lui indiferenţă pentru lucrurile materiale. Era mai uşor când trăia el, dar a murit abia de trei luni şi chiar în dimineaţa asta am cheltuit nouăzeci şi nouă de dolari pe o rochie!

El izbucni în râs şi ea speră ca în penumbra micului restaurant să nu se vadă că roşise.

Zâmbi apoi şi ea, deşi fără tragere de inimă şi spuse cu tristeţe:

— Ştiu că n-ar fi trebuit să folosesc banii aceia. Dacă aş fi ştiut, aş fi fugit după tine, crede-mă, dar n-am făcut-o, pentru că am fost într-o situaţie teribil de încurcată ieri, adăugă ea cu puţină ranchiună.

— Îmi pare rău, spuse el cu o strâmbătură. Mă tem că n-am putut să mă abţin. Oricum, acum ştii cine sunt şi sper

că m-am reabilitat, spuse el privind-o glumeţ.

Ea ezită, apoi spuse aspru:

— Bineînţeles. Orice prieten al tatălui meu este…

— Deasupra oricărui reproş? continuă el în locul ei, puţin cam sec. Povesteşte-mi despre şcoală, continuă el înainte ca ea să-i poată răspunde. Poate că nu-ţi dai seama, dar de câte ori vorbeşti despre şcoală, o faci parcă defăimător.

— Având în vedere cât mi-a displăcut cea mai mare parte, nu mă surprinde, spuse ea cu sinceritate. A trebuit să merg pe un drum pe care n-aş fi apucat niciodată. Nu i-am văzut utilitatea. Ceea ce m-a învăţat tata a fost de fapt o educaţie mai bună decât a unora din fetele care şi-au petrecut toată viaţa la şcoală.

— Mă mir că ai acceptat să mergi la şcoală, spuse el serios, dar cu o oarecare suspiciune.

Hannah se strâmbă.

— Din păcate, mai multe doamne cu intenţii bune l-au convins pe tata că fiind crescută fără mamă de atâta timp şi pentru că eparhia îi era foarte recunoscătoare pentru tot ceea ce făcuse pentru ei… a fost doctor şi soră, şi veterinar, şi avocat, şi consilier… Nu trebuie să-ţi spun cum era în aceste parohii probabil, oricum ei au plănuit un mod de răscumpărare pentru tot ceea ce el făcuse, care consta din a mă trimite pe mine la o şcoală specială de fete, pentru ultimele optsprezece luni de şcolarizare. Au pus-o în practică şi aşa am învăţat să fiu o doamnă, să-mi fac prieteni şi aşa mai departe.

— Biată Hannah, spuse el melancolic. A fost chiar atât de rău să înveţi să fii o doamnă? Cel puţin în concepţia unora?

— Bine, se mai calmă ea, apoi spuse trist: de fapt, multe s-au întâmplat din vina mea. Nu numai pentru că n-am vrut să mă duc, dar şi pentru că… ei bine, este puţin cam înspăimântător să fii pus dintr-odată în alt mod de viaţă. Am devenit… nervoasă, am devenit cam acră şi în defensivă. Ştii ce vreau să spun?

Privirea lui se îmblânzi şi încuviinţă.

— Continuă.

— Atunci, bineînţeles, eram de fapt obişnuită cu educaţia mai liberă, care cred că era mai bună. Când le-am spus că tata era absolvent la Oxford şi că era probabil mult mai în măsură decât ei să mă educe, nu prea au apreciat şi mi-au mai temperat mândria când am luat premiul întâi la istorie în primul semestru.

El râse încet.

— Cred că au fost trăsniţi. Ţi-ai făcut prieteni?

— Da, mi-am făcut. Dar n-a fost uşor, mărturisi ea. Să fii mereu în defensivă – este un păcat oribil, ştiu, dar mi-era greu să lupt – şi să le spun ce credeam despre sistemul şi materialismul lor pe de o parte şi să fii foarte snob pe de alta. M-au şi poreclit, din cauza nefericitelor mele de iniţiale. Ea tăcu şi-l privi să-i vadă amuzamentul din ochi.

— Hannah Rose Hawthorn, murmură el. H.R… Maiestatea sa Regală? încercă el să ghicească. Bietul copil, adăugă el când ea încuviinţă cu amărăciune.

— Dar Rosemary este după mama mea.

— O ţii minte pe mama ta, Hannah? Eu am întâlnit-o doar o singură dată, înainte să te naşti tu.

— Doar vag, pentru că aveam doar şase ani când a murit. Ştii, cred că tata nu şi-a mai revenit niciodată după moartea ei. Nu numai să s-a simţit nefericit şi întristat mereu, dar câteodată părea… atât de singur şi ştiu că din cauza ei. Când a murit, era foarte îngrijorat din cauza mea… bine, spuse ea răguşit, îmi place să mă gândesc că s-au întâlnit până la urmă. Pe el l-am avut optsprezece ani…

— A fost o personalitate, tatăl tău, spuse Alex câteva clipe mai târziu, când ea-şi terminase povestirea. Ţi-a spus vreodată ce a făcut pentru mine?

— Nu, doar că eraţi prieteni. Prieteni buni.

— Nu eram, când ne-am întâlnit prima oară, pentru că eu eram un tânăr fără experienţă atunci, cu o înclinaţie teribilă pentru distrugere care m-a condus spre ghereta paznicului de la Barcaldine de mai multe ori, şi în alte câteva spre vest… A fost trimis o dată să-mi vorbească –

cred că aveam vreo cincisprezece ani şi eram literalmente înrăit, unul din cei zece copii ai unui tată alcoolic, nu ca să mă scuz, dar oricum, fusese trimis să vorbească cu mine. Îmi venea să râd la vârsta aceea şi atât de dispus pentru, ştii, ideea unui popă care vorbea ca nimeni altul, încercând să-mi spună cum să-mi fac viaţa. Ridică din umeri foarte expresiv. Oricum, nu la multă vreme după acel episod, am mai făcut ceva, dar pe proprietatea lui, a fost ceva crud şi acum, când privesc în urmă, îmi pare de necrezut. Atunci m-am gândit că nu va putea dovedi că eu am făcut-o şi m-am asigurat că nu va afla. N-a încercat măcar să dovedească. M-a încolţit o dată fără martori într-un padoc plin de praf şi m-a bătut să scoată sufletul din mine. Apoi, spre totala mea surpriză, m-a spălat şi s-a oferit să mă înveţe tot ce ştia el despre cai. Ştia mai multe decât aş fi crezut că este posibil. Adică despre creştere, reproducere şi aşa mai departe. Astfel, spuse el încet, am ajuns la ceea ce am astăzi. Am rămas cu el trei ani şi n-am învăţat numai despre cai. Am învăţat să vreau să învăţ orice, în orice domeniu. M-a făcut să văd în ce lume mică şi strâmtă trăiam.

— Cred că era foarte ataşat de tine, spuse Hannah, apoi se strâmbă. De fapt, n-a spus-o. Nu aveam idee ce se întâmplase. Mă gândeam doar că eraţi foarte buni prieteni. Spunea adesea că-l stimulai.

Alex Cameron privi în jos la paharul pe jumătate băut din faţa lui. Apoi spuse cu voce potolită:

— Adesea mă gândesc că asta este cea mai mare realizare a mea. Nu atât succesele pe care le-am avut în viaţă, datorită lui, ci faptul că am devenit prieteni adevăraţi. Şi a fost o prietenie care a durat, în pofida faptului că ne-am văzut doar de vreo şase ori în ultimii… Îşi ridică privirea. Câţi ani ai? Ai spus optsprezece? Deci optsprezece.

Hannah se lumină la faţă.

— Eram cât pe-aci să plec astăzi fără să-ţi spun cine sunt. Mă bucur că nu s-a întâmplat aşa… Ea se încordă puţin când îi văzu încruntarea de curiozitate din privire.

— Ai venit atâta cale ca să-mi spui asta? Sau acum locuieşti aici?

— Stau la nişte prieteni de-ai tatii, spuse ea stânjenită.

— Pentru cât timp?

— Nu sunt sigură. Până când am să mă întorc, adăugă ea tresărind.

— Să te întorci, unde? întrebă sfredelind-o cu ochii lui întunecaţi.

— O, nu sunt foarte sigura nici de asta, spuse ea vag.

— Lucrezi undeva?

— N… nu, nu încă. Dar am câteva oferte, spuse ea gândindu-se că oricum era adevărat.

— Ce fel de oferte?

— De guvernantă.

El o privi gânditor.

— Asta vrei? Să creşti copiii altora?

Hannah îşi privi mâinile gânditoare, îi venea tare greu să mintă. Bineînţeles, era totdeauna greu, dar găsi normal să nu fie asta cea mai dificilă problemă a vieţii ei. Îi venea teribil de greu să-i spună acestui om că nu-l credea printre cei pe care-i recomandase tatăl ei. Nu pentru că s-ar fi îndoit de înţelepciunea tatălui său, dar simţea că Alex Cameron n-ar fi fost persoana cea mai indicată s-o ajute să stea pe picioarele ei, cu toate că se clarificase ce-i spusese tatăl ei…

— Doar n-ai de gând să te îngropi singură în trecut, Hannah, murmură el şi până să termine ce spunea, mâna-i păcătoasă îi mângâie părul.

— A fost destul de bun pentru tine, spuse ea încăpăţânată şi înlăcrimată.

— Pentru că eu… am încercat înainte de a alege. Şi tu ar trebui să faci la fel. Apoi, dacă crezi că asta vrei, întoarce-te.

— Au să creadă că este un capriciu.

— Nu oamenii adevăraţi. Ei nu vor crede.

„Du-te la Alex Cameron. El te va ajuta cu o slujbă, cu altele. Este un om adevărat şi pe lângă asta, îmi este dator

o favoare…”

Deci am făcut-o, se gândi Hannah, privindu-şi în continuare mâinile. Am refuzat multe oferte, şi am venit aici cu intenţia clară de a-i cere acestui om să mă ajute să-mi găsesc o slujbă, dar în loc să găsesc o… figură paternă, ca a reverendului Clayton, am găsit altceva, ceva ce nu prea înţeleg. Ceva ce face imposibilă…

— Ce te-au mai învăţat să faci la şcoala aceea teribilă? întrebă el gânditor.

— Să bat la maşină, să – mă rog, secretariat de bază bineînţeles, să cos şi să gătesc, cum să merg şi cum să mă îmbrac. Cum să dau o petrecere, arta conversaţiei… şi cam genul acesta de lucruri.

— Poate mult mai folositoare decât crezi, murmură el zâmbind, de altfel, nefolositoare dacă intenţionezi să te înmormântezi la Barcoo, să creşti copiii altora. Spune-mi, te-ai gândit să foloseşti această educaţie dobândită cu greu, într-un scop mai bun?

— Da, m-am gândit, spuse încruntându-se, pentru că încercase, de când stătea la familia Clayton, să găsească de câteva ori o slujbă. Lipsa de experienţă este însă mare problemă. Dar cum să presupui că cineva are experienţă când are abia optsprezece ani şi abia a terminat şcoala, este un mister pentru mine.

— Bine, multe fete părăsesc şcoala la cincisprezece ani sau şaisprezece. Deci până împlinesc optsprezece, au deja un avantaj faţă de tine. Totdeauna este la fel, spuse el mijind ochii, sunt sigur că tu ai talente pe care ele nu le au, dacă semeni cu tatăl tău, adăugă el încet.

— Adică?

— Ştii multe lucruri despre cai, Hannah?

— Da, destule. El… m-a învăţat multe despre ei, printre altele. Şi îi iubesc. De ce mă întrebi?

Alex Cameron tăcu puţin, apoi spuse ca pe o taină:

— N-am să mai râd pe seama Providenţei niciodată. Lucrurile stau cam aşa, Hannah. Motivul pentru care m-ai găsit atât de greu şi pentru care firma este într-o asemenea dezordine… n-ai observat?

— Ei… da.

— Motivul tuturor acestor lucruri este că am pierdut un membru cheie din personal acum câtăva vreme. Îi spuneam „fata la toate” chiar dacă avea cincisprezece ani. Ea făcea cea mai mare parte a treburilor personalului, în care Sylvia se descurcă cu greu. Vezi, am acum… Şi continuă să-i spună despre casa lui de la Nerang. Sylvia este un fel de supraveghetor a tot ceea ce se întâmplă, chiar dacă nu locuieşte acolo… Dar tu ai putea.

— Eu… clipi Hannah. Vrei să spui că-mi oferi slujba asta?

— Da. Am cerut unei agenţii de plasare să-mi găsească pe cineva, dar fără succes. Adică pot să găsesc pe cineva care să bată la maşină şi care nu are idee ce bate când este vorba… de exemplu de catalogul de noateni, sau care nu are habar de linia de provenienţă a rasei. Am nevoie de cineva care să ştie lucrurile astea, plus să mă ajute în munca pe care o fac. Deci tu vei fi capabilă să-ţi foloseşti toată ingeniozitatea în muncă.

— Sunt… adică, sunt uluită, spuse ea pierdută când îşi regăsi vocea.

— Chiar eşti? întrebă el amuzat. Aminteşte-ţi Hannah, nu reuşesc să-mi amintesc ce mi-ai spus ieri în lift.

— Ce? întrebă ea cu nervozitate.

El îşi încrucişă picioarele şi privi spre ea, înainte de a-i spune cu gravitate:

— Ai spus ceva despre… — că încerci să vezi pe cineva – care acum îmi dau seama că eram eu – nu tocmai pentru o problemă de afaceri. Adică înseamnă că era, şi nu era – jumătate afacere şi jumătate nu?

Hannah îşi muşcă buza şi nu spuse nimic.

— Ai mai spus ceva, murmură el. Ceva despre cea mai bună rochie pe care o îmbrăcaseşi ca să impresionezi – adică pe mine, aşa am înţeles. Apoi, dintr-odată o privi intens în ochi. Deci ai vrut să-mi ceri să te angajez, dar din cauza celor întâmplate ieri, te-ai răzgândit?

— Da, spuse Hannah într-un târziu, analizându-şi unghiile – un obicei de care ar fi trebuit să se dezbare. Dar

nu mă aşteptam să-mi oferi o slujbă.

— De ce nu? După cum vezi, este una disponibilă. Pot să te asigur, Hannah, că ceea ce s-a întâmplat ieri în lift nu oglindeşte felul cum acţionez în afaceri. Nu aşa m-am gândit să mă port cu fiica lui William Hawthorn. Doar că n-am ştiut. De fapt, spuse privind-o poznaş, nu mă port aşa mereu. Dar trebuie să fie ceva cu blocarea în lift – poate că produce în oameni reacţii ciudate!

Hannah se gândi la propria reacţie şi râse.

— Da, spuse jalnic, apoi îl privi foarte serioasă. Eşti sigur că n-ai făcut-o din... milă? spuse ea cu voce tremurată.

— Întreab-o pe Sylvia! răspunse el cu o strâmbătură. Acum aş vrea să petreci mai întâi câteva zile cu ea la birou, timp în care ai să te gândeşti ce vei face. Asta te va ajuta să-ţi faci o idee despre felul în care lucrăm...

CAPITOLUL II

— Deci, spuse Hannah, ceva mai târziu, în aceeaşi zi, discutând cu reverendul Clayton, trăieşte la Nerang unde are şi complexul – ringul de vânzări la licitaţie, grajduri pentru caii pe care-i pune în vânzare, camioane de transport şi multe altele. Din câte am înţeles, acum este ca o mică comunitate. Acolo are casa lui, câteva case pentru antrenorii cailor şi pentru restul personalului.

— Bineînţeles! răspunse doamna Clayton întorcându-se spre soţul ei. Ştii doar, dragă. Trebuie să spun că este foarte impresionant şi că este total în afara oraşului. Este în apropierea pădurii şi trebuie să fie doar la o jumătate de oră de mers cu maşina de aici. Continuă, Hannah.

— Deci, avea pe cineva acolo care ştia să-i ţină documentele legate de cai şi... obişnuit să coordoneze activitatea de acolo. Numai că a trebuit să plece pe neaşteptate şi vrea pe cineva care s-o înlocuiască, cineva care să ştie despre cai şi... mă rog, să se ocupe de cei ce

vin să cumpere, de cei angrenaţi în treaba asta şi care să fie angajat şi să ajute la organizarea afacerilor. Aş putea locui acolo.

— Este căsătorit? întrebă domnul Clayton după un moment de tăcere.

— N-am întrebat, răspunse Hannah. Probabil nu, sau n-a spus. Aş locui în căsuţa mea, lângă cea a antrenorului de cai care este însurat şi are cinci copii. Domnul Cameron mi-a spus că are o menajeră pentru casa lui. Ce părere aveţi? spuse ea pe nerăsuflate.

Reverendul Clayton îi studie mutrişoara nerăbdătoare şi-şi spuse în sinea lui că era foarte fericit că nu avea şi el o fiică de optsprezece ani – mai ales una ca Hannah care afişa prospeţime şi inocenţă. Apoi se gândi că dacă Alex Cameron ar fi fost însurat, probabil şi-ar fi dat necalificata-i aprobare, care în zilele noastre ar fi însemnat mare lucru. Dar ce tot încerc să mă conving? se întrebă. Nu prea ştiu multe despre omul ăsta, dar cam am idee de mediul în care se învârteşte. Prosper, rafinat... Se trezi din reverie şi-o văzu pe Hannah privindu-l, şi avu impresia că fata îi citise gândurile.

Ceea ce se confirmă când fata spuse cu voce nesigură:

— Tata l-a socotit ca pe cel mai bun prieten al său. Nu cred că trebuie să vă faceţi griji în privinţa lui.

— Tu vrei să accepţi această slujbă. Hannah? întrebă pe un ton liniştit.

— Mi-ar plăcea. Mi-ar plăcea să dovedesc că pot face faţă. Acum, ar fi ca un vis care devine realitate, adăugă ea cu candoare.

— Aşa cum ai spus, este o lume foarte diferită de cea cu care eşti obişnuită, crezi că eu nu-mi dau seama?

— Nu, spuse Hannah cu consideraţie, cred că probabil aveţi dreptate. Este drăguţ din partea dumneavoastră să-mi duceţi grija. Dealtfel, cred că oricum trebuia să-mi iau zborul, spuse privindu-l direct.

— Îţi dau binecuvântarea în cazul acesta, draga mea. Pentru că ne consideri pe doamna Clayton şi pe mine ca

fiind familia ia…

Câteva minute mai târziu, când Hannah ieşise ştergându-şi câteva lacrimi de fericire, doamna Clayton se uită spre soţul ei în privirea căruia descoperi o expresie pe care o cunoştea foarte bine.

— Presupun că ai de gând să te duci să stai de vorbă cu el, dar ei n-o să-i placă…

— Nu-i niciun motiv să afle.

— Crezi că este înţelept să te amesteci, Ted? Cred că vrea din tot sufletul să fie… mare şi independentă.

— N-am să mă amestec, draga mea, spuse soţul ei. Am să-i dau doar un telefon ca să mă prezint şi să-l fac să înţeleagă că Hannah nu este singură pe lume. Nu poate fi nimic rău în asta. S-ar putea să fie un foarte bun prieten al tatălui ei, dar rămâne un bărbat.

Doamna Clayton oftă.

— Nu-mi vine să cred că Hannah a crescut atât de mare şi este atât de frumoasă. Nu cred că-şi dă seama de frumuseţea ei şi nici de impactul pe care l-ar putea avea.

— Ei bine, din acest punct de vedere, spuse reverendul Clayton gânditor, nu-i doar o făptură bleagă preocupată numai de aspectul ei, nu-i aşa?

— O, nu, încuviinţă doamna Clayton. Nici pe departe. Dar din câte am observat de-a lungul vieţii, uitându-mă la Hannah constat că are o doză mare de inocenţă şi posedă ceva care atrage. Nu mai spun nimic, căci eşti în stare să dai fuga să cumperi o puşcă. Va trebui doar să avem încredere în Dumnezeu.

— Aşa gândesc şi eu, spuse Ted Clayton strâmbându-se şi ciupind-o afectuos de obraz.

*
* *

Două luni mai târziu, Hannah se trezi într-o dimineaţă, începând să realizeze că intrase foarte conştiincios în munca ei şi în noua ei viaţă.

Rămase întinsă în pat ascultând cântecele păsărelelor

şi la lumina dimineţii pe firele de iarbă strălucind de picăturile de rouă, tufişurile ce înconjurau proprietatea. Se gândi la dealurile din împrejurimi care purtau nume, ca Binna Burra şi Lamington Plateau şi Mount Lindsay şi Mount Warning.

Când îi atrase atenţia zgomotul de copite, ştiu că era târziu pentru lucrul la pista care avea loc la firma Cameron, şase zile pe săptămână, fără întrerupere. De data asta, se hotărî să rămână în aşternut şi să se gândească la atât de multe lucruri, ca gazonul moale al pistei mărginită cu scânduri de lemn, la curba drumului mărginită de brazde de flori scânteietoare de lângă poarta dublă, la casa cea mare şi la bătrânii arbori de piper în jurul cărora erau construite celelalte trei căsuţe.

Dacă ar vedea cineva de sus acest loc, ar vedea totul în alb şi verde. Toate clădirile erau zugrăvite în alb şi nu se economisiseră banii pentru vopsea. Apoi era verdele pistei şi verdele peluzelor rotunde de lângă ringurile de vânzare şi care înconjurau padocurile, fără nicio îndoială, era o proprietate magnifică.

Era chiar mai mult, cugetă ea. Era o comunitate, sau mai degrabă o familie mare, şi dacă ea lucrase cu succes ca „fată la toate”, acum devenise mult mai mult. Fusese atrasă în familie, în legăturile acestei familii atât de mari.

Se gândi cu afecţiune la vecinii ei, Mick şi Marge Riley. Mick era şeful grajdurilor lui Alex şi antrenor, iar în absenţa lui Alex – autoritatea care hotăra soarta cailor de pe proprietate. Era un om liniştit şi reprezenta şi autoritatea casei sale care cuprindea cinci copii între şase şi şaisprezece ani şi pe zăpăcita de nevastă-sa care, după cum spunea el adesea, era mai ceva decât oricare din copii.

Lângă locuinţa familiei Riley locuiau Tom şi Jean Watson cu doi copii şi tânărul jocheu care era învăţăcelul lui Mick, Billy Johnson. Tom Watson era potcovar de meserie, de altfel şi dentistul cailor şi un om foarte îndemânatic, un om de nădejde. Soţia lui, Jean, era o femeie formidabilă şi probabil unica persoană din lume care reuşea să-l înspăimânte puţin pe Billy Johnson.

Ultimul membru al personalului permanent era doamna Hunter, care ţinea casa proprietăţii în care locuia şi ea şi, în consecinţă, se considera puţin superioară celorlalţi, dar, după cum îi spusese Marge Riley lui Hannah odată ce o cunoşti pe doamna Hunter, o lasă mai moale.

Hannah se sculă şi se îmbrăcă gândindu-se la patronul şi la slujba ei. Avea acum biroul ei în casa principală, alături de biroul lui Alex şi se duse cu gândul că-l mulţumeşte cu munca ei, care consta în coordonarea tuturor activităţilor care se desfăşurau pe proprietatea lui. Nu era o treabă la fel de simplă pe cât ar fi părut, se gândi ea.

Pe de altă parte, avea un proiect de buget pe care trebuia să-l respecte şi toate registrele de cheltuieli de care era legat, toate facturile legate de cai şi toate facturile legate de aprovizionarea oamenilor, Trebuia să ţină legătura cu doamna Hunter în problemele de întreţinere, să se familiarizeze cu caii care urmau să fie vânduţi, să prospecteze eventualii cumpărători când Mick şi Tom erau ocupaţi cu alte treburi… De fapt, se gândi ea, e destulă treabă ca s-o ţină ocupată din zori şi până în amurg.

O altă sarcină de care se achita adesea, cu excepţia zilei de azi când, se sculase târziu, era să-i facă programul de pistă lui Mick.

În ceea ce-l privea pe Alex Cameron, ea începuse în mod inevitabil să-l cunoască şi să-i descopere calităţile care nu se întrezăreau la prima vedere. Una din ele era că-şi putea schimba personalitatea în funcţie de variatele situaţii care se iveau, sau cel puţin aşa părea.

— Pune-l într-o mulţime de oameni rafinaţi şi se va simţi nemaipomenit de bine, sau pune-l într-o mulţime de ţărani şi vei crede că n-a fost niciodată în altă porte decât la Barcoo.

Acum, stând în biroul lui, în care de obicei Hannah venea prima la lucru, părea cu totul o altă persoană. Citea mult, genul de cărţi care-i plăcea şi tatălui ei, şi asculta muzică. Hannah petrecuse câteva seri cu el, amintindu-şi de vestul pe care şi ea îl ştia la fel de bine. Îi arătă colecţia

de peturi australiene şi-i prezentă colecţia de obiecte pe care le adusese din frecventele lui călătorii, printre care a icoană rusească şi un vas de cositor din India – care toate o făcură pe Hannah verde de invidie.

Mai avea o latură pe care ea o descoperi treptat. Petrecea adesea câte o noapte departe de casă, fără să dea vreo explicaţie şi asta până când îl văzu accidental într-o zi în Surfer – în ziua ei liberă – cu o blondă frumoasă care-l privea într-un mod foarte special, ceea ce o făcu să înţeleagă atitudinea de dezaprobare a doamnei Hunter după fiecare noapte petrecută de el în afara casei. Atitudine care părea să fie ignorată de Alex Cameron, sau privită cu oarecare amuzament.

Trebuie să fie amanta lui, gândi Hannah despre făptura blondă, nu fără puţină invidie. Nu pentru că avea vreo dorinţă de a fi amanta cuiva, dar blonda era foarte elegantă şi părea foarte sigură pe sine.

Dar ultima faţetă a lui Alex Cameron i se relevă când Hannah intră cu el în conflict…

„Ca orice persoană cu mintea întreagă” se gândi ea cu voce tare în dimineaţa aceea. Ea îşi reaminti perfect ce se întâmplase. Totul pornise de la un căţel străin…

— Hannah! dacă tu eşti responsabilă de prezenţa acestui maidanez, vrei să fii atât de bună să-l goneşti, cum ar fi spus tatăl tău, „imediat”?

Hannah privi în jos spre subiectul pe care-l ţinea în braţe. Abia fusese scăpat din colţii unui alsacian de pază care patrula printre grajduri.

— Tatăl meu n-ar fi spus niciodată ceva de genul acesta, spuse ea ridicându-şi capul. Câinele este pierdut. Nu are casă şi stăpân.

— Atunci, cheamă hingherii şi găseşte-i un stăpân. Nu poate rămâne aici, spuse cu răceală Alex Cameron.

— De ce nu? Am să-l îngrijesc eu. Chiar îmi place.

Alex strânse buzele şi se întoarse spre Mick Riley.

— Mick, este adevărat că-i acelaşi câine care azi-dimineaţă alerga pe pistă şi aproape a trântit-o pe Tiara Tahiti?

— Sigur a făcut-o, răspunse Billy Johnson, privind răutăcios. Nu ştiu cum am reuşit s-o fac să nu cadă, adăugă el lipsit de modestie. Au lipsit doar câţiva centimetri, ca să nu se întâmple necazul. Billy avea o teribilă siguranţă şi încredere în felul său de a călări.

— Vorbeam cu Mick, spuse Alex cu răceală.

— Bine, da, a făcut-o, răspunse Mick Riley după ce-şi muşcă buza şi întrebându-se ce-i spusese nevastă-sa despre cum colaborase cu Hannah în problema căţelului vagabond.

— Mick, îl interpelă Hannah în mod direct, doar n-o să alungi căţelul ăsta, nu-i aşa?

— Mă îndoiesc, Hannah, spuse el cu o mutră lungă, ar fi un pericol permanent pentru noi. Nu înţelege caii. Ştii cum sunt câinii fără simţul traficului? Ajung în mijlocul drumului, nici măcar nu bagă de seamă că te apropii, apoi se uită surprinşi când îi loveşti. Şi ăsta cred că este la fel.

— Nu, spune Hannah încăpăţânată, şi strânse uşor trupul mic şi tremurător.

— Mick are dreptate, Hannah, spuse Alex brusc. Nu-ţi dai seama că-i îngreunezi singură existenţa? Că te condamni singură? adăuga el cu nerăbdare.

— Este atât de… disperat şi are încredere în mine, ştiu că are.

— Nu îndeajuns încât să te asculte.

Hannah îl privi cu nişte ochi plini de furtună.

— Cum poţi să fii atât de crud? Hingherii ar putea să-l omoare…

Alex privi câinele şi în ochii lui apăru înţelegerea situaţiei, ceea ce-i dădu lui Hannah curaj.

— Dacă mă împingi să fac asta, n-am să mai vorbesc cu tine niciodată.

— Hannah! Vocea lui Alex Cameron pocni ca un bici. Întoarse capul apoi spre personalul care se îngrămădea cu curiozitate? Nu ştiu de ce sunteţi pe aici. Şi aşa nu lucrăm cu echipa completă.

Se topiră cu toţii imediat, lăsând-o pe Hannah în plata ei iar el o privi lung o clipă, cu privire rece. Apoi în figura lui

se schimbă ceva, ceva, şi-i spuse liniştit:

— Câinele trebuie să plece, Hannah, dar am să sun personal şi am să le spun să-i găsească stăpâni. Dă-mi-l.

— Chiar aşa? întrebă ea cu lacrimi în ochi. Dar n-ai spus-o pur şi simplu, îmi promiţi?

— Ai cuvântul meu, spuse Alex privindu-i o clipă ochii ca cerul.

Hannah privi un moment câinele, apoi i-l dădu. El luă căţelul şi privi în urma ei când ea se depărta grăbită…

Următorul incident însă a fost şi mai stânjenitor pentru Hannah, nu numai că o pusese într-o situaţie ridicolă, dar s-a ales şi cu o săpuneala zdravănă. Când se ridică din pat, se gândi că va trebui să-şi sune patronul.

*

* *

— Hannah, se auzi vocea lui Alex pe linie. Unde dracu' eşti?… Te caut de câteva ore. Am o delegaţie de cumpărători care vin din Hong Kong în după-amiaza asta… acum eşti acasă?

— Nu, Alex. Sunt la postul de poliţie din Southport.

— Ce dracu' faci acolo? Orice ar fi, lasă totul baltă şi du-te acasă. Nici doamna Hunter nu-i acolo.

— Ştiu, dar problema este că nu mă pot întoarce acasă, spuse cu voce mică.

Se lăsă o linişte grea, apoi patronul spuse:

— Bine, trânteşte-mi vestea.

— Uite cum a fost, spuse ea încurcată. Conduceam în Nerang azi-dimineaţă, când am văzut un om care-şi bătea calul. Cred că-l trântise, dar acum el îl lovea cu biciul peste ochi şi cap!

— Şi tu te-ai oprit şi ai încercat să-l temperezi?

— Da, spuse ea resemnată şi adăugă cu sinceritate: Dar asta se pare că l-a enervat şi mai tare. Apropo, în timpul ăsta se apropia o maşină a poliţiei, de altfel nu-i văzusem venind… Se opri şi-şi muşcă buza.

— Continuă.

Hannah privi receptorul, apoi îl puse din nou la ureche fără entuziasm.

— Deci, tipul s-a întors spre mine şi, oricât ar jura că n-ar fi făcut-o, cred că voia să mă lovească cu biciul. Apropo, maşina poliţiei tocmai se oprise…

— Nici asta n-ai observat, spuse el în locul ei. Haide, spune…

— Deci, eu m-am ferit şi omul a alunecat şi a căzut, iar calul eliberat s-a năpustit în drum.

— Înţeleg, spuse patronul şi câţi oameni au fost omorâţi? întrebă el pe un ton de conversaţie. Sam a murit, sau calul?

— N-a fost nimeni omorât, spuse indignată. N-a fost nimeni rănit şi calul este bine.

— Deci, Hannah, care-l problema?

Hannah oftă.

— Când a scăpat calul, mai venea o maşină care a încercat să evite calul şi s-a oprit în maşina poliţiei…

Se lăsă o linişte ciudată până când Alex Cameron să spună ceva.

— Bine, şi de ce te acuză pe tine?

Hannah îl fulgeră cu privirea pe stoicul sergent care stătea lângă ea.

— N-au găsit nici un motiv să mă acuze… Şi n-au să-l acuze nici pe el de cruzime împotriva animalelor. Tot ce spun este că data viitoare să-mi văd de treburile mele. Dar vezi, toţi am ajuns la poliţie. M-au adus cu maşina poliţiei…

— Deci încă mai merge?

— Da, dar are o lovitură în spate. Ei bine, şi n-am la mine niciun ban şi acasă nu este nimeni şi aşa că m-am gândit să te sun la birou. Mă dusesem doar să ridic poşta. Îmi pare tare rău că te încurc cu asta.

— Aşa ar şi trebui, răspunse el cu o voce care stătea să râdă. Imediat ce ajungi acasă, va trebui să munceşti ca un rob pentru că cumpărătorii din Hong Kong vor rămâne peste noapte. Sunt trei…

Hannah scăpă un oftat.

În pofida râsului pe care-l detectase în vocea lui, Alex

i-a servit o lecţie în drum spre casă, despre cât de nepotrivit este să te amesteci în treburile altora – litanie pe care o ascultă fără să spună ceva. Probabil că el îi ghicise gândurile, pentru că la sfârşit îi spuse:

— Începe să-mi devină simpatică şcoala pe care ai absolvit-o. De altfel, încep să înţeleg de ce a fost necesar să te trimită acolo…

Una din caracteristicile lui frumoase, se gândi ea trezindu-se din reverie, este că nu poartă pică. Dar, câteodată, se poartă cu mine de parcă aş avea zece ani. Dar se apropie momentul să-mi demonstrez competenţa cu vânzarea asta, cea mai mare pe care am organizat-o până acum.

O smulse din gânduri a bătaie în uşă şi apoi sunetul unor paşi grăbiţi în camera de zi, apoi în dormitor.

— Hannah, nu te-ar sculat încă! Bătrânico!

Hannah privi uluită la mutrişoara tânără şi cu păr ondulat a lui Sally Riley care arăta ca o şcolăriţă în uniformă la cei şaisprezece ani pe care-i avea, şi surprinzător de matură când proba fardurile mamei sale.

— Ştiu, sunt leneşă în dimineaţa asta, fu ea de acord strâmbându-se. Nu ştiu de ce eşti asta de matinală.

— Tata, spuse ea cu o mutră lungă, i-a spus mamei că toată casa arată ca un bordel şi trebuie curăţată. Atunci ea l-a întrebat de unde ştie cum arată un bordel şi de aici o început cearta! Sally se strâmbă. Oricum, azi-dimineaţă încă nu-şi vorbeau, mama ne-a trântit pe toţi jos din paturi şi ne-a pus s-o ajutăm la curăţenie şi ceea ce ne-a zis este mai rău decât că ne-a pus la treabă. Acum nu ştiu ce-i mai deranjează… dar peste două zile casa va fi iar cu susul în jos… Ce voiam eu să te întreb, este că azi este vineri şi mama ne-a spus că diseară vom face un grătar mare în golf, cu toţii, vii şi tu? sfârşi ea pe nerăsuflate.

— Eu…

— Oh, nu-mi spune că ai ceva de făcut acasă, se tângui Sally. Speram să-ţi aduci chitara şi muzicuţa. Domnul Watson îşi aduce acordeonul. Hannah, dacă nu poţi să vii am să mă duc la domnul Alex şi…

— Nu-i nevoie, spuse Hannah, merg şi eu cu voi.

— Minunat, spuse Sally cu exuberanţă. Dar nu m-am gândit. Aş putea să-l rog pe domnul Alex să vină. Este un tip super, vesel… Se opri şi ascultă atentă. Asta-s eu, strigă mama, aşa că este mai bine s-o şterg acasă. Îl rogi tu, Hannah? Trebuie să plec… Îşi roti ochii semnificativ. Ne vedem mai târziu, oase leneşe, şi nu uita să-l rogi.

Părăsi casa strigând că vine, cu o voce răsunătoare care o făcu pe Hannah să strângă din dinţi.

Cererea ei de a-l ruga pe Alex să vină n-o surprinse deloc, pentru că descoperise de mult că patronul ei avea slăbiciune pentru copii. Simţise un val de căldură în inimă când, o dată, el o complimentase pentru felul în care se purta cu copiii.

Îi spusese la vreo lună după ce venise:

— Cum merge, porumbiţă pestriţă?

— Cine, eu? întrebă ea după ce privi în jur.

— De câte ori te-am văzut, spuse el zâmbind, erai cu un cârd de copii după tine. Totdeauna te simţi ca bătrâna care trăia într-o gheată?

— Câteodată, spuse strâmbându-se. Dar asta înseamnă o pauză pentru mamele lor şi mie îmi plac.

— Aş putea spune că este reciproc. Pari să te înţelegi bine cu ei şi-mi amintesc că am auzit larmă câteodată de la tine de acasă… parcă tu şi copiii aţi fi sugrumat pisici.

— O, Doamne! Aşa de rău? Toţi încearcă să cânte la chitara lui tata şi la muzicuţă. Dar mă gândesc că ar putea fi şi mai rău, îl înţepă ea.

— Cum?

— Aş fi putut avea un set de tobe.

— Doamne păzeşte!

Da, se gândi ea zâmbind, ar putea fi şi mai rău. Dar dacă nu mă dau jos din pat şi să fac ceva…

Îşi privi ceasul şi sări ca arsă.

*

* *

— Deci, socoteşti că stăpâneşti situaţia, Hannah?

Alex Cameron se roti cu scaunul său încet, să poată privi prin ferestrele biroului prin care se vedea o mare parte a proprietăţii.

Hannah stătea de cealaltă parte a biroului şi-şi răsfoia bloc-notesul. Discutau împărţirea vânzărilor unei herghelii vestite, care urma să aibă loc marţea viitoare. Toţi caii sosiseră duminică şi luni la proprietatea Cameron şi trebuiau să fie gata pentru a putea fi vizitată de publicul potenţial cumpărător.

— Cred… cred că da, spuse Hannah, notând ceva. Am organizat bufetul şi umbrarul pentru marţi, am contactat compania de aprovizionare şi m-am consultat cu doamna Hunter pentru dejunul particular pe care-l dai şi aşa mai departe. Toaletele funcţionează toate şi, apropo, Billy m-a rugat să te anunţ că sunt două schimbări în catalog. O iapă a avortat mânzul azi-noapte şi una care se presupune că este însărcinată, aparent nu este. Am bătut la maşină rectificările.

El se întoarse de la fereastra şi-i zâmbi.

— Foarte eficient, domnişoară Hawthorn, comentă el.

— Mulţumesc, spuse Hannah, dar cred că adevărul este în budincă. Adică, adevăratul test va fi să ai aceeaşi părere după ce totul va fi terminat.

— Cred că ai dreptate, spuse el râzând, apoi o privi cercetător. Tot mai ai probleme cu… un anume admirator, să zicem aşa?

Hannah privi în altă parte şi simţi cum roşeşte pentru că din motive peste înţelegerea ei, Billy Johnson se îndrăgostise de ea, cu toate că era aproape cu un an mai mic decât ea şi cu câţiva centimetri mai scund. Orice ar fi spus sau orice ar fi făcut ea, nu schimba cu nimic lucrurile. O tot cicălea să meargă cu el pe pistă, aducându-i flori pe care le culegea din peluzele care mărgineau pista de călărie, fluierând-o când trecea, şi o dată o provocase chiar să-l pălmuiască.

Toate astea o deranjau teribil. Până atunci nu mai avusese niciodată probleme în a ţine băieţii la distanţă şi nu

era plăcut să ajungă să pălmuiască.

Poate cel mai tare o deranja că Alex Cameron fusese martorul scenei când ea îl pocnise pe Billy peste faţă şi se amuzase teribil de la dispariţia lui până la retragerea ei plină de furie.

— Nu, spuse ea scurt, dar nu crezi că este o dovadă de lipsă de maniere să spionezi oamenii?

— Numeşti asta spionat? întrebă el cu o sclipire în ochi. Cred că n-aş putea-o numi aşa. Mă îndoiesc că ar fi putut alege un moment în care să ai mai mulţi spectatori şi toţi cei care am fost de faţă ar fi murit de ciudă dacă ar fi scăpat spectacolul.

Hannah strânse din dinţi şi se întoarse să-l privească. Alex Cameron avea câteodată darul s-o înfurie şi asta în parte pentru că, realiză ea furioasă, era un bărbat teribil de atrăgător. Era probabil destul de bătrân ca să-i fie tată şi avea deja păr alb şi ochii adormiţi, dar mai era ceva în felul lui de a-şi mişca trupul, care o făcea câteodată să-şi ţină respiraţia. Şi acelaşi efect aveau câteodată şi mâinile lui bronzate, stând pe birou. Acceptă faptul că probabil multe femei sufereau când se confruntau cu patronul ei care era un om bogat şi de lume.

El profită de tăcerea ei şi spuse:

— Nu crezi că eşti puţin cam dură cu el?

Hannah căscă gura uluită, ceea ce-l făcu pe el să adauge:

— I-am spus că-şi va face viaţa un iad, dacă se îndrăgosteşte. Dacă nu-ţi întoarce palma, spuse el privind-o şiret.

Hannah închise gura, inspiră adânc şi spuse dulce:

— Dacă te iei numai după zvonuri, mă mir că te crezi în stare, fără să-ţi cer să-mi dai sfaturi.

El pufni în râs şi spuse admirativ;

— Atins, Hannah. Dar nu pot să mă abţin să nu-mi fie puţin milă de Billy. Nici nu ştii cum îşi băga nasul în treburile bătrânilor Adam şi Eva, iar acum îşi găsise pe cineva pe măsură. O fată dulce care-l admira în egală măsură, atâta doar că avea limba ascuţită, o creatură

focoasă ca tine care-şi mânuieşte bine pumnii…

— Oh, oftă Hannah, atât de jignită încât se abţinu cu greu să nu se repeadă la el cu pumnii strânşi.

Ca să facă lucrurile şi mai rele, se lasă pe spătarul scaunului, privind-o cu interes detaşat şi amuzat.

Hannah numără până la zece, mototoli blocnotesul şi spuse blând:

— Foarte drăguţ.

— Ce vrei să spui? o întrebă el printre dinţi şi ridicând a sprânceană în batjocură. Că nu-ţi pare la fel de uşor să mă pui la locul meu la fel ca pe Billy?

— Ei… ei bine! se burzului ea la el. Trebuie să spun că sunt uimită să aud că admiţi că trebuie să fii pus la punct, mai ales având în vedere sentimentele tale pentru Billy. Crezi că mai întâi l-am încurajat şi apoi l-am lovit? Dacă ai şti ce mi-a spus…

— Ştiu, spuse el tărăgănat. A complimentat o anume parte a anatomiei tale în cuvinte mai degrabă vulgare, dar nu în maniera cea mai josnică. A spus adevărul. Ai o… siluetă frumoasă, Hannah, dar până să îi treacă furia… îi privi figura roşie, amuzat… Sunt de acord cu tine, este treaba ta dacă decizi să faci altfel. Sunt surprins de simpatia ta teribilă pentru căţeii pierduţi şi oropsiţi, dar ai putea să ţi-o manifeşti altfel. În caz că nu-ţi dai seama, când eşti cu un băiat de şaptesprezece ani şi doar de un metru cincizeci şi cinci, el este teribil de vulnerabil. De altfel, Billy ar muri mai bine decât să o spună cuiva.

Hannah era pe cale să plece, dar se răzgândi şi-l privi în ochi, ca să se convingă că vorbea serios…

Se trânti la loc pe scaun.

— Nu m-am gândit la asta, spuse încet. Chiar crezi că se simte aşa… crezi?

Alex Cameron o studie gânditor.

— Nu cred că ar fi o pasiune de durată, de altfel prima ta dragoste ar putea fi… mai specială. Dar trebuie să-l faci să persevereze în faţa obstacolelor.

— Mulţumesc, spuse Hannah ironic. Apoi îl privi neajutorată. Ce să fac? Adică… nu mi s-a mai întâmplat

niciodată până acum.

— Niciodată? întrebă el privind-o pătrunzător.

— Ei bine, nu. Vezi, toţi băieţii pe care i-am cunoscut, ştiau că sunt fata pastorului, iar când vedeau că nu mă interesează, nu mai… insistau: În orice caz, până nu de mult, niciunul cu mintea întreagă n-a încercat de două ori…

Alex îşi ridică sprâncenele, căpătând o expresie de neîncredere.

— Este adevărat, întări Hannah, toţi se uitau la mine ca la jucăria Fort Knox, şi părea că sunt doar mâini şi picioare, ştii, stângace şi disproporţionată. Totdeauna mi-am spus, aşa cum vedeam eu lucrurile… Se opri şi se înroşi.

— Continuă.

— Eram slabă, spuse strâmbându-se. Când aveam cincisprezece ani, toate celelalte fete pe care le cunoşteam erau… adică arătau ca nişte fete în timp ce eu arătam ca patru beţe dispuse câte două. Ca o scândură adică, cu alte cuvinte, adăugă ea spre edificare:

— Am văzut şi eu în viaţa mea patru beţe dispuse câte două, murmură el strâmbându-se într-un fel diferit decât îl văzuse ea până atunci. Şi care crezi că este diferenţa?

— M-am întrebat şi eu, replică ea cu candoare. Nu pot să jur să aşa este, dar presupun că m-am dezvoltat mai târziu, ca răţuşca cea urâtă. Dar să ne întoarcem ia Billy, spuse serioasă. Acum, când mă gândesc, cred că a fost o lipsă de tact din partea mea. Numai… dar tu ai avut dreptate, adăugă ea hotărâtă. Eu…

— Ce voiai să spui? o întrerupse curios. Numai…?

— Mă gândeam că dacă ar fi într-adevăr o cale de a fi mai plină de tact în situaţia asta fără… fără…

— Să fii înţeleasă greşit? îi oferi el expresia.

— Da, da. Tu ce crezi?

El se lăsă pe scaun şi pentru o clipă, Hannah avu impresia că privea prin ea şi că de fapt nu o vedea pe ea, ci ceva curios de amuzant. Apoi, cu o sclipire de amuzament în privire, dădu drumul din mână creionului pe care-l ţinea şi-l lăsă să cadă pe birou.

— Sunt sigur că dacă aş fi tatăl tău, te-aş sfătui să fii foarte atentă să nu fii înţeleasă greşit, astfel o fată poate da de o grămadă de buclucuri. Aşa ţi-ar fi spus şi tatăl tău, iar eu îţi spun că eşti pe cafea cea bună. Atâta doar că mi se pare că Billy nu poate fi un pericol pentru tine. De fapt, când nu încearcă... să pălăvrăgească când călăriţi împreună de exemplu, te înţelegi bine cu el, nu-i aşa? Adică are simţul umorului, nu-i aşa?

— Da. Deci crezi că am putea fi prieteni? întrebă ea cu îndoială.

— De ce nu? Poţi să-l stăpâneşti. El îşi răsuci scaunul ca să privească o clipă prin fereastră, apoi se întoarse spre ea cu o privire ciudat de sobră.

— Dar vor mai fi şi alţii, Hannah şi vor fi bărbaţi, nu băieţi. Am văzut deja câţiva cu ochii pe tine.

Ea îl privi uimită.

El zâmbi şi o privi cu atente.

— Păstrează-ţi energia ca să-i alungi, Hannah. La optsprezece ani eşti prea tânără ca să te încurci cu cineva, dar nu prea tânără pentru... ca să fii asaltată. Mai ales în lumea în care te învârteşti acum şi, cu genul de bărbaţi experimentaţi cu care te întâlneşti. Totuşi, adăugă el plin de umor, n-aş vrea să-mi pierd secretara abia acum când am găsit-o.

Hannah ascultă în tăcere şi spuse apoi, stânjenită:

— Îmi pare rău acum de Billy. Poate am să adopt o apropiere frăţească... poate o să vrea să înveţe să cânte la chitară! adăugă ea. Şi pentru că veni vorba de chitară, eşti invitat la grătar diseară şi cred că Mike face încă pe severul, aşa că va fi o uşurare pentru copii. Ai să vii?

— Şi eu? întrebă el ignorându-i întrebarea. Asta crezi că fac, că fac pe tatăl sever cu tine?

Hannah se încruntă şi se înroşi.

— N-am vrut să spun asta. Îţi apreciez sfatul şi grija, serios că da! Nu cred că am să cad însă în vreo extremă, doar pentru că îmi place viaţa aşa cum este. Simt că am realizat ceva, să-mi câştig existenţa şi aşa mai departe, ei bine, mulţumesc, dar... ai avut dreptate că este foarte bine

că-mi fac griji din cauza căţeilor pierduţi şi că este o greşeală că nu extind aceste sentimente şi la oameni. N-am să mai cad în cursa asta niciodată. Ea se opri şi-l privi puţin necăjită. Pui pariu cu mine?

— Ce-ţi trece prin minte? întrebă el privind-o strâmb.

— Că Billy Johnson se va apropia iar de mine, dar de data asta mă voi purta frumos. Ea rămase în picioare cu ochii la el. Şi nu mi-ai spus încă dacă vrei să vii sau nu diseară.

El îşi strânse buzele, ignorându-i din nou întrebarea.

— Eşti cea mai scumpă dintre toţi, Hannah. Da, am să vin diseară, dar am să aduc pe cineva cu mine. Nu cred că va fi nicio problemă.

— Nici eu nu cred, spuse Hannah. Dacă nu mai este nimic de făcut aici, mă duc să mănânc.

Ea îl lăsă privind uşa care se închise în urma ei, fără să-i vadă strâmbătura.

CAPITOLUL III

— Mă întreb pe cine aduce cu el? spuse Marge Riley, gânditoare.

Îşi abandonă agitaţia curăţeniei de primăvară când o invită Hannah şi o asigură că domnul şi stăpânul ei plecase la Southport şi nu se va întoarce câteva ore, şi acceptă invitaţia la prânz cu Hannah.

— Cine? întrebă Hannah turnând ceaiul. Mick nu aduce pe nimeni, ţi-am spus că s-a dus la…

— Nu Mick, o întrerupse Marge. Fă-mi plăcerea şi nu-i pronunţa numele o vreme, pentru că nu vorbim. Oricine ar putea crede, spuse ea necăjită, că a fost doar greşeala mea că avem cinci copii şi după felul cum se poartă, s-ar putea crede că este cel mai ordonat din lume! Nu, am vrut să spun Alex. Mă întreb cu cine va veni diseară.

— Nu a spus, răspunse Hannah privindu-şi vecina cu afecţiune. Cred că eşti minunată, apropo, cred că ţii piept nemaipomenit şi sunt sigură că Mick este sub papuc.

Marge începu să spună ceva sarcastic, dar se

răzgândi deodată şi chicoti.

— Ştii ce-i mai rău? Azi-dimineaţă n-a fost în stare să găsească o perie sau un pieptene. Nici măcar unul, şi cred că sunt o duzină în toată casa. Şi arăta caraghios cu părul lui veşnic ciufulit şi... Am râs şi asta l-a făcut să bodogănească şi să înnebunească! Dar să ne întoarcem la Alex. Cred că a apărut altă doamnă în viaţa lui. Mick socoteşte că era cu el şi cu Matt Bartholomew la curse, acum câteva săptămâni. Marge se strâmbă de dezgust când îi pronunţă numele lui Matt Bartholomew.

— Matt... este bărbatul acela înalt cu părul roşcovan care vine des pe aici în ultima vreme?

— El este, spuse Marge privind-o semnificativ, dar Hannah nu observă. Un adevărat bastard.

— Dar de ce vine atât de des pe aici?

— Are jumătate din acţiunile lui Tiara Tahiti, de aceea, îi răspunse Marge părând că vrea să mai spună ceva despre Matt Bartholomew, dar reveni la Alex şi la noua lui prietenă. Necazul este, spuse ea până la urmă, că lui Alex îi rezistă foarte puţine femei, ştii, dar ceea ce ele nu ştiu este că el şi-a pierdut o dată inima, cu mult timp în urmă, şi n-are niciun gând s-o mai facă a doua oară.

— Ce vrei să spui? întrebă Hannah curioasă.

Marge apucă ceainicul.

— A fost cam aşa. Când s-a întors din Vest, n-a făcut prea mult pentru sine. Avea însă o dorinţă arzătoare de a face bine. După ce a stat aici vreo doi ani, şi-a găsit o slujbă de supraveghetor la un grajd de cai de curse şi, din păcate, s-a îndrăgostit de una din fiicele proprietarului. Şi ea îl iubea, dar mama şi tata – şi nu poţi să-i condamni – aveau alte gânduri. L-au concediat pe Alex şi pe fată au dus-o în Europa pentru un an de zile. Când s-au întors, au măritat-o cu un bogătaş care moştenise păşuni enorme şi fusese la toate şcolile bune. Mă rog, Alex a suferit foarte mult, dar cred că toată treaba a avut şi o parte bună! L-a făcut să fie mai hotărât ca niciodată să facă bine. Ceea ce a şi făcut, spuse Marge cu convingere. De atunci, cred că s-a ferit să se mai îndrăgostească vreodată, cu toate că au fost multe

femei în viaţa lui.

— Crezi că încă o mai iubeşte? întrebă Hannah.

— Cred că da, spuse Marge muşcând gânditoare din sandvişul ei. Bineînţeles că cincisprezece ani înseamnă o grămadă de timp pentru oricine, să ducă o astfel de povară, dar când îl vezi cum se poartă cu copiii şi atâtea altele, te pune pe gânduri.

Hannah rămase tăcută, gândindu-se la ceea ce aflase despre patronul ei. Nu putea să nu-şi reamintească ce-i spusese abia în dimineaţa aceea... câteodată, prima dragoste poate să fie foarte specială. Nu înţelesese despre ce era vorba.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse ea încet. L-ai cunoscut în tot acest timp?

— De când m-am măritat cu Mick. Mick îi cunoştea mai de mult. Mai mult sau mai puţin au crescut împreună, în Vest. Era un copil pe cât se poate de sălbatic, în comparaţie cu Mick. Ciudat, nu-i aşa? Uneori îşi iese din fire mai tare decât îţi poţi imagina, este greu de explicat, dar ai impresia că Alex este în stare de orice. Nu că ar face ceva vreodată, dar mereu se pare că are o parte pe care nimeni n-a încercat s-o îmblânzească.

— Câţi ani are Alex? întrebă Hannah după o vreme. Nu pot să-mi dau seama.

— Treizeci şi şapte, sau cam atât.

— Tot aşa m-am gândit şi eu, spuse Hannah, dar nu eram sigură.

Marge o privi.

— Bine, spuse Hannah, o dată mi-a spus că este destul de bătrân ca să-mi fie tată, spuse, descriindu-i incidentul din lift.

— Biata de tine! spuse Marge când ea se opri din povestit, râzând din toată inima. Este aproape la fel de rău ca povestea cu calul şi cu maşina poliţiei. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să-ţi aduc aminte de asta, adăugă ea chicotind, dar n-am putut rezista ispitei. Ţie îţi trebuie o legătură stabilă, Hannah!

— Mulţumesc, spuse Hannah zâmbind amar.

— Din punct de vedere tehnic, avea dreptate, continuă Marge. Este destul de bătrân ca să-ţi fie tată.

— De fapt se şi poartă ca un tată şi ca un tutore, recunoscu Hannah. Între el şi reverendul Clayton… mă rog, ar face o pereche bună.

— Ei bine, spuse Marge filosofic, după părerea mea asta-i singura parte bună. Când văd calea… Marge se opri brusc…

— Ce anume?

— Nimic, spuse Marge încet, retrăgându-se. Hannah, trebuie să te păzeşti, puiule. Nu te gândi că sunt o bătrână zăpăcită când îţi spun asta, dar nu ai decât optsprezece ani şi nu cred că realizezi cum… să iei lucrurile, nici nu ştii cum a fost, dar eu l-am văzut pe Matt Bartholomew privindu-te când credea că nu-l vede nimeni şi… Ezită şi tăcu.

— Şi ce? întrebă Hannah.

Marge îşi muşcă buzele.

— Ascultă-mă pe mine, spuse până la urmă. A avut o… privire foarte semnificativă. Care nu anunţa nimic bun, Hannah.

Hannah o privi împietrită.

— Cred că-ţi imaginezi o mulţime de lucruri, spuse într-un târziu. Dar nu ai niciun motiv să te îngrijorezi. N-am nicio intenţie să mă încurc în felul ăsta, şi nici măcar nu mă gândesc. Înţelegi ce vreau să spun?

Marge îşi lăsă capul într-o parte şi spuse înţelegătoare:

— Da, asta-i o parte a problemei, adăugă ea ca un ecou al sentimentelor domnului Clayton despre acest subiect. Vezi, bărbaţii se gândesc fiecare că el va fi cel care te va iniţia în tainele dragostei, asta ca s-o spun elegant, adăugă ea cinic. Este ca un imbold sau ca o schimbare.

Hannah deschise gura, dar o închise imediat ce-i fulgeră un gând prin minte, că de fapt nu fusese sinceră nici cu Marge, nici cu sine. Se gândise la acest subiect nebulos care-i pătrunsese în viaţă pe neaşteptate în ultimele zile. Dar că niciodată nu privise astfel lucrurile în relaţiile ei cu un bărbat, sau băiat, care s-a uitat la ea, dar,

după cum realizase mai devreme, doar câteodată cu Alex Cameron…

Figura lui Hannah deveni dintr-odată confuză, ceea ce o făcu pe Marge să devină teribil de maternă. Apoi o văzu pe Hannah ridicându-şi bărbia, căpătând un aspect încăpăţânat şi o auzi spunând;

— Pot să mă analizez singură, Marge. De ani de zile am apucat-o pe un drum sau altul, dar n-aş putea avea un trecut mai moral. Deci nu înţeleg de ce eşti aşa de îngrijorată că am să mă arunc în braţele primului venit.

— Morala n-are nimic tangibil, iubito, când cineva care ştie ce face îşi propune să te seducă, spuse Marge ridicând din umeri. Nu-mi imaginez că te vei arunca în braţele primului venit, se strâmbă ea, dar fii atentă. Ştiu…

— M-am săturat de subiectul ăsta, spuse Hannah exasperată şi două predici în mai puţin de două ore, este prea mult. S-o lăsăm baltă, vrei? pledă ea. Hai să vorbim despre grătar…

Marge încuviinţă printr-o strâmbătură, întrebându-se dacă spusese prea mult sau nu spusese destul.

*
* *

— Gata, protestă Hannah, sunt total fără suflu.

Privi în jur la pomii luminaţi de jocul flăcărilor. Toţi aveau obrajii roşii de oboseală şi de râs şi cereau să mai cânte şi Richard Watson, care era cel mai mic copil de pe proprietate. Avea cinci ani şi o figură de înger şi un talent de a face toate relele pe care Hannah nu le mai întâlnise. Se strecură lângă ea şi o rugă să nu se oprească din cântat.

Grătarul avusese un succes, cu toată lumea hotărâtă să se distreze. Tom Watson construise un grătar de fier peste o groapă şi deasupra, pusese bucăţi de carne şi cârnaţi care urmau să se mănânce mai târziu cu salate proaspete şi cartofi copţi, urmate de salată de fructe şi îngheţată. Copiii au alergat şi s-au jucat până la căderea întunericului, apoi au încercat să-i sperie pe ceilalţi cu

poveşti cu stafii. Punctul culminant al serii a fost când Hannah a fost convinsă să cânte pe rând, la chitară şi muzicuţă, împreună cu Tom care cânta la acordeon. Toată lumea dansase cu frenezie, de la cel mai bătrân la cel mai tânăr, iar câţiva cu mai mare zel decât ceilalţi. Jean Watson fusese una dintre aceştia, uluitor de sprintenă pentru mărimea ei şi le dansă un dans marinăresc care-l făcu pe Billy Johnson s-o invite în horă cu el, efort pentru care fuseseră răsplătiţi cu aplauze furtunoase, mai ales când Jean l-a ridicat şi a început să-l învârtească.

Unul dintre cei mai buni dansatori a fost Alex care până la urmă a venit singur, şi Hannah la privit admirativ când o învăţa pe Sally câţiva paşi complicaţi. Apoi degetele ei jucăuşe se opriră o clipă când văzu zâmbetul şi felul admirativ în care-l privea Sally şi se gândi: Hopa! Altă inimă… dar se scuturã imediat, întrebându-se ce vrusese să zică cu „altă inimă…”

Toată lumea se distra, când Mick spuse că fusese foarte bine, dar n-ar fi trebuit să danseze şi Hannah, iar ea spusese că se distrase la fel de bine ca toţi ceilalţi. Ea se sperie, în pofida sau din cauza privirii dezamăgite a lui Billy, dar de fapt se simţea incapabilă să danseze cu Alex…

— Haide, Hannah, stărui Richard atingându-i faţa.

— Of, bine, răspunse ea sărutând căpşorul blond aproape alb. Pentru că a fost atât de cuminte în seara asta…

— I-auzi, i-auzi! spuseră părinţii impresionaţi de odrasla lor care nu putea fi stăpânită de nimeni altcineva.

Hannah se strâmbă la Jean Watson şi continuă:

— Pentru că ai fost atât de cuminte, îţi cânt cântecul preferat.

Se auzi o mormăială generală de dezaprobare.

— Ai cântat Valsul Matildei de şase ori, Hannah, spuse Billy.

— Atunci facem altfel, spuse Hannah, îl cântăm fără cuvinte. Ne trebuie o turmă şi un ţap vesel…

Richard sări în sus, plin de entuziasm.

— Eu sunt ţapul vesel! Eu…

Entuziasmul lui părea contagios. Şi chiar îi cuprinse pe toţi, iar Hannah şi Tom trebuiră să se oprească pentru că râdeau foarte tare de strâmbăturile adulţilor, care lăsaseră în urmă copiii.

În sfârşit, Alex apăru lângă Hannah.

— Este foarte bine să râzi, dar n-ai venit aici să te faci de râs.

— Cred că erai superb, spuse ea, ştergându-şi lacrimile.

— Am crezut că ai să te arunci în învălmăşeală şi n-ai să mai scapi cu viaţă, spuse el. Copiii se amuză.

— Cred că ai provocat asta ca să ne vezi ţopăind ca tâmpiţii, spuse el privind-o bănuitor.

— Deloc! negă Hannah, dar izbucni din nou într-un hohot de râs. Aşa s-a întâmplat. O, Doamne, mi s-a pus un junghi!

— Să-ţi fie învăţătură de minte, spuse el cu cruzime, apoi o înlănţui cu braţul şi o îmbrăţişă. Ai fost minunată în seara asta…

— Mulţumesc, spuse ea, a fost o seară splendidă…

Răspunsul ei, oricum, nu fusese pe cât ar fi trebuit de detaşat, din cauză că se simţi dintr-odată ruşinată şi fără aer într-un fel care nu avea nicio legătură cu râsul.

Petrecerea începu să se spargă şi după ce dădu o mână de ajutor să convingă copiii să meargă la culcare şi văzu luminile stingându-se una câte una, Hannah îşi dădu seama cât este de obosită, dar nu-i era somn. Se aşeză pe verandă privind stelele şi luna, ascultând zgomotele nopţii şi făcând o descoperire uluitoare, că se simţea teribil de singură, şi fără chef să intre în căsuţa-i pustie.

Nebunie, îşi spuse ea. Sunt înconjurată de oameni plăcuţi, care se interesează de bunăstarea mea şi să nu mă plictisesc la ocazii.

— Dar nu prea aparţin nimănui şi nimeni nu-mi aparţine, murmură ea. De fapt, cred că am rude şi în Anglia, care l-au renegat pe tata şi care l-au împins să ajungă în neagra mizerie, şi presupun că trebuie să am şi rude din partea mamei, dar pe nimeni apropiat. Ce păcat şi

n-am fraţi sau surori…

— Vorbeşti singură, Hannah? se auzi o voce.

Ea tresari speriată când apăru o siluetă înaltă din întuneric.

— Alex! Ce faci aici?

— Am trecut să verific caii în drum spre casă, spuse urcând pe verandă în lumina lunii care-I evidenţia tâmplele argintii, dar nu-i lumina faţa. Cred că trebuia să dormi acum.

— Şi eu cred, spuse ea. Dar… nu ştiu de ce, dar n-am chef să mă culc.

— Bine, spuse Hannah şi se ridică în picioare.

Merseră spre crângul de lămâi din latura casei mari şi Hannah se opri şi mirosi.

— A fost ideea ta să plantezi aici portocali şi lămâi?

— Da, de ce? spuse el privind-o pieziş…

— A fost o idee strălucită. Mă opresc mereu să miros aerul parfumat şi-mi imaginez că sunt într-un loc exotic şi sălbatic că Zanzibar, unde poţi să miroşi cuişoare, să vezi peşti zburători şi să guşti rodii… La asta te-ai gândit probabil când ai plantat pomii aceştia.

— Destul de ciudat, da.

— Deci ai fost acolo?

— Da, Hannah, spuse apucându-i mâna. Asta-i una din ambiţiile tale, să mergi în Africa?

— O, da. Nu numai în Africa. Mă atrage şi Asia. Mi-ar plăcea să văd Everestul şi florile din Nepal şi Deccan Pike. Am s-o fac într-o zi, spuse visătoare, cuprinsă de romantism din cauza luminii lunii, a parfumului din aer şi mâinii lui. Apoi râse şi-şi eliberă mâna. N-am spus nimănui despre visele mele. Dar dacă tu ai fost acolo…

— N-am văzut niciodată Everestul.

— Ei bine, eu cred că l-au văzut mulţi oameni, dar este frumos să visezi la el.

Începură din nou să meargă.

— La asta te gândeşti când te uiţi la oameni şi nu-i vezi?

— Fac eu asta? Nu-mi dau seama…

— Câteodată.

— Probabil pentru că sunt concentrată să fac lucrurile corect, spuse ea. Tata spunea deseori că am o minte unidirecţională. Mereu râdea din cauza asta, dar sunt sigură că poate fi un defect, dacă stau să mă gândesc…

El îi privi părul întunecat, un păr neted şi lucios cu sclipiri albastre, care-i ajungea aproape până la umeri.

— Alt dragon de omorât, Hannah?

— Da, spuse ea privind în sus la el. Am acumulat deja o listă, nu-i aşa? Materialismul, tratez câinii ca pe oameni şi oamenii ca pe câini. O minte unidirecţională. Apoi se strâmbă. Tu ai avut astfel de probleme?

— Dacă vrei să spui păcate, da, am avut. Unele dintre ele le-ar face şi pe ale tale să pălească, prin comparaţie. Aveam un temperament agresiv, de exemplu, cum adesea îmi spunea tatăl tău.

— Cred că ştia, replică Hannah, pentru că şi el trebuia să se stăpânească, cel puţin spunea că o face. Şi pe tine te-am văzut nervos şi distant dar niciodată stăpânit de furie. Presupun că din cauza vârstei, care te ajută să depăşeşti lucruri de genul ăsta.

El râse ironic şi-i spuse strâmbându-se:

— Hannah, câteodată mă simt ca un tată bătrân în compania ta…

Ea se opri din mers şi se întoarse iute spre el.

— Ştii, cred că asta-i cea mai mare problemă cu care trebuie să mă obişnuiesc. Mă simt adesea foarte matură şi apoi cineva mă face să mă simt un copil foarte naiv. Şi tu ai făcut-o. De fapt, ai făcut-o numai astăzi de două ori şi Marge a făcut la fel azi-dimineaţă. Sunt eu… aşa de copilăroasă?

Mai devreme, lumina lunii îi ascundea faţa, dar acum o lumina şi ea îi putu vedea ochii puţin închişi şi gura strânsă. Apoi ridică mâna s-o atingă pe faţă, spunând cu stranie blândeţe:

— Da… Nu copilăroasă, ci naivă şi cred că aşa vei fi mereu. Într-un fel, aşa era şi tatăl tău, dar i-a fost foarte comod când tu ai devenit grijulie şi meticuloasă. Deci n-ar

trebui să-ţi faci griji, Hannah.

Ea inspiră adânc, fără să ştie dacă mai era ceva de adăugat.

— Te-ai simţit vreodată singur? Asta înseamnă să fii… copilăros? Ăsta-i motivul, pentru care nu vreau să mă duc la culcare?

Ceva se schimbă în ochii lui în timp ce-i mângâia faţa cu degetele. Apoi îşi luă brusc mâna de pe obrazul ei şi spuse:

— Ştiu!

— De unde ştii? întrebă ea după o clipă cu vocea răguşită.

— Nu ţi-a fost greu niciodată să munceşti. Nu în mod special în seara asta, dar când n-ai putut să te desparţi de câinele acela, atunci am realizat ce simţeai.

— O, dar câteodată este mai mult nevoia de a avea un animal, spuse ea cu o voce mică. Dar acum, spuse zâmbind şi ridicând din umeri, nu se mai întâmplă aşa de des. Am să supravieţuiesc. Sunt destul de tare, să ştii. Cred că portocalii şi luna cu lumina ei mă fac să fiu sentimentală. Apoi, spuse aproape timid: Cred că am să dorm buştean după toate câte s-au întâmplat astăzi.

El îi puse mâinile pe umeri, contemplând-o gânditor şi ea îl privi încurajator.

— Cred că pot să-mi permit să te sărut de noapte bună, în cea mai bună tradiţie părintească, spuse grav. Totuşi, poţi să vii sus să bem o ceaşcă, dacă vrei dar…

Ea dădu negativ din cap fără să spună ceva şi se priviră în ochi până când el o strânse în braţe şi, plecându-şi capul, o sărută pe buze.

Fusese cu mult mai mult decât o atingere o buzelor lui pe gura ei, şi păru s-o ameţească pe Hannah. Descoperi că rămăsese fără respiraţie în îmbrăţişarea de o clipă.

Pentru prima dată în viaţa ei, îşi realiză propria feminitate, înţelegerea a ceea ce însemna să fie o femeie şi diferenţele pe care nu le simţise până atunci şi care aveau o putere stranie. Puterea de a-i trezi simţurile şi întristarea de a şti că era doar un copil pentru el.

El a lăsă şi făcu un pas înapoi, iar ea îşi duse mâna la gură într-un gest inconştient de mirare.

Privirea lui se încordă şi ea văzu, şi se simţi dintr-odată neliniştită, cu simţurile trezite şi se înroşi. Picioarele păreau să nu-i mai asculte voinţa de a o rupe la fugă.

— Du-te la culcare, Hannah, spuse el cu o voce aspră, întorcându-se cu spatele, lăsând-o singură, trezită din vrajă, să se întoarcă la căsuţa unde locuia, să se culce cu mintea tulburată.

*

* *

Câteva zile mai târziu, fu forţată să înţeleagă că lumea fericită în care trăia, devenise un spaţiu de tensiune şi ciudăţenie. Încercase din răsputeri să nu-şi mai amintească sărutul din lumina lunii dar îi fusese imposibil. Încerca să se poarte ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat dar nu se putea împiedica să nu retrăiască acele momente în minte şi să n-o apuce tremuratul, s-o ia când cu cald, când cu rece când îşi amintea de Alex. Dacă el nu s-ar fi purtat aşa, dacă n-ar fi depăşit faptul că-i putea fi fiică şi că avea cu ea relaţii profesionale, ea nu s-ar fi gândit la el în felul acesta.

Oricum, nu Hannah era vinovată că se crease această situaţie, deşi nu era foarte sigură. Fusese cea mai mare vânzare pe care o făcuseră împreună şi probabil totul apăruse din cauza tensiunii şi sensibilităţii. Chiar dacă vânzarea se făcuse, fără să apară evenimente majore, totuşi, preţurile fuseseră scăzute. Hannah se gândi că asta îl îngrijorase şi pe el într-o bună măsură.

Un alt motiv de nelinişte fusese Matt Bartholomew şi ea îşi dori ca Marge să nu-i fi spus nimic despre el, pentru că se simţea în stare să se poarte ca mai înainte, ignorându-i interesul ce nu semăna deloc cu obrăznicia lui Billy Johnson, care folosea toate metodele de a o urmări.

Acum apăruse purtarea ciudată a lui Billy. Începuse să-şi arate nedisimulat neplăcerea faţă de roşcovanul înalt,

partener la Tiara Tahiti. Lucru neobişnuit, pentru că miza era cel mai bun cal de curse din grajduri, cu un potenţial nelimitat şi Billy nu avea niciun interes să-şi taie craca de sub picioare în ochii oricăruia dintre proprietari, compromiţându-şi şansa de a avea o carieră lungă şi strălucită cu mânza.

Hannah nu avea niciun dubiu că-şi arăta dezgustul faţă de Matt Bartholomew şi încercând tot timpul să fie unde era şi ea. Toate acestea începuseră s-o calce pe nervi şi să înţeleagă sensul spuselor lui Alex când o făcuse atentă că ar putea fi „asediată”.

Matt Bartholomew nu devenise încă agresiv şi nu spusese niciodată nimic care s-o facă să se simtă prost. O făcea câteodată să râdă, rămânea cu privirea pironită în ochii ei, dar tot mereu, ceea ce pe ea o făcu să se gândească că Billy se purta ca un idiot, iar lui Marge i se năzărea să fie îngrijorată.

Viaţa mergea înainte, cu toate frustrările şi momentele când era obosită şi nu se putea împiedica să-şi dorească să fie matură şi mai înţeleaptă.

Într-o zi, câteva săptămâni mai târziu, îşi aminti de tulburările trecute şi i se părură un paradis prin comparaţie…

Începu o zi obişnuită. O vreme senină de vară, mirosul şi zgomotul cailor şi câmpia, al cărei verde scânteia de picături de rouă ca diamantele, iar albastrul cerului o ducea cu gândul la oceanul care nu era prea departe.

O fetiţă căzu cu bicicleta când trecu cu maşina pe şosea, în drum spre Nerang, să aducă poşta. Fetiţa îşi rupsese rochia şi-şi julise genunchiul şi fusese atât de şocată încât nu-şi aducea aminte unde locuieşte şi nu era prea sigură care-i este numele de familie. Hannah o urcă în maşina sa Mini pe care o conducea întotdeauna, ascunse bicicleta în spatele unor tufişuri şi decise să facă ceva cu ea mai târziu, neavând loc în maşină şi aduse cu ea acasă copilul. Îi spălase şi bandajase genunchiul, îi cususe rochia şi o tratase cu un pahar cu lapte şi o duse la colivia familiei Riley care conţinea o mulţime de păsărele colorate. Asta o

încântase pe fetiţă, care-şi uită necazul şi făcu ca Hannah să piardă ceva vreme.

Timpul trecuse pe negândite când Hannah urcă fetiţa în maşină şi dădu drumul aparatului de radio de la bord. Înainte de a porni, auzi anunţul poliţiei.

Se gândise mai târziu că aşa a fost să fie, Marge şi Jean să fie plecate iar Mick şi Tom de negăsit şi-i rămăsese doar să se întoarcă la Alex.

Deci ajunse în biroul din casa mare, cu copilul de mână lângă ea şi-l auzi pe Alex spunând cu o infinită îngrijorare în timp ce le privea pe rând, pe ea şi pe fetiţa care începuse din nou să plângă:

— Ce dracu' mai este şi asta? Un copil pierdut?

— Da... Adică nu! Aşa se pare... Inspiră adânc şi-i explică ce se întâmplase de ajunsese să aibă copilul lângă ea.

— Deci? Care-i problema? întrebă el nerăbdător. Ar fi trebuit probabil s-o duci la şcoală, şi să-i laşi să se descurce dacă au pierdut-o, s-o caute, dar...

— Asta e, spuse Hannah tresărind. O caută... Am... am auzit anunţul poliţiei la radio. Se pare că nu mult după ce am plecat de acasă, mama ei şi-a dat seama că a uitat pachetul cu mâncare acasă, deci a dat o fugă cu maşina vecinilor care tocmai plecau la serviciu şi i-a dus mâncarea la şcoală. Copilul nu ajunsese şi ei s-au întors şi au găsit bicicleta. Apoi au sunat la poliţie... şi acum sunt în alertă că a fost răpită sau ceva mai oribil... iar ancheta o conduce poliţistul din ziua aceea când... cu maşina.

Alex se ridică în picioare, cu o mişcare sprintenă, care-i aminti lui Hannah de un tigru la vânătoare şi se dădu repede un pas înapoi.

— Doamne! Câteodată nu-mi vine să cred, Hannah! De când ai copilul ăsta aici?

Ea tremură şi păli când îi văzu furia din privire.

— Nu-i nimic, spuse printre dinţi. Urcă în maşină. Vin şi eu într-o clipă. Se întoarse spre telefon.

Urmă apoi un episod de neuitat şi cât se poate de stânjenitor, din viaţa ei. N-o ajuta prea mult că Alex îi

asculta explicaţiile date unui agent de poliţie foarte iritat care o ţinea bine minte şi unei mame aiurite care îmbătrânise cu zece ani în răstimp de două ore. Nu era prea liniştită văzându-i furia din privire care o speria mai tare decât orice altceva

Când se întoarseră acasă, după ce el conduse într-o tăcere îngheţată, ea coborî din maşină şi avu un moment de ezitare înainte de a se întoarce să plece, dar el strigă:

— N-ai să pleci. Am câteva lucruri să-ţi spun, Hannah.

Preferă să stea cu ea de vorbă în birou, iar cea mai mare parte a celor spuse, fusese o repetare a celor discutate mai înainte, numai că de data asta mult mai dur, iar ea se abţinu din răsputeri să nu plângă la auzul cuvintelor dure şi crude…

Când deveni prea mult pentru ea, îşi plecă bărbia şi-i spuse privindu-l în ochi:

— Nu mă interesează ce spui. Copilul era prea mic ca să meargă cu bicicleta la şcoală, în primul rând. Este prea mică şi tu nu ai niciun drept să ţipi la mine. Eu…

— Nu-i treaba ta dacă era destul de mare sau nu şi de ce să nu ţip la tine? Faci şi un sfânt să ţipe! îi răspunse el furios.

— Tata n-ar fi ţipat niciodată la mine.

— Tatăl tău n-ar fi ţipat la nimeni. Păcat oricum, că n-a făcut cu tine o excepţie.

Ea îl privi şi simţi că-i tremură buzele:

— Ce am făcut atât de râu? A fost doar o coincidenţă nefericită. Dacă puştoaica nu şi-ar fi uitat mâncarea acasă, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea şi mă gândesc încă…

— Problema este că o faci, Hannah, spuse el cu sălbăticie. De aceea toate lucrurile se complică când te amesteci tu, pentru că mereu te gândeşti, şi să-ţi mai spun ceva. M-am săturat al dracului să fiu îngerul tău păzitor, tu nu de un tată ai nevoie! Ai nevoie de un soţ care să-ţi ocupe timpul în pat şi în afara lui, şi să-ţi facă destui copii care să-ţi satisfacă instinctele materne pe care să nu le mai exerciţi pe câini, pe cai şi pe copiii altora. Asta-ţi trebuie,

spuse violent, cu o privire rece.

Ea rămase cu gura căscată dar el nu terminase încă ce avea de spus. Zâmbi răutăcios şi-i trânti pe un ton uscat:

— Atunci s-ar putea să fie linişte pe aici. Cam asta-ţi lipseşte ţie acum.

— O, eu… bine, spuse ea cu lacrimile curgându-i pe obraji. Aş face bine să întreprind ceva în sensul ăsta, nu-i aşa? spuse răsucindu-se pe călcâie şi ferindu-se de mâna care încercă s-o oprească, şi fugi afară din cameră şi din casă.

„Te urăsc, te urăsc”… erau singurele ei cuvinte care-i veneau în minte când sări în maşina sa şi porni în viteză, aproape izbindu-se de unul din stâlpii porţii. „Cum ai putut să-mi spui mie asta? Cum ai putut?”

Merse câteva mile până se opri să se gândească încotro s-o apuce. Apoi întoarse şi se îndrepta spre parohie, unde ştia că va găsi la familia Clayton linişte şi siguranţă.

CAPITOLUL IV

Făcuse jumătate din drumul spre casă când maşina tuşi, zvâcni, o trase la marginea drumului şi acolo maşina muri. Hannah se uită la indicatorul de combustibil şi imediat ştiu de ce se oprise motorul. Trebuia să-i fi umplut rezervorul de dimineaţa, dar cu toate câte se întâmplaseră, uitase.

Partea cea mai proastă a situaţiei era că rămăsese în pană într-o regiune pustie a drumului între Broadbeach şi Nerang şi chiar dacă ar fi reuşit să meargă cu cineva care ar fi trecut pe drum, până la prima staţie de benzină şi înapoi, n-ar avea la ea niciun ban.

— O, nu, mormăi ea lovindu-şi capul de volan. Ce mă fac acum? Cred că ar trebui să pornesc pe jos, dar sunt două mile bune până la casa următoare unde aş putea apela…

Gemu gândindu-se cum va continua ziua şi cum va

trebui să ajungă la Alex, să-i suporte o altă predică tâmpită şi asta era mai mult decât ar fi putut îndura.

Tresări când auzi tunetul şi se întoarse să privească prin geamul din spate norii negri care se rostogoleau dinspre ocean, aducând, după cum părea, o furtună. Închise ochii şi se simţi neajutorată şi fără speranţă, ca şi când lumea întreagă şi-ar fi lăsat greutatea pe umerii ei slabi.

Rămase aşa câtăva vreme, ascultând tunetele, apoi deschise uşa şi coborî din maşină. Sări când trecu o maşină care se opri cu un scrâşnet şi se întoarse spre ea…

Era un Mercedes cupe, de care mai văzuse, şi care se opri în dreptul ei ca apoi din ea să coboare Matt Bartholomew.

— Hannah, spuse el făcând o grimasă. E ciudat să te găsesc aici! Ce s-a întâmplat?

— Am… am rămas fără benzină, spuse ea disperată, apoi se lumină. Nu cumva se întâmplă… să aveţi un bidon de benzină şi un furtun, aş putea să iau din rezervorul dumneavoastră? Doar cât să-mi ajungă până acasă? Am să vă plătesc…

El o privi amuzat.

— Mă tem că nu. Dar nu-i o problemă, aş putea să te duc acasă.

— O, n-aş putea să vă cer asta. Oricum mergeţi în direcţie opusă. Doar dacă aţi putea… Aş putea telefona de undeva! Trebui să-şi ridice tonul din cauza vântului care se înteţise şi primele picături de ploaie începură să cadă.

— Hannah, spuse el, vine furtuna. Doar n-ai să rămâi aici. Mă tem că va trebui să accepţi să te duc acasă, fie că-ţi place, fie că nu.

— Dar ce fac cu maşina?

— Un lucru este sigur, nimeni nu va putea s-o pornească şi este în afara drumului… Te-a prevenit cineva în ultima vreme să nu accepţi să te urci în maşină cu bărbaţi necunoscuţi? Eu nu sunt un străin, nu-i aşa?

— Nu, nu, spuse Hannah repede. Adică…

El o studie, apoi zâmbi puţin.

— Deci cineva te-a prevenit împotriva mea, iar tu îţi imaginezi că am să te răpesc şi am să te duc în castelul meu, la o soartă mai rea decât moartea? spuse el răbdător. De altfel, începuse să plouă zdravăn şi vântul se înteţise.

— Nu-mi imaginez nimic de felul ăsta, spuse Hannah privindu-l necăjită. Realiză că, dacă nimeni n-ar fi spus nimic despre Matt Bartholomew, n-ar fi stat în mijlocul drumului făcându-se de râs. Cuvintele lui o făcură să-i fie frică de el…

Îşi muşcă buza, se înroşi, şi se simţi şi mai caraghioasă când el îi spuse:

— Ne udă ploaia, Hannah…

— O, da, bine, mulţumesc tare mult. Cred că este cel mai bine.

— N-ai de ce, spuse el suav, privind-o cu acelaşi gen de amuzament care se citea în ochii lui Alex câteodată – când o urmărea cu privirea. Ea se urcă în maşină.

— Apropo, şeful tău te căuta mai devreme, murmură el când se urcă în maşină şi întoarse în direcţia opusă.

Hannah îl privi nervoasă.

— Da, spuse el, luându-şi ochii de la şosea ca să-i zâmbească. Eu… ei… au avut impresia că ai fugit. Alex nu prea era în toane bune căutându-te.

Hannah se gândi în linişte şi nu se deranjă să comenteze.

— V-aţi certat? întrebă Matt în treacăt.

— Eu… n-aş putea spune, cred că da, murmură Hannah.

— Nu vrei să-mi spui ce-a fost? La naiba, adăugă el când se sparseră parcă norii şi apa începu să cadă în torente, reducându-i vizibilitatea la zero.

— Nu, mulţumesc, spuse Hannah în şoaptă. A fost oricum vina mea. Vocea i se stinse, îşi plecă ochii şi lacrimile începură să curgă fără să le poată opri.

— Bietul copil, spuse Matt Bartholomew şi trase maşina lângă drum.

— Hannah tresări şi se întoarse repede spre el.

— Ce faceţi?

— Nu pot să conduc în condiţiile astea, spuse el zâmbind. Ar însemna o invitaţie la accident, dar va trece destul de repede, aşa sunt de obicei furtunile violente. Suntem abia la a milă depărtare de casă, aşa că poţi să-ţi spui necazurile. Totdeauna am ajutat oamenii să vorbească şi să ştii că sunt un confident teribil. S-a purtat brutal cu tine? Poate fi uneori…

Hannah se mişcă stânjenită în scaun, începând să-şi dorească ca acest subiect să nu fi existat.

— Nu, spuse ea pe un ton uşor care să-i nege lacrimile, Am intrat singură într-un bucluc din care… el a trebuit să mă ajute să ies…

— Povesteşte-mi.

Ea îi povesti, dar nu scena petrecută în biroul lui, iar Matt făcu o grimasă de simpatie şi nu se putu abţine să nu râdă din toată inima.

— Nu-ţi dai seama, spuse, s-ar fi putut întâmpla oricui.

— Asta am spus şi eu! răspunse ea întorcându-se spre el cu iuţeală. Dar trebuie să admit că astfel de lucruri nu se întâmplă mereu. Cred că sunt… o povară. De fapt, câteodată mă gândesc să mă călugăresc. Cred că asta-i tot ce mi-a rămas, adăugă ea cu umor, pentru că tot ce aş putea face, ar fi să învăţ Evanghelia pe de rost, dar, călugăriţele nu trebuie să se bage ca mine în toate belelele.

Spuse toate astea pe jumătate râzând şi fără prea mare sinceritate, pentru că niciodată nu se putuse imagina călugăriţă. Un preot… poate… Apoi îşi dădu seama că spusese toate astea într-o stare de nervi şi nerăbdare de a scăpa de furtună şi de a cere ajutorul cuiva – al lui Marge probabil – să-i aducă maşina fără ca Alex să afle că rămăsese fără benzină.

Se strâmbă şi-şi privi însoţitorul înalt şi roşcovan, anticipând un simţ al umorului la fel de mare, dar foarte şocată pentru că el nu râdea şi nici nu-i împărtăşea starea de nervi.

O privea cu o teribilă insistenţă, o privire pe care o recunoscu imediat, căci o mai văzuse, dealtfel asociată cu o grimasă. Nu era nici o greşeală şi ea se încordă vizibil.

— Eu…

Braţul lui alunecă pe umerii ei.

— Tu ce? întrebă el, abia mişcându-şi buzele. Ştii că ai cea mai adorabilă gură de fată necălugărită, din câte am văzut, Hannah? Ar fi o ruşine să te văd într-o mănăstire, pentru că eşti făcută să fii iubită şi sărutată.

— N-am vorbit serios, suspină ea şi roşi imediat când realiză cât de ambiguu sunaseră cuvintele lui.

— Mai fă o dată, şopti el. Ador să te văd roşind şi are asupra mea un efect devastator. Mai mult, am ascuns asta mai multe săptămâni, dar nu mai pot rezista nicio clipă. Îşi coborî capul ce-i căuta gura cu buzele.

Hannah nu era sigură de ce intrase în panică în asemenea măsură. Chiar dacă în acest timp se gândea că trebuie să fie o modalitate de a manevra situaţia. Gândurile îi zburară şi rămase cu mintea goală, intrând în panică din cauză că era supusă aceluiaşi tratament ca şi cu Billy Johnson, cu câteva săptămâni în urmă. Ea îşi îndepărtă mâna şi-i trase o palmă răsunătoare pe obraz lui Matt Bartholomew şi văzu îngrozită că departe de a se opri, părea să-i placă.

— Ce pisică sălbatică! mormăi el. Ai să mi-o plăteşti şi o să-ţi placă fiecare clipă. De asta ai făcut-o?

— Nu! izbucni ea. Nu. Te rog… lasă-mă să plec, se plânse ea, răsucindu-se în braţele lui. Lasă-mă să plec!

— Nu încă, iubito, şi-şi înfipse o mână în părul ei. Pe Dumnezeul meu, ai ceva minte şi-mi place asta. Buzele lui coborâră din nou pe ale ei şi o forţă să le deschidă, iar limba lui îi pătrunse în gură, în timp ce mâna îi rămăsese în părul ei, aşa încât orice mişcare ar fi făcut, i-ar fi provocat durere.

Ar fi fost timpul să termine, se gândi ea mai târziu. Să se elibereze şi să afişeze o imagine a dezastrului – dar în mod pasiv. În acest timp, când simţea un dezgust acut, se simţea în imposibilitatea de a se supune acestei chestii nedemne care fusese luată drept sentiment. Totuşi, nu numai dezgustul îi curgea prin vine ci şi frica.

Îşi eliberă în sfârşit gura şi începu să ţipe:

— Au avut dreptate când au spus de tine! Billy Johnson este de zece ori mai rău decât tine, adăugă ea fără să reacţioneze, dar plină de furie.

Pentru o clipă, strânsoarea se mai relaxă şi el spuse, convins că n-a auzit bine:

— Billy Johnson?

— Da.

— Credeam că Alex, spuse el râzând – de fapt eram chiar sigur de asta De fapt m-a şi prevenit în privinţa ta, ca şi când i-ar fi fost frică. Trebuie să te previn, iubito, – Alex Cameron nu are inimă. A pierdut-o cu mulţi ani în urmă şi are în locul ei un bloc de marmură... Iar Billy este ca un urangutan pitic care încearcă să cânte la vioară, după cum se spune... Aşa a făcut dragoste cu tine, aşa că-l dăm uitării.

Hannah se holbă la el cu total dezgust, dar el doar râse şi-şi strânse îmbrăţişarea.

Următoarele două minute, Hannah se luptă cu violenţă, lovind, zgâriind, muşcând, cu un succes la fel de mare ca al unui iepure îngrozit.

Apoi veni o bubuitură violentă însoţită de o scut arătură care-l făcu pe Mat să ridice capul şi să înjure ca un birjar.

— Ne-a pocnit cineva din spate...

Îşi va aminti până-n ziua morţii – Dumnezeu aranjează lucrurile în feluri misterioase!

Profita de această intervenţie, într-un fel care o făcu să-şi recapete încrederea în propriile reflexe. Deschise fulgerător uşa şi alunecă cu un ţipăt din maşină. Alergând prin ploaie auzi o voce stranie şi furioasă chemând mânia lui Dumnezeu, care spera să fie a lui Matt.

Doar o milă, se gândi ea încercând să se ţină pe picioare în furtuna dezlănţuită. Nu poate fi... prea departe. O, Doamne! Ar putea să mă ia atât de uşor în maşină. Te rog fă să nu se poată mişca până nu voi ajunge eu acasă...

Apoi cu un oftat de uşurare, văzu stâlpii porţii cu felinarele aprinse, prin ploaie şi fu imediat obligată să se oprească din cauza unui junghi şi nu realiză că spre ea

venea o maşină şi auzi scrâşnetul frânelor abia când se opri la câţiva centimetri de ea.

Cu toate durerile provocate de căzături şi a perdelelor de apă în care cădea ploaia, ştia că trebuie să fie Alex care o găsea în halul acesta. Ştiuse cu o morbidă certitudine, încă înainte ca înalta-i siluetă să se îndrepte spre ea şi să-i rostească numele într-un fel care o făcu să se îndoiască de starea sănătăţii lui mintale.

*

* *

— Acum, spuse patronul ei strâmbându-se: vrei să-mi explici ce s-a întâmplat?

Hannah privi neajutorată la paharul de coniac pe care-l ţinea în mână, fără a şti cum să înceapă şi se simţi cu sabia lui Damocles deasupra capului. De fapt, Alex o culesese de pe şosea şi o adusese acasă, apoi urmase surpriza doamnei Hunter, care o trimisese la baie şi-i împrumutase ceva de îmbrăcat până când avea să se oprească ploaia. Ea îşi exprimă verbal nemulţumirea de mai multe ori, în timp ce-i aplica lui Hannah antiseptic pe zgârieturile dobândite în mare parte când căzuse pe şoseaua udă.

— Şi eşti vânătă! îi spuse uluită. Pe gât, pe umeri, de parcă... dar nu s-ar fi putut întâmpla...

Hannah se privi în oglindă pentru prima dată şi se scuturâ.

— Vă rog, nu-mi mai daţi cu soluţie din asta pe mine, spuse ea pe un ton liniştit, arăt ca o ciupercă cu pete.

— Ce-ţi trebuie neapărat, este o compresă rece pentru vânătăi. Ce-ai păţit, iubito?

Hannah fu salvată de explicaţii prin intrarea lui Alex în dormitorul alăturat, cu două coniacuri în mână, care se dispensă urgent de serviciile doamnei Hunter, spre nemulţumirea acesteia, şi-i ordonase aproape lui Hannah să se aşeze.

Privi în jur la ceea ce era un dormitor de oaspeţi şi

întrebă:

— Aici?

— Da, aici, spuse el răutăcios, privind-o cum arată în pijamaua înfloratăa doamnei Hunter, privind-o apoi în ochi, ceea ce o făcu să se aşeze urgent într-unul din fotoliile îmbrăcate în creton. Rămase în fotoliu, răsucind paharul de coniac.

— Aştept, Hannah!

Cuvintele le spuse pe un ton potolit dar nu era nicio îndoială că ascundea o ameninţare, iar ea bău o gură de coniac încercând să-şi stăpânească nervii.

— Am făcut o prostie, spuse ea plângăcios, muşcându-şi buza şi crispându-se de durere.

— Mă uluieşti, spuse el batjocoritor.

Şi el se schimbase şi stătea în picioare lângă fereastră, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni deschişi la culoare şi o cămaşă maro închis, încheiată cu nasturi. Părul său era tot ciufulit şi ea se gândi că arăta teribil de înalt şi incredibil de atrăgător, chiar dacă-şi ţinea buzele strânse şi gura-i era abia o linie, cum stătea privind în jos spre paharul de coniac pe care-l avea în mână, aşteptând-o să continue.

Apoi îşi ridică dintr-odată genele, iar ochii întunecaţi despre care greşise crezând că sunt adormiţi, o perforară cu privirea şi ea simţi cum se înroşeşte şi se zăpăceşte. „Cum pot – când adesea îl urăsc şi mă tem de el – cum pot să am aceleaşi sentimente pentru el? Cum poate fi ca o tortură lentă să fiu în apropierea lui şi să trebuiască s-o ascund, după ceea ce mi-a spus azi-dimineaţă?”

O, Doamne, se gândi ea privind în altă parte. Asta-i ca o pedeapsă, pentru că m-am purtat cu Billy cu atâta superioritate…

— Hannah. Vocea lui îi întrerupse gândurile care o torturau. Uită-te la mine!

Ea se foi şi încercă să-l privească.

— Acum, zise el foarte liniştit şi firesc, vrei să-mi spui cum se face că arăţi ca o victimă care a trecut printr-un accident şi un viol? Ia-o de la început, căci după părerea

mea, este ceva vreme de când ai plecat de la familia Clayton.

Ea îl privi cu ochii dilataţi.

— De unde ştii?

— Pentru că, spuse el imediat, când ai dispărut de acasă toată ziua, m-a dus mintea că numai acolo puteai să te duci. I-am sunat înainte să încep să te caut pe şosea. Mi-au spus că plecaseşi de câtăva vreme şi bănuiau că furtuna te-a prins acasă. Nu era aşa, deci, am plecat să te caut.

— A… n-a fost un accident, spuse nefericită şi întrebându-se din nou cum ar putea expune faptele mai avantajos. De fapt intrase din nou într-un bucluc în care era inclus şi Matt Bartholomew. Iar acesta îi era prieten şi asociat…

— Unde-i maşina? întrebă el aspru.

— O, nu în maşina ta! spuse ea repede şi se opri brusc.

— Continuă, Hannah.

Inspiră adânc şi realiză că nu are de ales, povestindu-i aproape totul şi când termina de povestit se lăsă o linişte apăsătoare.

— Ai acceptat să fii condusă de un străin. Ar fi trebuit, să ştii…

— Nu era… adică, ei bine, nu ştiam ce să fac altceva.

— Ar fi trebuit să mergi până la cea mai apropiată casă şi să-i rogi să-mi dea un telefon.

— Cea mai apropiată casă nu era chiar aşa de aproape, spuse ea apărându-se, şi începuse deja să plouă. Totuşi, adăuga ea cu candoare, după o secundă, de tăcere, după toate câte mi le-ai spus azi-dimineaţă, era ultimul lucru pe care l-aş fi făcut. Uite, îşi puse jos paharul şi se ridică, sunt obosită şi trebuie să-mi aduc într-un fel maşina înapoi. Dacă asta te face să te simţi mai bine, sunt o idioată, dar de altfel, cum m-am băgat în toate astea, aşa am să şi ies, singură adică. Cu ceva ajutor de la Bunul Dumnezeu… adăugă ea.

În ochii lui fulgeră furia când se îndreptă spre ea, aşa încât ea se trase un pas înapoi şi căzu în fotoliu.

— Nu pleci nicăieri, Hannah, şi nu-i aşa de simplu, spuse sfidător.

— Ce vrei să spui? se revoltă ea făcând un efort fantastic să nu sară din fotoliu.

El se uită în jos la ea, cu gura strânsă devenită o dunga albă ce o înspăimânta. Apoi păru că se relaxează, trase celălalt fotoliu şi se aşează în faţa ei.

— Ai spus un lucru – cu ceva mândrie – că te-ai descurcat singură, dar o altă fată s-ar putea să nu fie atât de norocoasă într-o zi. Adică, după părerea mea, nu avem de ales şi trebuie să anunţăm poliţia. Trebuie să-ţi aminteşti marca maşinii, cel puţin şi câteva detalii ale celui care te-a… asaltat.

Hannah rămase cu gura deschisă.

— Oh, dar… spuse ea iute. Vreau să spun… adică, cred că şi eu am o parte de vină.

— Cum? se miră A tex.

— Mă rog, se feri ea, nu cred că a vrut mai mult decât să mă sărute, dar eu… m-am speriat, adăugă ea umilită.

Alex o privi îndelung, fără să i se poată citi pe figură vreo expresie.

— Cum adică, crezi că un străin are dreptul să te sărute?

— Nu, bineînţeles că nu, dar…

El o aşteptă să sfârşească, dar ea nu continuă.

— Şi cum ai bănuit că nu voia decât să te sărute, chiar dacă erai atât de speriată?

— Nu ştiu, spuse ea disperată sărind în sus dar, imediat ce ajunse în picioare, Alex o prinse de mână.

— Spune-mi, Hannah, o ameninţă el. Este ceva în povestea ta care nu prea pot să înghit. De ce încerci să protejezi persoana care ţi-a făcut asta? întrebă el alunecându-şi degetul peste o vânătaie care începuse să se înnegrească.

— Nu e asta, ţipă ea la capătul răbdării. Nu aşa cum crezi tu, oricum, dar… dar…

O licărire de înţelegere apăru în ochii lui şi o întrerupse cu asprime:

— Era cineva cunoscut, nu?

— O… da, spuse ea ca înnebunită şi tremurând când el privi peste capul ei fără să vadă ceva, dar parcă rememorând ceva.

— Nu cumva… Matt Bartholomew? Ea încremeni. Ar fi trebuit să ştiu. Eşti o nebună mai mare decât am crezut. Nu ştiai că este cu ochii pe tine de câteva săptămâni?

— O, se lamentă ea, nu ştiam ce să cred, nu ştiam ce să fac. Începu să tremure. Eram într-un asemenea bucluc, ştii. Şi… şi dacă în nu te-ai fi purtat urât cu mine azi-dimineaţă, poate că n-aş fi intrat în asemenea belea. N-ar fi trebuit să spun ce am spus, ceea ce probabil l-a stârnit… că am să mă fac călugăriţă… începură să-i curgă lacrimile.

— Să le călugăreşti? spuse el râzând, dar fără să fie amuzat de fapt. Acum eu sunt de vină, nu-i aşa? adăugă el pe un ton voit calm, ton care-o înspăimântă. Va trebui să facem ceva în sensul acesta, nu-i aşa? Trebuie să fim siguri că nu vei mai da peste genul acesta de belele pe seama celorlalţi şi nu pentru că n-ai habar cum să-ţi porţi singură de grijă, spuse el tărăgănat, privind-o batjocoritor. Pentru ceea ce a fost în trecut şi pentru că nu aş vrea să te am pe conştiinţă, Hannah. Odată ce te vei obişnui cu ideea, ai să-ţi dai seama că nu este atât de… ciudată pentru tine.

— Dar… habar n-am despre ce vorbeşti, suspină ea.

— Nu? întrebă el cuprinzând-o cu braţele. Mă îndoiesc… Zâmbind puţin într-o parte, continuă: Vorbesc despre căsătoria noastră, draga mea. În cele din urmă voi fi în stare să te protejez de tine însăţi şi de lumea mare şi rea care te înconjoară şi pe care nu ştii cum s-o iei. Ai să ai copii şi ai să fii mulţumită…

— O, opreşte-te, spuse ea trezindu-se parcă dintr-un vis. Nu-mi… Nu-mi face asta… Doar nu vrei să spui că vorbeşti serios…

— De ce nu? Unii ar spune că este un motiv de căsătorie ca oricare altul, comentă el privind-o într-un fel care o convinse că încă era supărat.

Trase aer în piept şi încercă să gândească.

— Eu nu fac parte dintre aceia, spuse ea într-un

târziu. Eu cred în dragoste.

El zâmbi şi-şi mută încet mâna pe ceafa ei.

— Cred că n-ai recunoaşte-o nici dacă te-ai lovi în cap, spuse dus pe gânduri. Dar în noaptea în care te-am sărutat între lămâi, ce crezi că a fost, după părerea ta?

Hannah simţi cum o ia cu cald şi cum se înroşeşte sub privirea lui iscoditoare şi încercă să se elibereze cu mişcări stângace şi necoordonate. El rezistă însă cu uşurinţă.

— Uită-te la mine, Hannah.

— Nu, nu pot, răspunse ea cu voce sugrumată, şi nici nu pot să mă mărit cu tine. Mulţumesc, dar nu pot.

— Ba ai să poţi, draga mea, murmură el.

— Alex! Începu să respire neregulat, să plângă şi să tremure, fără să se poată stăpâni.

El ridică încet mâinile, îi apucă faţa şi-i şterse încet lacrimile. Apoi, o ţinu în braţe şi o lăsă să plângă la pieptul lui, în timp ce ea îşi cerea scuze printre sughiţuri, că fusese aşa o proastă. Când el o strânse liniştit în braţe, avu sentimentul că este în siguranţă, că-i este cald şi că nu mai tremură, şi privi în sus la el cu ochii întrebători şi încă plini de lacrimi. Apoi, răsuflând uşurată, se relaxă complet...

*

* *

Hannah Rosemary...

Hannah întoarse capul şi clipi, realizând că-şi pronunţa numele încet şi visătoare în timp ce se trezea dintr-un somn adânc.

Camera era inundată de lumina soarelui şi perdelele se umflau de briza aducătoare de miros de flori de portocal şi pământ reavăn, şi rămase întinsă gândindu-se că afară, pământul se usca la căldura soarelui după, ploaia de cu o noapte în urmă.

Se întrebă apoi cât este ceasul şi se gândi că poate fi târziu, mai târzia decât se scula de obicei. Se întrebă de ce se simţea aşa... era greu de descris, dar era un amestec de delăsare şi durere de mijloc. Îşi aminti imediat că se trezise

pronunţându-şi numele, se încruntă şi se ridică, atunci când realiză ce visase şi ce spusese... Hannah Rosemary, iei în căsătorie pe acest bărbat...

Evenimentele serii anterioare îi reveniră în minte şi o luă cu frig şi cu cald când se gândi. O, Doamne! Ce-am făcut? O...

Se întinse înapoi şi o apucă ameţeala, roşi şi începură să-i tremure mâinile când îşi aminti cum i se dăduse lui Alex – nu numai o dată, ci de două ori...

Prima dată o făcuse fără să gândească, din curiozitate, când el o supusese dorinţei sale, cu blândeţe. Şi ea vorbea tot timpul, încercând să-i explice că nu voia să fie povara nimănui. Până la urmă el îi pusese un deget pe buze iar ea se trezise sărutându-i mâna şi apoi foarte ruşinată îşi înlănţui mâinile după gâtul lui şi-l strânsese cu o intensitate izvorâtă din imposibilitatea de a se mai dezlipi de el, de căldura pe care o emana şi de contactul pe care doar Alex îl putea face atât de special pentru ea, încât simţea că zboară...

Se întâmplase deci. O duruse şi ţipase, dar el fusese incredibil de blând, iar lacrimile ei nu fuseseră de regret...

A doua oară fusese înainte de ivirea zorilor, când ea se trezise şi se speriase că nu ştia unde se află. Alex tresărise lângă ea, îi şoptise numele şi o luase în braţe şi se mai întâmplase o dată, trupurile se topiseră făcând-o să se gândească că nu va mai fi singură niciodată. N-o mai duruse deloc şi adormise în braţele lui.

Acum nu mai era acolo şi fără prezenţa lui, se simţi dintr-odată speriată şi nelămurită, bântuită de tot felul de gânduri... „Am fost sedusă? Nu, nu, Alex nu mi-ar face una ca asta şi oricum eu am vrut să-l las, l-am vrut... dar...”

Până la urmă, suspină. „Dar cum să mă mărit cu el? Nu poate să vrea într-adevăr să se însoare cu mine. Doar cu... O, Doamne!”

— O, aici eşti, Hannah, spuse doamna Hunter când Hannah cobora încet pe scări. Alex a spus să te mai las puţin să dormi, dar ţi-am păstrat micul dejun. Ei, dar arăţi mai bine, iubito, trebuie să-ţi spun, adăugă ea cu capul

plecat într-o parte. Este uluitor ce poate face un somn bun.

Hannah privi într-o parte cu inima bătând cam tare pentru că, incredibil, dar se părea că doamna Hunter nu ştia ce se întâmplase în timpul nopţii.

— Nu mi-e foame, mulţumesc mult, doamnă Hunter.

— Atunci o ceaşcă de cafea, sugeră doamna Hunter. Nici eu nu mănânc dimineaţa. Să-ţi spun ceva, poţi s-o iei cu tine la birou. Alex vrea să te vadă, aşa a spus.

Hannah strânse pumnii.

*

* *

Ferestrele biroului erau larg deschise şi afară totul strălucea în lumina soarelui.

Alex ridică ochii şi o privi stând nehotărâtă în prag cu ceaşca de cafea în mână. Zâmbi puţin, mai mult cu ochii şi se înroşi. Era teribil de încurcată şi asta o făcea să pară neajutorată şi se întreba cum putea să se simtă atât de ruşinată şi nervoasă şi Dumnezeu mai ştie cum, după noaptea care trecuse.

Rămase în picioare, apoi ocoli biroul şi lăsă ceaşca din mână, care începu dintr-odată să-i tremure.

— Bună dimineaţa, viitoare doamnă Cameron, spuse el aplecându-se şi sărutând-o pe buze. Arăţi mult mai bine în dimineaţa asta.

Ea inspiră adânc.

— Alex…

El ridică întrebător sprâncenele, privind-o amuzat şi ea avu cumplita senzaţie că ştie deja ce avea să spună, şi că ar fi inutil s-o mai facă.

„Trebuie s-o fac, se gândi ea cu disperare. Trebuie să-i arăt motivul…” Îşi îndreptă umerii şi se îndepărtă de el.

— Nu mă pot mărita cu tine, Alex, spuse în grabă, şi cred că cel mai bine ar fi să plec acum.

— Bine pentru cine? întrebă el după o clipă.

Ea se încruntă şi se strădui să se concentreze.

Cu siguranţă trebuia să vadă că era mai bine pentru

el.

— Pentru amândoi. Uite, se învârti şi se propti în faţa lui. M-am gândit când m-am trezit. Mi-ai spus odată că ai un caracter teribil. Cred că de acelaşi lucru suferea şi tatăl meu – lucru pe care ceilalţi nu-l văd. Cred că erai tare furios pe mine aseară pentru că sunt o asemenea povară pentru tine. Şi tata spunea aşa când cineva se înfuria teribil, faci lucruri pe care mai târziu nu le mai poţi înţelege…

Tăcu o clipă, în timp ce el o studia gânditor, de parcă-i venise în minte ceva teribil de ironic, dar spuse doar:

— Continuă…

Ea-şi muşcă buzele.

— Ei bine, nu ştie nimeni, nu-i aşa? Doamna Hunter nu pare, deşi ar fi singura persoană care ar putea şti şi pot să pun pariu că nu ştie. După cum m-a privit în dimineaţa asta, pun pariu că nu ştie.

El şi strânse buzele.

— Când doamna Hunter se duce în camera ei şi la iubitul ei televizor, poate să şi ardă toată casa. Mai ales dacă simte că nu este dorită, ceea ce probabil s-a întâmplat aseară.

— Bine, deci, îşi frământă Hannah mâinile, doar dacă… dar nu cred.

— Crezi că n-ar putea fi alte semne după care să-şi dea seama? spuse serios. N-ar trebui să-mi fac griji. Eşti deja plină de zgârieturi şi vânătăi. Sper că n-am mărit… starea de disconfort de aseară, adăugă el serios dintr-odată.

Hannah îl privi uluită.

— Am vrut să spun, adăugă grăbit, că ai fost virgină… Tăcu când ea roşi, şi-i mângâie tandru obrazul.

Hannah uitase de zgârieturi şi vânătăi în vârtejul enormelor recente experienţe.

— Deci, nu am căzut de pe prea mulţi cai ca să-mi fac griji pentru câteva zgârieturi, spuse strâmbându-se. Dar nu m-am gândit la asta. Mă întrebam… of, n-are importanţă.

— Spune-mi.

— Mă rog, cred că probabil sună prosteşte aşa că n-

am să spun. Zâmbi, dar zâmbetul îi dispăru când îl văzu că încă aşteaptă, cu sprâncenele ridicate poznaş şi oftă. M-am privit în oglindă de dimineaţă să văd dacă arăt altfel. Cred că din cauză că am simţit... adică... Ridică din umeri, încurcată.

— Te întrebai dacă arăţi altfel pentru că acum eşti femeie? spuse pe un ton amuzat, zâmbind cât îl ţineau buzele.

— Sună prosteşte. Cred că da, spuse resemnată. Nu vezi, asta ar fi o altă problemă pentru noi. Tehnic vorbind trebuie că sunt femeie, dar acum sunt doar – adică te gândeşti la mine, într-adevăr, ca...

— Hannah, o întrerupse el, amuzamentul fusese înlocuit de nerăbdare şi înţelegere, să nu amestecăm tehnica în treaba asta. Eşti femeie şi ai devenit datorită mie – n-ai avut de ales şi ne vom căsători.

— Dar am avut de ales! ţipă ea. Doar n-ai folosit forţa. Eu... of, suspină şi simţi cum îi curg lacrimile.

El îi luă mâna şi-i sărută palma apoi îi strânse degetele peste palmă. Ceea ce... ai vrut s-a întâmplat azi-noapte, spuse el alegându-şi cuvintele cu grijă, este un motiv foarte bun ca să ne căsătorim, cel mai bun de altfel.

Se lăsă liniştea, în timp ce lacrimile îi curgeau încă pe obraji.

— Am vrut... am fost curioasă. Dar se putea... mă rog, fetele trec prin astfel de lucruri, nu-i aşa? Şi...

— Nu numai fetele.

— Adică – atunci când erai tânăr, tu... Dar, şoväi ea, până noaptea trecută n-ai arătat – adică îmi dau seama că a fost o copilărie, deci ştiu că vrei să te însori cu mine doar pentru că... din cauza a ceea ce s-a întâmplat într-o clipă fierbinte, în care eu nu prea am dat o mână de ajutor, şi din cauza datoriei pe care crezi că o ai faţă de tatăl meu. Ridică ochii la el şi-l privi fără să clipească.

Rămase buimăcită când el spuse pe un ton detaşat:

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că te-am iubit, Hannah?

— Eu... nu! spuse până la urmă indignată. Dar asta

încerc să spun.

— Atunci, spuse el privind-o atent, crezi că am putea să învăţăm să ne iubim unul pe altul?

Ea îşi desfăcu buzele iar ochii lui priviră într-ai ei parcă i-ar fi citit în suflet secretul pe care ea se temea că l-ar fi putut scăpa noaptea trecută…

Îşi mută privirea în altă parte şi spuse încurcată:

— Nu ştiu. La ce-ar ajuta, mă gândesc, dacă eu aş putea şi tu nu… sau invers? Şi dacă nu s-ar fi întâmplat, ar fi fost altfel!

— Cine spune că n-am putea? Am… început bine azi-noapte.

— Nu, spuse Hannah cu lacrimile şiroaie. Nu…

— Hannah! Ea îi simţi degetele pe faţă, aşa că a fost forţată să-l privească. Mă surprinzi, spuse el blând. Am crezut că n-ai să dovedeşti o asemenea schimbare, după cele petrecute noaptea trecută. Nu credeam că te vei îndoi că vom putea învăţa să ne iubim. După toate, asta taie toate căile, nu-i aşa?

— Cum?

— Ei bine, ai spus că eşti o încercare grea pentru mine, dar trebuie să recunoşti că de multe ori ai fost foarte utilă.

— Da, dar nu văd…

— Poate pentru a învăţa unul de la altul. Apropo, când vei şti mai mult, ai să-ţi dai seama că azi-noapte n-ai avut de ales. Aşa că nu-ţi mai face griji din cauza asta…

Ei îi trebui mult timp să-şi ordoneze gândurile, ca până la urmă să-i spună răstit:

— Dar pot să aleg acum, nu-i aşa?

— Nu.

— Ba da, suspină ea dezamăgită.

— Nu. Îi urmări conturul gurii cu degetul. Chiar crezi că aş fi făcut ce am făcut, ca apoi să mă retrag ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat? spuse răguşit.

— Eu…

— Atunci greşeşti, Hannah, spuse rece. Şi mai este ceva ce ai uitat să iei în calcul – ai putea să fii însărcinată.

Ea îşi umezi buzele.

— M-am gândit la asta, spuse necăjită. Ar fi trebuit să-mi imaginez. Statistic, este probabil foarte neplăcut.

Zâmbetul lui deveni o grimasă iar privirea îi deveni drăcească, atunci când îi spuse:

— Cred că este statistica cea mai greşită cunoscută de om. Şi, după cum mi-ai mai spus o dată despre statistici în general şi lifturi în special, nu prea te consolează când cazi în fundul prăpastiei. Deveni apoi sobru şi spuse liniştit: Hannah, orice-ai vrea să crezi, să ştii că aş fi foarte onorat să mă însor cu tine şi să avem copii.

Ea îi privi fără să poată spune ceva.

CAPITOLUL V

Căsătoria avusese loc zece zile mai târziu.

Fusese o ceremonie simplă pentru că, după cum spusese Alex, cu o strâmbătură, ar fi mult mai simplu să-i pună pe toţi în faţa faptului împlinit, iar Hannah fusese total de acord.

Reverendul Clayton îi căsătorise, cu toată îngrijorarea pe care o avusese Hannah că nu va fi de acord, căci nu ştia cum să-i explice.

Oricum, Alex dăduse explicaţiile. Spusese că el şi Hannah ţineau foarte mult unul la altul şi voiau să se căsătorească. Mai spusese, cu mâna tremurândă a lui Hannah într-a lui, că nu era niciun motiv să se amâne căsătoria, pentru că ei se cunoşteau deja de şase luni.

Reverendul Ted îi privise uimit şi neîncrezător, dar când se întoarse spre Hannah, ea se înroşi puţin apoi spuse;

— Ştiu ca poate vă surprinde, dar şi eu vreau acelaşi lucru.

El îl convinse pe Alex să-l lase cu Hannah între patru ochi.

— Acum, Hannah, spuse el când Alex ieşi, trebuie să

admit că mă uluieşti… chiar eşti sigură?…

— Da, spuse Hannah cu un calm care o surprinse şi pe ea. Poate că nu era totuşi aşa de surprinzător, pentru că în ultimele două zile sucise şi ea situaţia pe toate feţele – i se păruse că o făcuse de zeci de ori – şi găsise doar răspunsuri surprinzătoare. Descoperise de exemplu un tandru simţământ de speranţă. Speranţă că într-o zi Alex o va uita pe Alison Fairleigh… Apoi mai era întrebarea dacă este însărcinată. Nu avea idee cât de curând va afla. În afară de cursul natural al evenimentelor, se întreba dacă acum nefiind hotărâtă să se mărite – dacă ar fi vorba de un copil, s-ar hotărî? Putea să gândească corect?

Adevărul era că-l iubea pe Alex şi nimic nu putea schimba lucrurile, iar Alex nu avea de gând să-i dea vreo şansă să fugă. Ce-o să facă? Se gândise să le spună celor doi Clayton ce se întâmplase, dar renunţase la idee, ştiind deja în ce lumină l-ar putea pune pe Alex în faţa lor şi se îndoia foarte tare că ar fi putut să-i convingă că şi ea era la fel de responsabilă…

Şi cu toate argumentările, nu regreta ce se întâmplase… Se întreba dacă fusese neruşinare sau nebunie, sau amândouă, dar descoperi până la urmă că nu avea importanţă.

Nici în dimineaţa aceasta, când Alex sugerase să vină în vizită la familia Clayton, nu folosi niciunul din argumentele împotriva căsătoriei, la care se gândise îndelung. Îl privise, şi simţise inima bătându-i, şi fusese de acord.

Simţi apoi, în afară de nesiguranţa de cum va fi primită vestea, şi o imensă uşurare…

— Draga mea, iartă-mă, spuse Ted Clayton, dar ţin la fine ca la fiica mea. Deci simt nevoia să vorbim despre asta. Câteodată confundăm sentimentele cu atracţia fizică, la asta te-ai gândit?

Hannah îl privi, apoi spuse:

— Dar nu le poţi separa, nu-i aşa? Am descoperit că de luni de zile… mă rog, câteodată Alex mă înfurie, câteodată mă necăjeşte, dar nimic din ce a făcut vreodată

nu m-a determinat să nu am încredere în el, să nu doresc să fiu cu el. Îl… îi iubesc foarte mult, – spuse foarte liniştită.

— El este puţin mai mare decât tine, Hannah!

— Ştiu, dar cred că va fi bine pentru mine. Nu mă descurc cu bărbaţii foarte tineri. Nu-l placeţi? întrebă ea, dintr-odată îngrijorată.

— De fapt, îl plac. Dar trebuie să îi spun că mariajul nu este un pat de trandafiri şi, din cauza diferenţei de vârstă – ei bine, asta poate să-l facă şi mai greu.

Hannah îl ascultă fără să se clintească, apoi spuse calm:

— Ştiu că va veni o vreme când, probabil, nici unuia din noi nu-i va fi uşor, Câteodată eu sunt… o mare povară pentru toată lumea. Apoi îl privi cu tristeţe. Alex este… nu ştiu cum să spun. El… mă linişteşte. Cu el mă simt în siguranţă.

— Hannah! Ted Clayton ezită, apoi se miră singur de ceea ce spusese. Nu te subestima. Dacă-l iubeşti atât pe cât se pare, atunci fii mândră. Doi oameni care se iubesc sunt în egală măsură demni de respect. Eşti doar puţin îngrijorată, dar meriţi acelaşi respect ca şi el.

Hannah îşi privi îndelung mâinile.

— Doar câteodată, admise ea în sfârşit. Câteodată trebuie să lupt să-mi merit respectul, dar ştiu că aş putea spune că am fost prea tânără…

Ted Clayton tăcu o vreme.

— Dacă eşti foarte sigură de asta…

— Sunt, răspunse Hannah.

— Atunci îţi dau binecuvântarea mea.

Alex o privea pe Hannah îngândurat.

— Nu m-am răzgândit, îi spuse ea când ajunse în maşină.

— N-a încercat să te facă să te răzgândeşti?

— Nu…

— Te simţi de parcă l-ai fi decepţionat? întrebă el privind-o.

Hannah tăcu.

— Ai încredere în mine, Hannah, spuse el luându-i

mâna.

— Ca de obicei, nu ştiu…

— Ce nu ştii, dragă? spuse doamna Clayton somnoroasă, întinzându-se să aprindă lampa de pe noptieră. Anii de experienţa o învăţaseră că atunci când soţul ei are chef de conversaţie în mijlocul nopţii, nu ajută la nimic să-l convingă să se culce, şi nici ea nu putea să doarmă, până când el nu spunea ce avea pe suflet.

— Nu ştiu mare lucru despre Alex Cameron, spuse Ted Clayton. Adică, chiar îmi place, dar…

Ridică din umeri.

— Mi-ai spus odată că-l placi foarte mult, remarcă doamna Clayton…

— Asta a fost înainte să aflu că vrea să se însoare cu Hannah, replică soţul iritat.

— Nu văd care-i diferenţa. Cu siguranţă n-ai fi vrut ca Hannah să se mărite cu cineva care-ţi displace.

— Bineînţeles că n-aş fi vrut! spuse Ted Clayton repede, aruncându-i soţiei o privire nemulţumită. Dar nu ştiu dacă este soţul potrivit pentru ea.

— Pentru că este mai mare ca vârstă? întrebă doamna Clayton. După părerea mea, este exact ceea ce-i trebuia lui Hannah.

— Aşa crede şi Hannah.

— Nu simt nevoia să fiu ţinta sarcasmului tău, Ted, spuse doamna Clayton cu seninătate şi adăugă: Toţi taţii au aceeaşi problemă.

— Eu nu sunt…

— Cred că te consideri a-i fi tată prin procură. Este, de altfel, bine de ştiut că taţii consideră că nimeni nu-i destul de bun pentru fiicele lor.

— N-aş fi deschis discuţia asta dacă aş fi ştiut că vei spune asemenea banalităţi.

— Eu? În crucea nopţii? De ce, Ted! chicoti doamna Clayton. Nu-i nimic. Am să te las să te culci… Şi se întoarse pe partea cealaltă.

— Să nu îndrăzneşti, spuse Ted Clayton, strâmbându-se. Iartă-mă, dar nu pot să nu fiu îngrijorat. Adică, a fost o

mare surpriză.

— Ei bine, pentru mine nu, trebuie să mărturisesc, Ted.

Ted Clayton se întoarse spre ea fără să-i vină să creadă.

— Ţi-a spus Hannah?

— Nu. Dar sunt unele lucruri care... se întrezăresc în conversaţia cuiva.

— Nu mi-am dat seama.

Doamna Clayton tăcu.

— Bine, spuse soţul ei într-un târziu. Nu-mi spune! Presupun că n-am simţ de observaţie. Deci, adăugă el pe un ton mult mai serios, tu nu eşti... atât de îngrijorată ca mine în privinţa acestei căsătorii?

Doamna Clayton făcu o pauză înainte să vorbească.

— Ted, spuse ea până la urmă, nimeni nu poate spune ce este între un bărbat şi o femeie, deci nu pot să spun cu siguranţă că acest mariaj este ideal. Dar timpul ne va demonstra. Mie îmi place şi-l respect pe Alex Cameron şi am sentimentul că Hannah este pe mâini bune. Ceea ce pentru mine este o uşurare, trebuie să admit. Totuşi sunt puţin îngrijorată din cauza lor – acum nu mă mai întreba de ce, pentru că nu ştiu! Este ceva ce simt. Hannah este... ei bine, vulnerabilă. De fapt, sunt mulţumită de căsătoria asta. Ea ore nevoie de o persoană echilibrată.

Ted Clayton se gândi îndelung.

— Şi tu crezi că el este bărbatul potrivit?

— Cred că se gândeşte că el este opusul celor care n-ar trebui să se căsătorească cu ea. Nu este nici nebun şi nici puşti.

— Crezi... Adică, îţi aminteşti când ne-am îndrăgostit noi? Crezi că şi pentru ei este la fel? Cum am rămas noi după atâţia ani? Privirea lui Ted Clayton se mai îmblânzi... Nu ştiu. Va fi o dată norocoasă dacă va fi aşa. Bineînţeles, este valabil pentru amândoi, spuse privind ceasul deşteptător de alături.

— Ce zici, să-ţi fac o ceaşcă de ceai acum? Te-ar compensa pentru gândurile care te frământă?

— Posibil… foarte posibil.

*
* *

În zilele dinaintea nunţii, Hannah s-a purtat ca şi mai înainte. Mai cu seamă că Alex era ocupat cu aranjarea lucrurilor pentru neprevăzuta lună de miere, în care Hannah habar n-avea unde au să plece.

Nimeni nu păruse să bage de seamă nicio schimbare la ea, cu excepţia lui Marge, care băgă de seamă că Hannah era puţin preocupată. Hannah se simţea puţin vinovată că nu-i spusese nimic. Pe de altă parte, ar fi trebuit să-i dea explicaţii despre apariţia acestei situaţii.

Din cauza grabei de a pune lucrurile la punct, descoperi că-l vedea pe Alex foarte puţin şi lucra cu el şi mai puţin. Curios, însă era mai degrabă bucuroasă, pentru că în urma deciziei pe care o luase, ori de câte ori se confrunta cu prezenţa viitorului ei soţ, era foarte echilibrată. De fapt, alterna între starea de panică şi senzaţia de supremă irealitate pentru ceea ce i se va întâmpla lui Hannah Hawthorn…

Ce era mai rău, o chinuiau o sumedenie de gânduri. Ca a doua zi după vizita la reverendul Clayton, când era în biroul lui Alex şi acesta-i dicta.

El se opri din dictat, îşi răsuci scaunul şi-şi îndreptă privirea spre fereastră. Ea aşteptă cu nerăbdare şi cu creionul pregătit, dar când se întoarse, el spuse pe un ton leneş:

— Presupun că n-ai paşaport.

— Ba am! spuse ea privindu-l uluită.

— Valabil?

— Da. Tata plănuise să mă ia cu el în Papua – Noua Guinee, chiar înainte de a muri… De ce întrebi?

El o privi gânditor, apoi zâmbi puţin.

— Va trebui să-l schimbăm pe noul tău nume. Şi cred că va trebui să ne vaccinăm în următoarele două zile. Te-ar deranja?

— Nu… dar de ce?

— Ei bine, m-am gândit că am putea pleca din ţară pentru luna de miere.

— Unde?

— Ca să fiu cinstit, nu sunt încă sigur. Depinde. Atâta vreme cât îţi place ideea, asta contează. Sau priveşti căsătoria noastră ca pe ceva ciudat, Hannah?

Ea îşi umezi buzele.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Nu m-ai întrebat nimic despre luna de miere şi nici despre cum va fi viaţa noastră împreună. De fapt, n-ai spus nimic din ceea ce în mod normal ar fi trebuit să spui…

Hannah roşi imediat şi se întrebă de ce era atât de intimidată la gândul că-şi va petrece luna de miere cu acest bărbat. Îşi drese glasul şi spuse cu greu:

— M-am gândit că vom duce o viaţă foarte asemănătoare cu cea pe care am trăit-o până acum. Îl privi nesigură. Aş putea continua să fac toate astea. Făcu an gest cu mâna, indicând biroul. Chiar îmi place.

El o privi leneş şi-i spuse:

— Bine, în loc să vorbim despre luna de miere, de ce nu-mi spui cu ce ai să te îmbraci la nuntă?

— Păi… nu m-am gândit la asta. Şi se gândi dintr-odată cu ce naiba putea să se îmbrace.

— Ai vrea să mergi la cumpărături după-amiază? Să luăm o rochie de mireasă?

Hannah îşi imagină imediat o rochie albă de mireasă, şi-şi muşcă buza.

— Nu, mulţumesc, spuse cam încurcată. Nu cred că trebuie să îmbrac o rochie de mireasă, într-adevăr, nu-i aşa?

— Nu, dacă nu vrei. Dar pe de altă parte, dacă-ţi faci gânduri că te îmbraci în alb, nu este cazul. Ştiu că eşti mai inocentă sufleteşte decât multe fete care merg la altar îmbrăcate în alb.

Ea privi în altă parte.

— Nu cred că aş putea, spuse abia şoptit. Ar fi ca şi când aş minţi, cred.

— Atunci îmbracă rochia roz, spuse el după un moment.

Se gândi o clipă, apoi se auzi spunând:

— Cu siguranţă este o culoare mai bună, sunt de acord.

— Hannah! Aşteptă până când ea ridică ochii la el. Nu de asta am propus rochia roz. Nu m-aş însura cu tine dacă n-aş şti că ai dreptul de a îmbrăca ce-ţi place la nuntă şi să ţii capul sus. Ochii întunecaţi îi ţinură captivi pe al ei şi ceva ce ea nu putea numi, pluti între ei, ceva ca o comunicare care-o tăcu să aibă curaj.

Spuse liniştită:

— Bine.

— Bravo! Figura lui se îmblânzi şi spuse tărăgănat: îmi place cum îţi vine rochia roz. Apropo, de aceea am propus-o, şi poţi să îţi împachetezi câteva cămăşi de noapte şi tot ce-ţi mai trebuie. Ştii, am câteva formulare care trebuie semnate şi-mi mai trebuie paşaportul tău.

Hannah deschise gura să vorbească, dar atunci sună telefonul şi în timpul în care el vorbi la telefon, pierdu orice interes de a mai întreba ceva. I se părea că el se gândeşte doar la afaceri în acel moment...

*

* *

Patru zile mai târziu, era măritată şi într-un avion cu destinaţia Perth, şi cu amintirea căsătoriei proaspătă în minte, dar cam nelămurită. Îşi amintea florile frumoase din biserică, lumina lumânărilor şi buchetul de violete albe – care fusese ideea lui Alex – după cum îi mărturisise doamna Clayton. Slujba nu fusese cum şi-o imaginase, dar solemnă şi neaşteptat de festivă, când intrase în biserică un grup de turişti care se aşezaseră cuminţi până la terminarea slujbei şi apoi cerură să fotografieze mireasa şi mirele şi-i felicitară şi pe ei şi pe familia Clayton pentru frumuseţea bisericii, pentru slujbă şi pentru mireasă.

Doamna Clayton adăugă celebrării căsătoriei

şampanie, o prăjitură şi o îngheţată de fructe, servite în sufrageria parohiei.

Abia când survolau Nullarbor, ea întrebase:

— De ce Perth?

Alex îi apucă mâna stângă, pe care-i strălucea verigheta şi inelul de logodnă cu şase diamante aşezate în cerc…

— Ai să vezi, spuse el. Nu ştiam că-ţi rozi unghiile, spuse privind-o amuzat.

— De obicei n-o fac, mărturisi ea grăbită. Am făcut-o doar uneori, dar cred că până la urmă n-am s-o mai fac.

— Îţi place inelul?

— O, da. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc… Privi în altă parte, încurcată de lucirea ochilor lui. Ei… ei ştiu? întrebă aproape fără voce. Adică toţi cei de acasă. Acum ştiu?

— Da. Şi ştiu cum să ne aştepte când ne vom întoarce. Îmi şi imaginez cum va fi totul în momentul acela.

Da, se gândi Hannah.

Era deja întuneric când aterizară la Perth, capitala Australiei de Vest, şi merseră la un hotel de lux. Abia atunci se gândi cât era de ciudat că traversaseră continentul doar cu ce-i trebuia pentru noapte şi un rând de lenjerie şi paşaportul. „Unde ai să ajungi de la Perth?” se întrebă ea.

Alex nu-i dădu timp să-şi facă griji. Făcu o rezervare la restaurant şi când ea îi mărturisi că nu are cu ce să se schimbe, el îi spuse că arăta perfect.

Hannah privi în jos şi râse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Când am cumpărat rochia asta, m-am gândit că o voi avea în multe ocazii. Nu aveam nicio idee că va fi într-adevăr aşa.

— Ne vom îngriji de problema hainelor, mâine, spuse el făcând o grimasă. Acum haide, trebuie să-ţi fie foame, n-ai mâncat nimic în avion.

— Da, da, trebuie să-mi fie, spuse stăpânită de o tensiune interioară. Reuşi să se stăpânească în următoarele două ore şi se autoconvinse să mănânce ceva, ajutată de

atmosfera din restaurant şi cele două pahare de vin pe care le băuse. Încercă să-şi facă curaj singură… „La urma-urmei, ai mai făcut-o, deci de ce să ai emoţii provocate de noaptea nunţii? Este un mister!”

— Te rog nu te gândi că trebuie să… Adică… Buzele i se mişcară într-un zâmbet. Nu vrei să facem dragoste, Hannah? Asta încerci să spui?

— Nu, da… Nu ştiu, se gândi disperată ridicându-şi genele, care-i lăsau umbre lungi pe obraz, să-l vadă întorcându-se să-şi pună jos paharul şi îndreptându-se…

Involuntar, se dădu un pas înapoi dar el nu se mişcă spre eu, îşi scoase doar cravata şi-şi înfundă mâinile în buzunare, privind-o cu o expresie enigmatică.

— Spune-mi, Hannah, zise el într-un târziu, ceea ce o făcu să fie mai nesigură şi să-i revină clar în minte statura lui, umerii laţi fără cămaşă, sau haina bine croită.

— Doar dacă tu vrei, oftă ea şi încercă cu disperare să se reculeagă. Nu ştiu de ce, dar acum mi-e ruşine, spuse serioasă. Puţin cam ireal, într-un fel.

El nu-i răspunse imediat. Apoi se mişcă, îi luă paharul şi-i ridică bărbia, cu un gest care devenise familiar.

— Îmi pare rău, murmură el. Îmi pare rău că te simţi ireal, dar nu regret cealaltă parte pentru că eşti foarte dulce când eşti ruşinoasă. Dar putem îndrepta asta. Să vedem, spuse privind-o grav, am să-ţi spun cum. Vino şi stai aici.

O luă în braţe şi se aşeză pe canapea cu ea.

— Stai bine? întrebă. Şi când ea mişcă din cap într-un gest care oscila între a încuviinţa şi a nega, el strânse din buze şi-i spuse cu o voce curios de calmă: Totdeauna este de mare ajutor să ai ceva de făcut cu mâinile în astfel de momente. Deci, în timp ce eu am să deschei toţi nasturii aceştia de pe rochia ta, şi trasă cu degetele o linie peste nasturii mici în timp ce vorbea, de ce nu-mi deschei şi tu nasturii de la cămaşă? Doar se presupune că societatea este bazată pe egalitate, nu-i aşa?

Ea râse fără să fie foarte sigură de ce şi spuse primul lucru care-l veni în minte:

— Femeile japoneze fac aşa.

— Aşa fac, comentă el cu o strâmbătură, şi nici nu par să fi devenit o specie periculoasă din cauza asta. Poate pentru că înţeleg aceste lucruri mai bine decât noi. De ce să nu încercăm?

— Bine, spuse tremurând. Nu ştiu de ce mă port aşa prosteşte… N-am vrut.

— Poate te gândeşti că, după cele întâmplate acum câteva nopţi, n-am mai încercat să te ating, până acum. Deschise ultimul nasture şi-şi strecură mâna pe sub rochie pe umărul ei, pe care-l mângâie cu degetele. Asta indică lipsă de interes din partea mea? întrebă el încet.

Hannah tremură la atingerea lui şi nu putu să-i răspundă, pentru că la asta se gândise şi ea, deşi încercase să se convingă că nu-i adevărat, că era din cauză că hotărâse să ţină secretă hotărârea de a se căsători. În inima ei totuşi nu reuşise să nu fie necăjită după ce acceptase să facă dragoste şi căutase cu înfrigurare consolare, căldură, confort şi companie, descoperind că el nu mai avea nicio dorinţă să repete experienţa.

— Hannah! Îşi lăsă degetele să alunece pe gâtul ei şi pe pielea fină de lângă ureche. La asta te-ai gândit? Ea-şi mişcă puţin capul în semn de încuviinţare şi se crispă când el râse încet. N-a fost asta, să ştii. Am crezut că ai vrea să facem lucrurile ca la carte. Şi m-am gândit că aş fi şi eu mulţumit… sufleteşte, spuse atingând-o tandru, dar nu-i explică de ce, când ea îl privi uluită. S-ar zice că vom avea prima noapte a nunţii, pentru că nu te-am sărutat într-adevăr niciodată, îţi dai seama? Şi asta-i de asemenea o plăcere foarte specială. Ai vrea să încerci? Ţi-am promis că nu va fi ca… la fel cum ai mai experimentat o dată.

Hannah îl privi speriată, amintindu-şi de bădăranul de Matt Bartholomew şi de violenta invazie a gurii ei, şi înţelese că acesta este motivul pentru care Alex îi sărutase trupul în noaptea aceea, dar nu şi buzele.

— Eu… spuse ea nesigură, dar el o făcu să tacă punându-şi ferm buzele pe gura ei, mângâindu-i părul şi ceafa. Apoi îi sărută pleoapele şi gâtul. Bătăile inimii ei se

mai potoliră pentru prima dată în ziua aceea, într-un fel de relaxare, mângâiată de gura şi de mâinile lui. Îşi întredeschise buzele de plăcere iar gura lui coborî s-o acopere.

Mai târziu, după o veşnicie, el îşi ridică ochii şi o privi, zâmbind văzându-i privirea uluită, în timp ce ea se gândea la tot ce-i făcuse Alex Cameron, şi curios, fusese foarte intim, ca şi când ar fi fost pe poziţii egale când învăţa de la el şi se lăsa dusă de el, până îi dispăruse teama şi incertitudinea, care se topiseră în această apropiere pe care ea n-o crezuse posibilă.

— Acum vrei să fac dragoste cu tine, Hannah? întrebă el cu o voce joasă şi caldă.

Ea îl privi şi descoperi că n-o prea ajuta vocea, dar el văzu ce era în ochii ei, o sărută uşor pe păr şi se ridică cu ea.

Dormitorul era întunecos, luminat doar de luminile de afară şi de luna plină care arginta terasa ce se vedea prin uşile cu geamuri. O dezbrăcă încet şi continuă îndelung să-i mângâie trupul cu mâinile lungi şi puternice, până când o făcu să tremure din cap până-n picioare. Ea-şi ridică mâinile şi le puse provocator pe pieptul lui, apoi îşi desfăcu degetele şi-şi alunecă palmele până la umeri şi apoi pe ceafa lui, ca o invitaţie. El acceptă şi o sărută până când se simţi slabă şi o avu într-un fel care o făcu să se simtă un instrument al frumuseţii şi al plăcerii şi a încă ceva, ce nu putea defini. În final, tortura la care fusese supusă o făcu să-şi ţină respiraţia când urmă plăcerea de nedescris pe care voia să o prelungească.

Respiraţia lor deveni apoi mai rară şi în final, rămaseră unul lângă altul. Hannah se întoarse spre el, îi atinse umărul cu buzele şi adormi.

*
* *

— Africa! spuse Hannah fără să-i vină a crede sărind în sus, revenindu-şi imediat ca să adune cearşaful care

căzuse de pe ea din cauza mişcării bruşte.

Era o zi însorită, iar soarele bătea pe terasă dintr-un cer albastru, fără nori. Ea se trezise doar cu câteva minute în urmă, descoperind că era singură în pat, auzind însă zgomotul duşului din baie.

Se întinse şi se gândi să se întoarcă pe partea cealaltă ca să mai doarmă, pentru că se simţea teribil de obosită de parcă mâinile şi picioarele i-ar fi fost legate deşi nu avea altceva decât cearşaful peste ea.

Sunetul duşului se opri şi Alex intră în dormitor doar cu un prosop înfăşurat peste coapse, cu părul lucios şi cu picături de apă pe umeri. Hannah nu se mişcă, dar simţi că se înroşise.

O măsură din ochi când se aşeză pe marginea patului lângă ea. Apoi o sărută pe cap.

— Arăţi de vreo cincisprezece ani când dormi, Hannah. Ştii asta? De fapt, mă întreb dacă nu cumva am devenit corupător de minore…

— Nu mă simt de cincisprezece ani…

— Cum te simţi? întrebă el privind-o, zâmbind puţin ironic. Destul de puternică să mergi în Africa?

— Ai… spus Africa? se bâlbâi Hannah şi sări din nou, de data aceasta cu cearşaful la gât.

— Ei bine, cred că aşa am zis, spuse el amuzat, privind-o îndrăcit. Dar felul cum îţi ţii cearşaful la gât îmi dă alte idei.

— O, spuse Hannah încurcată şi coborând cearşaful câţiva centimetri. Dar… chiar… ai vorbit serios?

— Teribil de serios, replică el grav, urcându-se în pat. Este chinuitor să te privesc doar. Eşti ca o invitaţie.

— Alex! spuse ea cu respiraţia tăiată. Eu…

— Tu ce, Hannah? spuse el ridicând o sprânceană şi întinzându-se lângă ea. Crezi că genul acesta de lucruri sunt rezervate doar pentru timpul nopţii? Sau nu ştii cât eşti de frumoasă, şi că bărbaţilor le place să-şi privească nevestele la orice oră din zi? spuse glumeţ, vrând totuşi să pară serios.

Hannah roşi.

— Poate ar trebui să mă obişnuiesc de-acum, spuse ea cu o voce tremurată.

Ochii lui negri luciră o secundă, apoi îi luă mâna liberă şi i-o sărută.

— Poate. Şi despre ce vorbeam înainte de asta?

— Africa. M-ai întrebat dacă mă simt destul de bine ca să merg acolo, dar cred că mă păcăleşti.

— De fapt, aşa am făcut, dar nu cu asta. Înainte de a te trezi, am primit un telefon şi am fost anunţat că am primit rezervare pentru două locuri la South African Airways pentru Johannesburg peste trei zile. Cu puţin noroc, vom obţine toate formalităţile de viză în timp util… De la Johannesburg putem găsi o legătură pentru Nairobi şi de acolo, putem pleca la Mombasa, Malindi, Zanzibar, Dar-es-Salaam. Nu ştiu cum este cu Seychelles şi-mi pare rău că nu este în India… ce e?

— Nu, începu ea. Nu-mi vine să cred că-i adevărat! Vrei să spui că am venit atâta cale până la Perth, cu speranţa că vom reuşi să obţinem bilete de avion? întrebă ea miratã.

— Dar Perth nu este un loc neplăcut, nu-i aşa?

— Ştiu… şi de asta am făcut vaccinurile…

— Ţi-am spus că s-ar putea să plecăm în străinătate…

— Da, dar mă gândisem la ceva mai aproape, că Fiji.

— Ţi-ar fi plăcut mai mult…

— Nu! O, cum aş putea să-ţi mulţumesc?

— Nu trebuie s-o spui, murmură el, privindu-i buzele.

Hannah îşi ridică faţa spre el şi simţi cum o îmbrăţişează.

— A fost bine azi-noapte? şopti el în părul ei.

— Da, suspină ea, înfiorată de amintirea nopţii trecute. O, da.

Gura lui îi atinse buzele, dar imediat ce se lipi de trupul lui, el îşi ridică ochii şi spuse repede:

— Poate ar trebui să stăm potoliţi. Avem multe de făcut în următoarele câteva zile. Ce crezi? o întrebă privindu-i buzele întredeschise şi faţa înroşită, cu o undă de amuzament în privire.

— Cred, spuse ea încet şi foarte serioasă, lăsându-şi capul într-o parte. Cred că probabil ai dreptate! Se eliberă din braţele lui, luând şi cearşaful cu ea, coborî din pat şi se împiedică de toga-i improvizată ca să aterizeze pe podea într-un hohot de râs. Niciodată nu o să-mi iasă o ieşire demnă, oftă ea în sfârşit.

*
* *

Africa.

— Un carnet, spuse Hannah distrată, am nevoie de un carnet şi un aparat de fotografiat. Nu-mi vine să cred, ştiu acum cum trebuie că s-au simţit Doctor Livingstone şi domnul Stanley!

— Ştii?

— Mă rog, într-un fel, mărturisi Hannah.

Alex spuse amuzat:

— De fapt, cred că nici eu n-aş fi venit aici fără un aparat de fotografiat, dar, îi făcu cu ochiul, din pricina fierbinţelii momentului cred, am uitat.

Hannah roşi, iar el râse şi-o strânse lângă el.

— Când n-ai să mai roşeşti auzindu-mă spunând astfel de lucruri? Am să încep să-ţi spun Roşia…

— Să nu îndrăzneşti! replică Hannah indignată. În curând, adăugă nepăsătoare, dar în acelaşi timp se întreba dacă nu cumva o va face mereu să roşească şi să se simtă jenată. Nu-i venea încă să creadă că acest bărbat înalt şi rafinat care făcea noaptea dragoste cu ea şi ziua o trata ca pe o soră mai mică, putea într-adevăr să fie soţul ei.

Se gândea adesea la asta şi la faptul că-i convenea să fie tratată ca o soră mai mică, pentru că-i venea mai la îndemână. Îi trecuse prin minte că toate astea se datorau grijii ei teribile de a nu-şi pierde mintea şi sufletul din cauza lui Alex.

Dar până la urmă, aşa părea, se gândi într-un moment de luciditate. Şi toate astea, de teamă că el nu va vrea să-şi petreacă cu ea tot restul vieţii. Ori de câte ori se gândea

aşa, simţea cum îi îngheaţă inima, ca un presentiment pentru ziua în care va veni acea clipă.

Totdeauna alunga asemenea gânduri şi încerca să dărâme bariera de jenă pe care o simţea.

Africa însă n-o prea ajută. Succesiunea de evenimente, de senzaţii, încântarea de ceea ce văzuse şi trăise, făceau ca tot ce ştiuse, aflase şi citise să devină palide umbre în comparaţie cu realitatea. Se străduia să nu se poarte ca un copil uimit de descoperirea unei lumi noi. Cine n-ar fi impresionat văzând aceste lucruri pentru prima dată?

De exemplu Zanzibarul, aşezat ca un giuvaer în Oceanul Indian, cu plajele lui albe de corali, cu migdali, cu trecutul crud şi misterios de trafic de sclavi şi amestec de rase. Era imposibil să nu fi mişcat sau să uiţi vreodată.

Acolo descoperise plăcutele torturi care apăruseră în mod misterios când Alex făcuse dragoste cu ea.

El închirie o barcă pentru toată ziua şi descoperiră o plajă pustie, unde înotară, mâncară, şi dormiră în timpul căldurii din mijlocul zilei. Se trezi când simţi o mâna pe talie şi-l privi în ochi.

Îşi dădu seama imediat. Se ridică încet şi privi cu nervozitate în jur apoi la el, ridicându-şi ascultătoare mâinile ca el să-i scoată costumul.

O afectă profund goliciunea trupurilor lor în lumina soarelui. Îşi uitase inhibiţia şi ruşinea şi se întinse cu o mână sub cap şi-i văzu mâinile bronzate mângâindu-i sfârcurile şi apoi coborând până pe coapse, înainte de a se strecura între coapsele ei. Simţi că se topeşte şi că nu poate să se apropie mai tare de el şi-şi mişcă mâinile mai încet şi mai lasciv decât o făcuse vreodată, în susul şi în josul spatelui lui puternic, presându-şi gura de umărul şi de gâtul lui, gustându-i pielea caldă şi puţin sărată. Ultima zvâcnire a trupurilor lor o simţi ca pe un foc în stomac şi care de data asta se împrăştie într-o senzaţie plăcută în tot trupul. De data asta plăcerea fusese mai intensă şi nimic în jurul ei nu mai avea nicio însemnătate, dispăruseră şi plaja şi sunetul valurilor. Suspină şi-şi ascunse faţa la pieptul lui,

în timp ce el o ţinea strâns, iar trupul ei tremura intens.

Apoi, după un timp pe care nu-l putea determina, ridică pleoapele şi-l văzu privind-o cu ochii întunecaţi în care citi înţelegerea că pentru ea, aceasta fusese prima dată, şi-l auzi şoptindu-i la ureche:

— Acum, chiar eşti femeie, Hannah.

*
* *

O femeie, da, se gândise şi ea adesea. Câteva zile mai târziu plânse, dar se feri s-o vadă Alex, pentru că încă nu avea să devină mamă. Fără să-i vadă lacrimile, el ştia, iar ea credea că şi el este dezamăgit. Încercă să se convingă că nu era aşa, deşi era revoltată că, deşi devenise femeie, nu se putuse transforma peste noapte într-o creatură rece şi elegantă ca cea cu care îl văzuse odată pe Alex…

„N-am ştiut”, îşi spuse într-o noapte când Alex adormise lângă ea, „ce înseamnă toate astea. Este ca şi când te-ai maturiza peste noapte, ca să te îndrăgosteşti de el. Acum ştiu că n-aş fi putut face altfel decât să mă îndrăgostesc de el. Ba încă şi mai mult… atunci când sunt fericită, sunt mai fericită decât am crezut că este posibil, iar când sunt tristă sunt şi mai tristă… Este ca şi cum aş fi trăit parţial înainte. Nimeni nu mi-a spus că va fi aşa. Nimeni nu mi-a spus nimic despre tortura de a iubi şi de a nu şti că eşti iubit, iubit într-adevăr, la fel”.

Privi luna aurie care trecea peste Mombasa.

Oricum, noua ei maturitate în gândire nu-i inhibă capacitatea de a se băga în necazuri şi se întrebă cu amărăciune dacă vă reuşi vreodată să-şi piardă această dubioasă abilitate. Ceea ce i se întâmplă, făcea ca tot ce i se întâmplase până atunci să fie nimicuri, şi-l făcu pe Alex să-şi piardă cumpătul pentru prima dată după nuntă.

Totul începuse ca în orice zi, aşa cum debutaseră de altfel toate zilele ei cu ghinion…

Dacă ar fi avut măcar o prevestire, se gândi mai târziu înlăcrimată, dar ziua debutase chiar mai bine decât

altele. De ce n-ar fi fost aşa? Se întâmplă când erau în mijlocul Africii de Est.

— O, a fost un vis devenit realitate, spuse Hannah cu voce tare, privind din tabără peste câmpiile din Serengeti. Era o dimineaţă umedă, cu nori liniştiţi la orizont, tiviţi cu auriu şi roz de soarele dimineţii…

Avea să fie cald mai târziu, ştia, dar aerul pe care-l respira în clipa aceea era rece şi proaspăt, ca şampania. Îşi strâmbă nasul simţind miros de fum de lemne adus de vânt şi ştiu că se pregăteşte micul dejun.

Acest safari fusese ideea lui Alex, iar ea fusese fermecată încă de la început. El îi spusese că erau două posibilităţi de a face călătoria: printr-o organizaţie de turism care avea să se ocupe de la duşul fierbinte până la vinul rece de la masa de seară sau, aşa cum o făcuseră ei – şi cum de fapt şi trebuia – mai rustic.

— Hai s-o facem rustic, spusese ea râzând, îmi place cum sună. Dealtfel, sunt şi foarte obişnuită. Am hălăduit cu tata de la Cape York la Birdsville.

Alex îi privi faţa entuziasmată.

— Bănuiesc că au fost multe întâmplări, spuse el zâmbind.

Ea se gândi cu neplăcere la remarca lui, dar o uitase…

Angajară deci o cunoştinţă a lui Alex ca ghid, un bărbat înţelept cu un surprinzător simţ al umorului şi o mulţime de cunoştinţe despre Africa de Est şi animalele ei. Sam Carter procurase tot echipamentul – două Land Rover-uri, tot echipamentul pentru camping şi luă şi doi asistenţi africani. Pe parcursul a trei săptămâni, vizitară o sumedenie de locuri, sate şi oameni.

Aparatul de fotografiat al lui Hannah se încinsese, iar încântarea ei era deplină. Fotografiase cu mare plăcere munţii Kenyei şi Kilimanjaro, mergând pe malul mării Rift şi pe marginea craterului N’gorongoro, de-a lungul malurilor lacului Victoria, ca într-un vis devenit realitate.

Oriunde se opriseră, ea se împrietenise cu localnicii, îi fotografiase şi-l convinsese pe Alex s-o fotografieze, în general înconjurată de copii care o supranumiseră „Missy

Mama”, ca şi cei doi africani care-i însoţeau.

„Astăzi este ultima zi”, se gândi ea cu regret, ajutând la împachetarea proviziilor după micul dejun. Mâine vor fi la Nairobi şi vor începe lungul drum spre casă. Diseară va avea loc ultimul braaivleis, echivalentul african al grătarului, după cum îi explicase Sam şi continuă să le spună că era originar din Africa de Sud şi că vorbea fluent câteva limbi ale continentului.

Va putea oare uita vreodată braaivleis-ul? se întrebă Hannah. Savana, mirosul de carne pregătită la foc deschis şi care avea alt gust decât cea pregătită la grătar şi misterul amurgului african, cu aromele şi zgomotele stranii care-ţi făceau pielea de găină când te gândeai la animalele care te înconjoară:

Turmele de zebre, alte animale sălbatice, foarte puţin obişnuite, cum ar fi gnu, gazele şi antilope, girafe, hipopotami, atât de multe specii de animale încât nu-i venea să creadă, dar ştia că nu va uita niciodată că văzuse un leopard întins leneş pe o creangă într-un copac sau pe cel pe care l-a zărit devreme într-o dimineaţă. Îşi aminti de elefant, leu, bivol şi rinocer şi Sam spusese în vreo două nopţi că este prudent să stea de pază el şi cele două ajutoare ale sale… O, nu, cum ar putea uita?

— Vii, Hannah? întrebă Alex scoţând-o din reverie. Sau te lăsăm aici?

— Vin, spuse punându-şi mâna în mâna lui întinsă.

Nu la multă vreme după ce porniră, avură o pană de cauciuc, pană care era să-i provoace moartea lui Hannah şi care necesită munca celor patru bărbaţi, nervoşi, pentru înlocuirea roţii.

Hannah zâmbi şi se întoarse să fotografieze priveliştea. Învârtindu-se, uită curând de bărbaţi şi de furia lor, bucurându-se de liniştea savanei africane. Era ultima zi acolo şi, absorbită, nu realizase că se îndepărtase mai mult decât trebuia de Land Rover, deşi le auzea încă glasurile. Lăsând în jos camera, văzu că aproape călcase pe un pui de leu.

Rămase fără respiraţie şi privi încremenită la ghemul

de blană cu gura mare, dinţii ascuţiţi şi limba roz. Îngheţă dându-şi seama de implicaţiile descoperirii sale…

Totul în jurul ei era încremenit. Realiză că nu se mai auzeau voci, nimic. La trei metri în faţa ei, lângă un tufiş ţepos, stătea leoaica în ai cărei ochi galbeni se trezi privind.

O, Doamne, se gândi retrăgându-se, şi surprinsă că o putea face, o, Doamne, ce mă fac acum?…

O luă o transpiraţie rece şi se retrase închizând ochii când leoaica îşi întinse coada şi mârâi, pe ton jos, o clipă care pentru ea a fost de groază.

— Continuă să mergi, Hannah, se auzi vocea lui Sam Carter de undeva din dreapta ei.

Aşa făcu, punând fiecare pas în agonia fricii, urmărită de acei ochi galbeni. Apoi se propti de ceva, era Alex. El o opri şi o trecu în spatele lui cu mişcări reţinute, şi-i spuse foarte încet să nu intre în panică şi să continue să meargă.

Ea inspiră adânc.

— Şi cu…

— Mergi, Hannah! Cuvintele lui erau abia şoptite, dar în acelaşi timp o loviră ca un bici.

Părea o veşnicie dar de fapt doar două minute mai târziu ajunse la Land Rover şi fu ridicată în el de două perechi de mâini negre.

Când Alex începu să se retragă leoaica rămase pe loc cu capul în jos şi lovind cu coada ca un bici când într-o parte, când în cealaltă…

Nu-l privea numai pe Alex, ci şi pe Sam care şi el mergea cu spatele, însă cu puşca îndreptată încă spre ea. Acum, cu toată nehotărârea leoaicei, Hannah era convinsă că se va repezi la unul sau la altul. Când îi atrase atenţia altceva: puiul mieună, sări şi se trânti între labele din faţă ale mamei sale. Aproape simultan, Alex şi Sam ajunseră la adăpost în spatele maşinii. Leoaica mârâi şi-şi arătă colţii în direcţia lor, apoi îşi plecă botul, apucă puiul de ceafă, se întoarse şi dispăru in desiş.

Hannah îşi şterse transpiraţia de pe faţă şi continuă să tremure fără să se poată controla, în timp ce Alex urcă în spatele Land Rover-ului.

— Proasto, îi spuse fulgerând-o cu privirea. Nebună fără minte. Ai să înveţi vreodată ceva?! O apucă de genunchi şi o scutură fără menajamente. Ai stat aici trei săptămâni şi n-ai învăţat nici cea mai simplă lege. Nu pot să te scap din ochi nicio clipă. Îţi trebuie o ascunzătoare bună, Hannah, pentru că nu numai că ţi-ai pus viaţa în pericol dar şi pe a lui Sam, pe a mea şi pe a leoaicei dacă Sam ar fi trebuit să o împuşte, şi apoi şi pe a puiului. Toate din cauza ta, Hannah Hawthorn, care gândeşti mereu!

Hannah îl privi uluită, înspăimântată şi cu lacrimile şiroaie pe obraji.

— Îmi pare rău, spuse disperată.

— Îţi pare rău. El o privi atent şi o scutură violent. Nu crezi că este timpul să te maturizezi şi să nu mai fie nevoie să-ţi ceri scuze? Şi o scutură din nou până când îi clănţăniră dinţii.

— Te rog, suspină ea, mi-e rău…

Şi chiar îi era rău, cu capul atârnat peste marginea maşinii, dar când se termină, Alex părea să-şi fi vărsat focul furiei pentru că umezi un prosop cu apă, şi-i şterse faţa, ca unui copil, dar privirea-i rămăsese rece şi încă n-o iertase.

Totul se petrecu parcă în surdină în tot restul zilei, dar nimeni nu aminti incidentul şi toţi încercară să se poarte ca şi când nimic nu s-ar fi în tâmplat.

Hannah se culcă devreme, cu inima grea şi cumplit de obosită, dar nu reuşi să adoarmă. Rămase mult pe salteaua pneumatică pe care dormea cu Alex, contemplând jocul flăcărilor de pe peretele cortului.

Probabil că părea atât de obosită, încât Alex şi Sam care rămăseseră afară în faţa focului, continuară să vorbească tare.

— Omule, îl auzi ea spunând pe Sam, zeii sunt nişte animale ciudat de imprevizibile. Aş putea scrie o carte despre ei. De fapt, după incidentul cu Hannah de astăzi, am s-o fac!

— Poate că asta ar trebui să fac şi eu, să scriu o carte, spuse Alex apăsat. Hannah pare să atragă necazurile.

Hannah simţi un pumnal înfigându-i-se în inimă…

— Pentru o clipă, spuse Sam, am crezut că este pierdută, asta a fost până am pus mâna pe puşca, dar n-a vrut să ne facă vreun necaz.

— Niciodată nu vrea.

— Ai fost foarte dur cu ea, continuă Sam gânditor. Ştii ce cred, ştiu că n-ar trebui s-o spun, dar mi-a stârnit interesul după ce era s-o pierdem, cred că este o persoană de ispravă, aşa cum ţi-am mai spus-o, şi chiar cred, spuse cu convingere. Dar mai cred că are nevoie de copii. Trebuie doar să vezi cum îi atrage în jurul ei pe oriunde s-ar duce şi nu numai pe cei din specia cu două picioare, adăugă el chicotind. Este născută să fie mamă.

Trecu puţin timp până ce Alex să răspundă, iar când vorbi parcă-şi alegea cu grijă cuvintele.

— Este foarte tânără şi mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să mai aşteptăm.

— Nu este chiar atât de tânără, spuse Sam. S-ar putea să fie mai matură decât îi acorzi tu credit. Oricum, nu este treaba mea. Mă întreb câţi pui o avea doamna leoaică?...

În dimineaţa următoare se trezi foarte devreme şi-l găsi lângă ea pe Alex, treaz şi privind-o, în lumina slabă a dimineţii.

Un timp el nu spuse nimic, privea doar în jos în ochii ei îngrijoraţi. Apoi o undă de zâmbet îi apăru pe buze.

— Suntem prieteni azi, Missy Mama? spuse întinzând mâna şi mângâindu-i obrazul.

Ea îşi înghiţi nodul din gât.

— Da... o, da, te rog.

CAPITOLUL VI

— Ei bine, spuse Marge Riley, privind în jur prin sufrageria din casa cea mare. Cred că ar trebui să te iertăm că te-ai măritat în taină. Toate cadourile astea frumoase pe care le-ai adus... Ce ziceţi, oameni buni? întrebă ea în general...

Toată familia Riley şi aproape toată familia Watson protestă. Hunter zâmbi, dar mister Richard Watson spuse necăjit:

— Eu n-am fost niciodată la o nuntă, spuse mâhnit.

— Regret, Richard, spuse Alex serios. Îţi place cadoul?

— Da! Ţie îţi place al vostru?

— Da…

— Richard, trebuie să spui mulţumesc, nu da! îl admonestă mama lui. Toţi ar trebui…

— Hannah şi cu mine, vă mulţumim tuturor pentru frumosul cadou. Alex privi spre, serviciul de tacâmuri de argint care era la loc de cinste pe masă. Este superb. Şi această petrecere de bun venit, a fost o nuntă, nu eşti de acord, Hannah?

— Ba da, cu siguranţă, spuse ea serioasă.

— Asta înseamnă că-i laşi să te sărute, Hannah? întrebă Richard.

— Richard! se auzi un cor de voci pe care Alex le ignoră şi se întoarse spre Hannah şi o sărută pe buze.

— S-a făcut, spuse Alex, eşti mulţumit?

După aplauze, se părea că toată lumea fusese, chiar şi Billy Johnson, care depăşise stânjeneala şi se simţea bine, chiar mai bine decât crezuse că se va simţi, mai ales după şocul pe care-l suferise când aflase că Hannah s-a măritat cu Alex; îşi încleştă mâinile şi privi în altă parte. Se gândi că asta o scosese din ghearele bastardului de Matt Bartholomew, care ele atunci nu se mai învârtea prin preajmă!

*

* *

Hannah observase şi ea, dar realiză motivul doar într-o dimineaţă, când se duse să aducă poşta. Tiara Tahiti şi ceilalţi cai pe care îi deţineau Matt Bartholomew şi Alex în parteneriat, acum trecuseră doar în proprietatea lui Alex. Îşi muşcă buza când realiză cât îl costase asta pe Alex şi ce pierdere ar fi însemnat pentru grajduri dacă Matt

Bartholomew ar fi refuzat să-i vândă partea. Nu ştia că agresorul ei cu părul roşu, când dăduse cu ochii de furia rece de pe figura lui Alex Cameron, care devenise greu de recunoscut, decisese ca să rămână în viaţă, să împartă echitabil acţiunile...

Cu timpul, grijile lui Hannah în privinţa lui Matt Bartholomew se diminuaseră ca şi celelalte motive secrete ale grijii. Ca şi certitudinea că Marge Riley ghicise adevăratul motiv al căsătoriei ei. Ca şi doamna Hunter, de altfel. Oricum, chiar dacă Marge ştia ceva, niciodată nu-i spusese şi continuase s-o trateze pe Hannah aşa cum făcuse totdeauna ca pe o prietenă şi câteodată ca pe o fiică. Hannah începu deci să se mai liniştească şi asta chiar şi când doamna Hunter nu se purta chiar elegant, pentru că ea îşi dăduse seama că n-o făcea din cauză că s-ar fi simţit moral agresată, ci pur şi simplu pentru că n-ar fi apreciat ca o fată de numai optsprezece ani să-i dea ei directive.

Deci, una peste alta, viaţa ajunsese să decurgă aproape la fel ca înainte de ziua când întâlnise fetiţa căzută de pe bicicletă...

Erau câteva diferenţe, nu numai cele evidente, dar Hannah intră din ce în ce mai mult în viaţa lui Alex. Descoperi, cu trecerea fiecărei zile, că devenea din ce în ce mai greu să nu se implice total, ca un fel de proiecţie împotriva zilei când el s-ar putea sătura de ea. Găsea că într-un fel era bine, pentru că-i dădea speranţă şi echilibru în faţa soţului ei. Se făcea din ce în ce mai frumoasă, parcă înflorea.

Se întâmplaseră apoi două lucruri. Primul nu era foarte surprinzător, dar celălalt era ca un fulger din cer. Căzu în timpul micului dejun, într-o zi când ea încerca să vorbească cu Alex, iar el o uluise cu răspunsurile.

El se ridică până la urmă şi ieşi, fără să fi terminat masa, lăsând-o pe gânduri, analizându-şi activităţile din ultimele zile şi ajungând la concluzia că nu avea ce să-şi reproşeze.

Îi reveni în minte problema banilor cheltuiţi pentru cumpărarea lui Tiara Tahiti, care fusese o cheltuială foarte

mare. Nu avea nicio îndoială că Alex era bogat, dar după o viaţă de lipsuri, ea nu putu să nu-şi facă griji din această pricină. Luă ziarul pe care el îl lăsase pe masă, ca să vadă dacă nu găsea în el ceva interesant la rubrica financiară, preţurile cailor de un an şi proprietăţile imobiliare care erau un adevărat barometru al economiei.

Ziarul era deschis la pagina socială, şi găsi, aproape când era pe punctul de a întoarce pagina, un nume care-i sări în ochi. Alison Wandsworth născută Fairleigh.

— „Alison, Fairleigh?” spuse ea cu voce tare, încruntându-se. Alison… o! Privi cu ochii măriţi fotografia unei femei suple şi frumoase. Alison Wandsworth născută Fairleigh, citi ea, a ieşit din izolarea urmată de moartea soţului ei, provocată de o boală rară. Charles Wandsworth fusese doborât de boală cu trei luni în urmă, dar până la sfârşit, la insistenţele sale, foarte puţină lume aflase de tragedia care lovise acest frumos cuplu. Doamna Wandsworth, care-şi petrecea vacanţa pe Gold Coast, fusese convinsă să-şi refacă viaţa pentru că aşa ar fi dorit soţul său. Ea spusese că va întemeia o fundaţie care să facă cercetări în domeniul bolii de care fusese răpit soţul său, boală despre care se ştia foarte puţin.

Hannah lăsă ziarul şi privi în gol.

*
* *

— Am venit, spuse Merge foarte liniştită, două ore mai târziu, să te întreb dacă îmi poţi împrumuta ziarul. Al nostru a sfârşit azi-dimineaţă, în mod misterios, şi continuă să-şi soarbă ceaiul.

— Ce fel de sfârşit misterios? întrebă Hannah punându-şi ceaşca cu grijă în farfurie.

— L-am găsit plutind în cadă, spuse Marge repede. Misterul este că nu ştiu a cui mână l-a băgat acolo. Toată lumea îşi strigă nevinovăţia. Iar eu nu sunt în stare să-i anchetez mai mult.

— Cred… că este pe aici pe undeva, răspunse Hannah

vag, ce vrei să vezi?

— Ei, rodeo-ul din Nerang este săptămâna viitoare. Este un eveniment. N-ai fost niciodată la rodeo?

— Nu, adică, nu aici, am fost la câteva în vest. Bine! încercă ea să pară entuziasmată. Cred că puştii abia aşteaptă… dar cred să fie în ziar ceva despre rodeo.

Marge se ridică şi rămase în picioare să mai vorbească, părând să nu-şi dea seama că ceva nu era în regulă, când întrebă la plecare:

— Te simţi bine?

— Perfect!

— Eşti cam trasă la faţă. Vezi că este un fel de virus care circulă pe aici, a trebuit să n-o las la şcoală pe Sally azi…

— O? Sper să nu fie nimic serios.

— Nu cred. Ne vedem mai târziu, iubito.

Hannah răsuflă uşurată de mai multe ori în ziua aceea, fără să ştie că Marge uitase de ziar, apoi se duse la Jean Watson să-l împrumute pe al ei. Când Mick Riley se întoarse acasă la prânz, îşi găsi nevasta studiind pagina socială cu o înţelegere în privire care se transformă în vinovăţie când se uită la el.

— Ce mai este? întrebă Mick resemnat.

— Cred… cred că ar fi trebuit să-mi ţin gura, spuse Marge necăjită. Dar atunci nu aveam nicio idee!

— Nicio idee despre ce?

— Despre Hannah şi Alex, spuse Marge neajutorată.

*

* *

— Este ceva ce nu merge, Hannah?

Hannah tresări când îl auzi pe Alex. Asta se întâmpla la câteva zile după descoperirea din ziar.

Se pregătea să se culce. Până la urmă, Hannah rămase unde era. Alex era deja întins în pat cu mâinile sub cap, privind-o cum îşi perie părul.

Noaptea era caldă şi vântul umfla perdelele, ca acum

trei luni, când mirosea a flori de lămâi şi portocali. Doar că nu mai era aceeaşi cameră, pentru că se mutaseră în dormitorul mare, însă pe aceeaşi latură a casei, lângă lămâi şi portocali.

— Nu, nimic, răspunse ea privindu-l în oglindă, să-i vadă figura în lumina lămpii. De ce întrebi? spuse continuând să-şi perie părul.

— Nu ştiu, răspunse după o clipă. Poate că arăţi atât de bine în cămaşa asta de noapte, puţin diferită de Hannah pe care o ştiu.

Hannah lăsă peria şi privi cămaşa de noapte de culoare bleu, la care se gândise mereu că este prea frumoasă ca s-o îmbrace, croită simplu la gât şi cu volane. Făcea parte din trusoul pe care i-l cumpărase când fuseseră în Africa şi Alex îl alesese din cauza culorii, care spusese el, i se potrivea cu ochii.

— Ce vrei să spui? Că este prea delicată pentru mine?

— Deloc, zâmbi el slab. Este perfectă pentru tine acum. De fapt, cred că nu asta am vrut să spun. M-am gândit că mai târziu ai să pari foarte serioasă, serioasă şi maturizată. Vrei să spui ceva?

— Eu… îşi muşcă buza. Apoi spuse liniştită: poate că m-am maturizat. Am aproape nouăsprezece ani.

Un timp, el nu spuse nimic, iar ea încercă să nu se uite la el ca să nu-i întâlnească privirea în oglindă. Lăsă peria din mână şi se ridică să stingă lampa, aşa încât camera rămase în întuneric, luminată doar de lumina stelelor care trecea, prin perdele.

Câteva clipe rămase în picioare în mijlocul camerei, până îl auzi mişcându-se şi-i spuse:

— Atunci de ce nu vii în pat să-mi arăţi cât te-ai maturizat? Altfel ai să mă faci să vreau să ştiu cum ai să fii la douăzeci de ani, când ai să devii gravă şi serioasă.

Hannah simţi că-i bate inima mai repede şi-şi împreună mâinile.

— Am crezut că vrei să mă maturizez. Asta fusese tot ce putuse să spună. Mi-ai spus-o de atâtea ori…

— Vino aici, Hannah, ordonă el liniştit.

Ea se îndreptă spre pat şi se aşează.

— Am vrut să spun chiar aici, murmură el, apucând-o şi strângând-o lângă el, în braţele mele şi să aflu ce se petrece în spatele acestei… priviri fără expresie pe care am văzut-o mai devreme în ochii tăi.

Îi mângâie părul şi-i dădu capul pe spate ca să-i poată săruta gâtul şi umerii şi să-şi coboare gura între sânii ei.

Ea închise ochii şi încercă să se gândească.

Adevărul era însă, că nu ştia la ce să se gândească. Din acea dimineaţă comportamentul lui fusese perfect normal, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, deşi ea avusese impresia că el fusese adânc impresionat când citise despre Alison Fairleigh. Şi apoi, ce putea el să facă? S-o alunge? Îl cunoştea prea bine şi-şi dădea seama că nu poate face asta. Sau poate că vrea să se comporte normal, fără să-şi dea seama că ea ştia că marea iubire a vieţii lui este liberă acum, când el nu este…

— Hannah?

Ea deschise ochii.

— Da? spuse într-un târziu.

— Acum chiar sunt îngrijorat, spuse grăbit şi aprinse lampa de lângă pat, aşa încât el îi văzu expresia critică din privire. Ţi-am vorbit de două ori şi nici măcar nu m-ai auzit. Am un rival? Asta este?

— Un…? Îl privi cu ochii măriţi. O! Nu!

— Atunci ce este, scumpa mea şi pasionata mea copilă, ce-ţi poate munci atunci gândurile? Mi-ai spus odată că ai un fel de a gândi la un singur lucru. Acum abia înţeleg. Sau, ochii i se măriră şi ea se crispă, încerci să-mi spui că nu-ţi place ce-ţi fac? Pentru că mi-ar fi foarte greu să cred, adăugă el liniştit plimbându-şi privirea de la ochii ei la gura întredeschisă şi apoi la pielea mătăsoasă a sânilor care păreau de fildeş în lumina lămpii.

Ei îi trecu un gând prin minte. „Totdeauna voi rămâne un copil pentru el? Ce-am să fac dacă am să-l pierd, chiar dacă se gândeşte la mine ca la un copil şi nu ştie că niciun copil n-ar simţi ca mine…

— Hannah…

Vocea lui Alex o scoase din haotica reverie şi pentru prima dată de când începuse această conversaţie imposibilă, pe chipul lui apăru o notă de severitate care o făcu să se crispeze. Ea îi vorbi pe nerăsuflate, spunându-i ce-o apăsa, dar abia mai târziu realiză că cele spuse puteau fi interpretate greşit.

— Dacă, îşi muşcă buzele, să zicem că într-o zi ne vom plictisi unul de altul, ce vom face? Dacă... ţi s-ar întâmpla ţie... mi-ai spune?

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic de fapt, se bâlbâi ea. Am vrut doar să ştiu.

— Hannah, numai un nebun poate pune astfel de întrebări fără niciun motiv. Tu faci mereu nebunii, dar nu vorbeşti ca o nebună. Deci aş vrea să ştiu ce se petrece. Nu, o preveni el încet, dar ameninţător, când ea încercă să-şi întoarcă faţa, nu face asta. Vreau să aflu şi am s-o fac chiar dacă va trebui să scutur adevărul din tine...

Ea rămase liniştită dar îi dispăruse culoarea din obraji, făcând să-i pară ochii mai întunecaţi şi i se puse un nod în gât.

— Câteodată te urăsc, Alex, spuse şovăitor. Totdeauna mă tratezi ca pe un copil!

— Aşa? spuse rece. Iartă-mă, dar trebuie să admit că mă miră, pentru că totdeauna te-am tratat ca pe o femeie, poate una mai tânără şi neexperimentată, dar aşa eşti şi nu cred că te deranjează. Putem să schimbăm lucrurile dacă nu eşti aşa. Dar tot vreau să ştiu ce te face să vezi lucrurile astfel.

— E... eu... nu înţelegi... se opri şi aruncă ochii pe figura lui curioasă.

— Hannah, încerci să-mi spui ce ocolite că te-ai plictisit de mine?

— Nu, suspină ea îndurerată. Nu despre asta este vorba... de... nu... Ezită şi se opri.

— Atunci de ce te-ai schimbat? întrebă nemulţumit, perforând-o cu o privire rece. N-ai fost numai în seara asta. S-a mai întâmplat şi acum câteva zile. Ai întâlnit pe cineva?

— Nu...

— Atunci ai ajuns la concluzia că ţi-ar fi mai bine fără mine? Ceea ce-ţi va dovedi, spuse printre dinţi, draga mea copilă căreia nu-i place să i se spună aşa, cât de nebună poţi fi.

Pentru a doua oară, Hannah uită situaţia jenantă în care se afla şi în furia fierbinte care o apucase, găsi o ieşire neaşteptată. Se eliberă şi-l pocni pe Alex peste faţă şi ridică din nou mâna să-l pocnească cu furie, dar el îi apucă încheietura şi-i trase mâna cu răutate.

Ea ţipă, apoi suportă durerea şi-l privi în ochi.

— Deci şi tu ai un temperament violent, Hannah, spuse vorbindu-i liniştit şi fără ranchiună. Un alt păcat pe care să-l adaug la lista ta. Sunt sigur că dacă l-am fi întrebat pe tatăl tău, ar fi spus că va trebui să-ţi ispăşeşti păcatele. Poate că n-ar fi... nepotrivit, având în vedere că mi-ai reproşat că te tratez ca pe un copil, nu ca pe o femeie. Poate că asta vrei?

Cu mişcări sigure şi lente ca şi cuvintele, îi eliberă încheieturile, îi sfâşie cămaşa de noapte de la tiv până la gât şi o desfăcu pe lângă ea. Apoi îi studie silueta palidă cu o privire răutăcioasă şi îşi îndreptă ochii spre figura ei uimită.

— Am fost foarte delicat cu tine, Hannah, murmură el, din respect pentru tinereţea şi inocenţa ta, dar probabil că a sosit timpul să mărim ritmul. Poate că asta-ţi trebuie ca să te ţină departe de greşeli!

— Alex, suspină ea tremurat, dar el îi aruncă doar o scurtă privire în ochii speriaţi şi-i acoperi gura cu a lui. Pe urmă a fost foarte diferit de cum făcuse dragoste cu ea până atunci. Mai cu seamă că el părea foarte detaşat, ceea ce-l făcea să pară un străin sau mai rău, pentru că ea simţea că avea s-o facă să-i răspundă, fie că voia sau nu.

Ca de obicei, încercă să reziste. Se crispă, dar el dărâmă încet această apărare cu buzele şi cu mâinile, până când ea realiză disperată că această rigiditate pasivă fusese propria cursă în care căzuse. Se simţi destinzându-se şi nu-i căzu bine când el îşi ridică ochii şi-i văzu privirea batjocoritoare. Nu numai atât, dar se simţea amărâtă şi

pentru faptul că-l dorea în felul acesta…

Nimic din toate astea nu avea vreo influenţă asupra felului cum el îi făcuse trupul ascultător, şi cum o făcea să se mişte în braţele lui în ritmul dorinţei, să se arcuiască la pieptul lui şi să suspine când el îi săruta sânii şi o conducea spre uluitor de plăcuta senzaţie pe care o avusese pentru prima dată pe plaja albă din Africa. De data asta însă, de câte ori o făcea să tremure, pornea un alt asalt devastator asupra simţurilor ei, cu dibăcie şi neîndurare. Această subtilă tortură dură până când o făcu să-i suspine numele mereu şi mereu, scâncind, oftând, pentru că nu mai putea rezista acestei senzaţii chinuitoare.

Trecu mult timp până să-şi revină din necrezutele înălţimi pe care le atinseseră împreună, dar până la urmă trupurile lor se liniştiră şi el se rostogoli departe de ea.

Ea nu se mişcă, rămase întinsă cu ochii speriaţi şi fără lacrimi, cu respiraţia întretăiată. Nu voia să se mişte şi nici să gândească. Până la urmă întoarse încet capul şi-l văzu pe Alex stând într-un cot şi privind-o posomorât.

I se colorară obrajii când se gândi la felul cum reacţionase fără ruşine, aproape desfrânat, chiar dacă ştia că el o poseda într-un fel de furie. Îi spusese odată Matt Bartholomew ceva ce ţinuse minte, despre un urangutan cântând la vioară, dar de data asta fusese invers, se gândi ea supărată. Fusese o novice în mâinile unui maestru şi o făcuse să cânte după bunul lui plac, deliberat, până când nu mai gândise şi nu mai avusese putere să-i reziste, dominată total, într-un fel pe care nu şi-l imagina posibil.

Închise ochii şi nu-şi putu aminti să fi fost vreodată mai vulnerabilă şi mai lipsită de apărare, sau din cauza asta, mai obosită şi mai jenată.

— Hannah?

Ea-şi întoarse capul şi simţi cum îi curg lacrimile.

— Nu plânge, spuse el repede. Nu asta ai vrut?

Nu-i răspunse, îşi mişcă doar capul într-un gest care ar fi putut fi disperare, îşi şterse lacrimile de pe buze şi se crispă când el întinse mâinile şi o strânse în braţe.

— O, Doamne, spuse foarte liniştit, îmi pare rău. Ştiu

că nu erai pregătită pentru asta. Într-o zi ai să înţelegi… Nu plânge, spuse din nou, dar de data asta cu blândeţe şi-i şterse lacrimile de pe gene.

Nu putu să se stăpânească şi plânse pe umărul lui. El o lăsă să plângă apoi îi mângâie părul. Când necazul dispăru până la urmă, începu să-i vorbească ca s-o liniştească…

— Îţi aminteşti de aeroportul din Nairobi, Hannah? Şi cât de uluită ai fost că erai în mijlocul unei rezervaţii. Îţi aminteşti, de câte ori am făcut plimbări în savană şi cum strălucea luna pe Kilimanjaro în noaptea aceea? Şi copilul acela negru pe care voiai să-l răsfeţi şi tribul Masai care te privea de parcă voia să te răpească? Îţi aminteşti?

Îi evocă o sumă de amintiri, câteodată glumeţ şi câteodată cu o notă în voce pe care n-o putu identifica, până când îşi dădu seama că se relaxează involuntar şi până la urmă chiar zâmbi. Apoi adormi în braţele lui şi nu-l mai auzi vorbind şi nici nu-l simţi mângâindu-i încă părul, până când se asigură că nu avea să se mai trezească. Privi îndelung frageda frumuseţe a trupului ei care rămăsese cu urme ale posesiunii lui, apoi închise ochii înainte de a se întinde să închidă lumina.

*
* *

Dormi până târziu în dimineaţa următoare, atât de târziu încât Alex se sculase şi plecase când în sfârşit o trezise doamna Hunter.

— Ei, Hannah, zilele de lenevealã nu sunt pentru drumurile lungi şi tu ai făcut ziua de azi de lenevealã. Rămâi în pat, Alex mi-a spus să nu te trezesc, dar s-a întâmplat ceva foarte interesant!

— O? Hannah pipăi cearşaful, să se asigure că era decentă. Privi spre tava cu micul dejun pe care doamna Hunter o pusese pe pat.

— N-ar fi trebuit să vă deranjaţi… cum adică? Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, am primit un telefon de la un reporter, imediat după plecarea lui Alex, spuse doamna Hunter misterioasă. Să-ţi pun ceai sau aştepţi până mănânci un ou?

— Păi... da, mulţumesc. Nu prea mi-e foame, spuse Hannah încurcată. Ce voia reporterul?

— Voia să ştie dacă este adevărat zvonul că proprietatea Wandsworth va fi vândută la licitaţie, încuiată, păstrată, evaluată şi dacă se va ocupa Alex de asta, spuse doamna Hunter triumfătoare. Spunea că deţine informaţia din surse demne de toată încrederea şi că văduva o va scoate la licitaţie prin intermediul lui Alex. Ce părere ai? Pot să-ţi spun că asta va face puţină vâlvă. Strămoşii lui Charles Wandsworth au deschis zona aceea, ştii? Şi nu numai atât, după cum spunea reporterul! Se pare că este mare amărăciune în familie că va fi vândută, spuse mulţumită şi privind ca o persoană care nu apreciază nimic mai mult decât o bârfă bună.

Hannah încercă să se gândească dacă să spună ceva, dar îşi sorbi ceaiul cu un straniu sentiment în inimă.

— Bineînţeles că este firesc să se ocupe Alex, continuă doamna Hunter. El o cunoaşte, adică pe văduvă. Este o Fairleigh şi cea mai frumoasă făptură pe care ai văzut-o. Şi având în vedere... Doamna Hunter se opri brusc şi se făcu roşie, dar a fost salvată de alte încurcături de apelul îndepărtat al telefonului. La naiba! spuse şi se ridică iute. Dacă este iar reporterul acela, ce să-i spun? Sau, ezită o clipă, tu nu ştii nimic despre asta?

Hannah ar fi dat orice să poată nega, pentru o mulţime de motive, iar unul din ele era că nu se împăca cu doamna Hunter, deşi se suportau destul de bine. Spuse ţeapănă:

— Nu, nu ştiu. Alex a spus unde pleacă? Doamna Hunter scutură din cap. Atunci ar fi mai bine să le daţi numărul de telefon de la biroul din oraş, doamnă Hunter. Cobor imediat să vă dau o mână de ajutor.

Hannah lăsă ceaşca de ceai când doamna Hunter ieşi din cameră şi se întinse pe spate privind în tavan, cu ochii

goi.

— Şi acum asta, oftă ea. Peste ce a fost azi-noapte. Ce înseamnă asta? Abia o vedea, abia îi vorbea... S-ar putea ca nu numai eu să fiu furioasă după noaptea trecută? Să fi avut şi el un sentiment de frustrare?

Rămase întinsă o vreme, încercând să gândească. Apoi auzi telefonul sunând din nou şi făcu un efort să se ridice să se ducă la duş.

Vederea în oglinda din baie a siluetei goale o făcu să se ducă cu gândul la Alison Fairleigh Wandsworth şi nu cu plăcere. Se privi în oglindă şi se gândi la mâinile lui Alex care alunecau pe trupul ei aşa cum făcuse noaptea trecută şi atinse cu degetul vânătăile de pe braţ care corespundeau exact cu degetele lui puternice, şi celelalte mici urme care atestau că nu se purtase blând cu ea noaptea trecută, cuprinzând-o o senzaţie curioasă, sau un amestec de sentimente. Un sentiment de umilinţă feminină, pentru că-i răspunsese aşa cum o făcuse şi de asemenea puţină mândrie. De ce? se întrebă. N-ar trebui să-l urăsc că a făcut-o deliberat, să-mi arate cât de puţin ştiu, cât de copilăroasă şi neversată trebuie să par şi aşa va fi mereu...

— Dar adevărul este că nu-l urăsc, spuse ea cu voce tare. Mă simt... încurcată, ca întotdeauna, dar nu fără să-l iubesc. Sunt legată de el fără să vreau. Asta este, spuse privind ochii cenuşii din oglindă, asta este ceea ce înseamnă să fii femeie?

Când Alex ajunse acasă în seara aceea, ea era deja în pat. El veni direct în dormitor, se aşeză lângă ea şi o luă în braţe. Ea tremură, gândindu-se să-i reziste, dar sfârşi prin a lăsa capul pe umărul lui.

— Îmi pare rău, am întârziat, spuse el după o vreme. Te simţi bine?

Ea încuviinţă fără să spună ceva.

El îi ridică bărbia şi-i studie faţa.

— Nu arăţi... prea bine, spuse zâmbind. Arăţi, deveni serios, îngrijorată, Hannah, aseară... aş da orice să nu fi făcut asta aseară, dar ştii bine, că şi eu am răbdarea limitată. Îi atinse faţa cu degetele. Acum vrei să-mi spui?

— Cred, oftă ea, apoi descoperi că nu putea spune mai mult decât putuse aseară. Cred, că nu-mi vine să cred, că noi, tu şi cu mine, este adevărat…

— Atunci va trebui să-ţi arăt, spuse el foarte încet. Dar înainte, mă gândesc că trebuie să-ţi spun că te iubesc, Hannah, şi că nu trebuie să te îndoieşti…

— Nu-i nevoie s-o spui.

— De ce nu? Este adevărat!

Îşi ascunse faţa în umărul lui şi se gândi că, într-adevăr, într-un fel era adevărat, „Ştiu asta, dar este acelaşi fel de iubire… ca pentru ea?”

— Hannah?

Îşi ridică într-un târziu capul şi ştiu ce avea de făcut, dacă nu-şi putea mărturisi adevăratele motive de teamă…

— Şi eu te iubesc, spuse răguşit, zâmbind strâmb.

— Atunci nu te superi dacă… încerc să dreg lucrurile de azi-noapte?

— Nu…

Ceea ce făcu, dar cu blândeţe. O făcu din nou să ţipe, dar de data asta cu plăcere şi o făcu să simtă ca acum, era ceva foarte special în acest fel de a face dragoste.

A doua zi, în cursul normal al evenimentelor, Alex îi spuse despre vânzarea proprietăţii Wandsworth, şi cum, din cauza aspectului istoric, nu se menţiona suma pe care o reprezenta şi că se decisese s-o scoată la licitaţie. Îi spuse apoi despre opoziţia pe care o întâmpinase Alison Wandsworth în familie, în legătură cu vânzarea.

— Ea… Hannah ezită, n-are copii? Pentru că dacă are, ei s-ar putea să nu se gândească la partea lor de moştenire?

— Nu, de fapt acum nu mai este sânge tânăr în familie, dar sunt un număr însemnat de mătuşi şi unchi bătrâni şi veri cărora le place prestigiul şi care tremură probabil la gândul de a-l pierde, mai ales dacă îi paşte sărăcia. Ea deţine majoritatea acţiunilor, cred, şi are ultimul cuvânt de spus. Din nefericire însă, nu pare uşor de vândut, deşi am să pierd o mulţime de timp cu asta…

Aşa şi fusese, pierduse mult timp cu vânzarea

proprietăţii familiei Wandsworth, timp în care Hannah descoperi că este însărcinată.

CAPITOLUL VII

Marge fusese prima care aflase. Venise într-o dimineaţă să stea cu Hannah şi o găsise vomitând.

— Trebuie să mănânc ceva, dar nu-mi prieşte, spuse Hannah, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte, şi mi s-a întâmplat şi azi-noapte…

Marge o privi gânditoare.

— Câteodată aşa se întâmplă.

— Ce se întâmplă?

— Un copil…

Hannah ridică ochii spre ea.

— Vrei să spui că în loc să-mi fie râu dimineaţa, mie mi-e rău noaptea?

— Multe femei păţesc aşa.

— Atunci de ce se spune rău de dimineaţă? Şi tu de unde ştii?

— N-am ştiut. Am bănuit. Este ceva cu prima sarcină care te miră, te face să nu prea ştii ce ai în cap sau în călcâie. Mai ales…

— Mai ales eu? Presupun că asta voiai să spui, spuse Hannah resemnată.

— Ei, ce prostie! răspunse Marge. Voiam să spun, mai ales când ai optsprezece ani.

— Am nouăsprezece, spuse Hannah liniştită, ceea ce înseamnă că atunci când se va naşte copilul, voi avea aproape douăzeci. Nu este prea devreme să ai un copil, nu-i aşa?

— Alex ştie? întrebă Marge privind-o.

— Nu…

Marge se încruntă.

— Este ceva ce nu merge? De ce ai tresărit?… Hannah…

Hannah îşi feri privirea din calea ochilor lui Marge, în care văzuse ceva de câteva săptămâni. Ştia că acel ceva o făcuse pe Marge să devină grijulie cu subiectul Alison Fairleigh. Încercă să schimbe subiectul; dar Marge nu se lăsă de data aceasta…

— Hannah, spuse Marge, nu mai pot continua să ignor asta. Mai ales când văd că eşti atât de… încurcată şi nefericită acum…

— Nu sunt.

— Atunci de ce nu i-ai spus lui Alex de copil?

— Eu…

— Hannah, crede-mă, mi-aş da mâna dreaptă dacă aş putea să retrag ce ţi-am spus atunci despre Alex şi Alison Fairleigh. Dar n-am ştiut. Şi n-o spun ca pe o scuză.

Hannah tăcu o vreme, apoi spuse:

— Cum ai fi putut să ştii? Nici eu nu ştiam. Era ultimul lucru la care mă aşteptam, că Alex se va… căsători cu mine.

— Atunci… Marge încercă să întrebe, dar nu putu. Nu vreau să-mi bag nasul în treburile altora, spuse necăjită.

— De ce m-am măritat cu el? Pentru că m-am îndrăgostit de el. Am făcut exact ce m-aţi prevenit amândoi să nu fac şi ceea ce eram foarte sigură că nu mi se va întâmpla mie. Atunci, s-a întâmplat ceva, ce l-a convins pe Alex că nu voi putea să-mi duc grija singură şi s-a hotărât să se însoare cu mine. Cred că mai mult din obligaţie faţă de tatăl meu. Şi, ceea ce niciunul din noi nu avea cum se ştie, ironia soartei, aproape în ziua când s-a însurat cu mine, Alison Fairleigh… a devenit liberă.

— Hannah… începu Marge. Pari să fii foarte sigură că nu te iubeşte, dar oricine are ochi în cap, vede că este foarte ataşat de tine!

— O, mă iubeşte… Într-un fel…

— Câte feluri crezi că sunt?

— Cred că sunt multe feluri, foarte diferite, spuse Hannah liniştită. Cred că atunci când îţi pierzi inima pentru cineva, nu mai ai nicio scăpare. Nu-mi dau seama, într-un alt fel, dar Alex şi cu mine nu suntem, ca să zic aşa, egali,

aşa cum ar trebui să fie îndrăgostiţii, cred. Ştiu că el niciodată… nu mă va abandona, pentru că se simte răspunzător de soarta mea în multe feluri. Şi acum, cu copilul acesta…

Marge se strâmbă, apoi spuse cu asprime:

— Hai să fim realiste. O, Doamne. N-o să mai admit niciodată bârfa, spuse amărâtă. Tu presupui o mulţime de lucruri. Presupui că Alex are aceleaşi sentimente ca acum cincisprezece ani – este al dracului de multă vreme – şi că ea are aceleaşi sentimente. Dar ai vreo dovadă? întrebă Marge.

— Nu, nu, răspunse Hannah. Dar unde aş putea găsi dovada tangibilă? Acesta este ultimul lucru pe care Alex mi l-ar face…

— Dar nu vezi că vrei să convingi fără probe? Nu-i cinstit. Deci până când nu te va pocni în cap dovada, tot ce ai de făcut este să te porţi ca înainte de a pune mâna pe ziar şi de a vedea poza ei. Da, până la urmă am luat ziarul acela, spuse Merge când Hannah o privea uluită. Ai făcut o treabă bună râzând de mine, spuse necăjită. Dar trebuie să te porţi la fel ca înainte…

— Crezi că nu vreau? spuse Hannah cu convingere. Crezi că nu încerc? Crezi că atunci când am aflat de copil nu m-am bucurat pentru… pentru că avea să fie o legătură, o legătură reală între noi? Crezi… ai vreo idee ce gânduri oribile îmi vin câteodată? întrebă ea cu voce scăzută. Că mă bucur că şi-a pierdut norocul, pentru că a avut un noroc mai mare decât am avut eu vreodată şi că nu-l merită pe Alex. Dar mă urăsc pentru felul cum am ajuns să gândesc…

— Scumpo, dar nu ştii că erau…

— Marge, nu trebuie să te învinovăţeşti. Nu eşti singura care mi-a spus că s-a îndrăgostit de ea.

Marge făcu ochii mari.

— Cine?

— Nu are importanţă…

— Hannah, spuse Marge obosită deja. Tu ai dreptate cu un singur lucru. Copilul ăsta va fi o punte între voi.

Hannah îşi privi mâinile.

— El… Alex crede că sunt prea tânără ca să am copii şi pentru asta am dovada. L-am auzit spunând-o…

*
* *

Curios lucru, se gândi Hannah după o zi sau două de la discuţia cu Marge, s-ar putea să nu reunesc s-o înşel pe Marge, dar îmi pare că mai târziu am s-o fac cu Alex. Şi pentru că a fost atât de ocupat în ultima vreme, n-au putut să-şi dea seama că lucrurile nu s-au aranjat în noaptea aceea, noaptea de când am copilul… nu ştiu cum pot să fiu atât de sigură de asta, dar aşa mi se pare…

Se gândeşte probabil că atunci a făcut ce a putut să… mă liniştească, iar acum totul depinde de mine? Ceea ce este adevărat. Depinde de mine…

Făcu un efort să depăşească gândurile care o frământau, şi într-o măsură, reuşi, deşi încă nu-i spusese lui Alex că este însărcinată.

„Am să-i spun diseară”, se gândi ea într-o sâmbătă însorită. Alex era din nou la Sydney, de data asta pentru o altă vânzare, dar urma să vină acasă în acea după-amiază.

După ce luase această hotărâre, se simţea mai uşurată şi când veni Sally Riley, făcură două prăjituri şi un maldăr de biscuiţi, pentru copiii familiilor Riley şi Weston care se adunau în faţa casei şi-i cereau lui Hannah să le cânte la chitară şi muzicuţă.

Ceea ce şi făcu şi pregăti băuturi reci şi numai după ce cântase o vreme, îşi pusese chitara jos şi întrebase:

— Unde-i Richard? Nu se mai întâmplase până atunci ca el să nu simtă mirosul unei prăjituri cu ciocolată.

Greg, fratele mai mare al lui Richard, păli.

— A venit cu un coleg de şcoală. Se joacă de-a hoţii şi vardiştii în hambar. Cu puţin noroc, au să rămână acolo toată după-amiaza. Presupun că ar trebui să ne uităm după ei din când în când, adăugă nemulţumit.

— Unde sunt părinţii tăi? întrebă Hannah.

— Au plecat la cursă cu Billy şi Mick. Avem patru cai la

start azi. Aş fi vrut să-l fi luat şi pe Richard. Copilul ăsta are nevoie de un emiţător în el, ca să ştii mereu unde este, spuse cu înţelepciunea celor doisprezece ani ai săi.

— Înţeleg ce vrei să spui, zise Hannah strâmbându-se, dar cred că ar trebui să te duci să vezi ce fac. Ar putea intra într-un bucluc în hambar, dacă sunt atât de deştepţi. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat săptămâna trecută?

Toată lumea mormăi înţelegătoare, pentru că săptămâna trecută turnase apă minerală cu nisip în rezervoarele câtorva maşini de pe proprietate, făcându-le de nefolosit. Spusese când fusese chestionat, că văzuse asta la televizor şi voia să vadă dacă era adevărat.

— Ce să fie adevărat? ţipase furios la el tatăl său.

— Că le face să nu mai meargă! Vezi, era urmărit şi voia să facă maşinile urmăritorilor să nu mai meargă… şi a reuşit, adăugă el nevinovat. A trebuit să fie scos din raza de acţiune a tatălui său, o vreme…

Da, se gândi Hannah, amintindu-şi de ultimul picnic, un emiţător, în acest mic individ, ar fi de folos. Apoi, câteva minute mai târziu, privind prin fereastra de la bucătărie, văzu că Greg organizase căutarea puştilor.

Nu de puţine ori participase şi ea la căutarea lui Richard, pierzând o grămadă de vreme, mai ales când acesta nu voia să fie găsit.

Ea rămase pe loc de data asta şi privea, dar simţi un fior pe şira spinării şi se duse cu gândul la golf. Nu putea spune de ce, dar poate pentru că Richard nu lipsea niciodată când cânta ea, deşi s-ar fi putut s-o audă din orice parte a proprietăţii… însă probabil nu era în golf.

Gândul persistă în mod neplăcut. Cu prietenul lui, neînţelegând că asta era o regulă inflexibilă… ei bine, poate, cugetă ea. Oricum, nu poate fi nimic rău să verifice. Şi dacă sunt acolo, o să-i găsească probabil făcând plăcinte de noroi sau făcând altceva la fel de nevinovat. Niciun sfert de oră mai târziu, speranţa ei se dovedi zadarnică. Bănuise că aşa va fi, şi se îndreptă spre banca ascunsă în tufiş. Apoi auzi ţipete slabe. Ţâşni spre bancă transpirând într-o clipă şi văzu că nivelul apei era ridicat, probabil în urma ploilor…

— Richard, strigă ea, şi ţipătul slab se auzi din nou în dreapta ei. Se repezi în direcţia aceea şi încremeni.

Scena care se petrecea sub ochii ei îi tăie respiraţia. Richard era îngenuncheat pe o plută în mijlocul curentului, încercând disperat să apuce o creangă pe care celălalt copil i-o întindea. Creanga nu era destul de lungă, iar ea înlemni o clipă. Richard se întinse cât putea, iar pluta se răsturnă peste el în apă.

Hannah intră în acţiune.

— Du-te după ajutoare, strigă ea celuilalt copil şi se opri doar cât să-şi scoată pantofii, intră în apă şi se îndreptă spre plută.

Apa era murdară şi plină de crengi şi uscături antrenate de curent iar pluta se lovi de ea, tăindu-i respiraţia. Văzu apoi un cap la suprafaţa apei, nu departe de ea. Era Richard cu gura larg deschisă, respirând întretăiat, dar fiind antrenat de curent.

Înotă cu mai multă disperare decât oricând, folosindu-şi toată forţa, îl apucă, dar acum urmau amândoi să meargă împotriva curentului.

Nu ştiuse niciodată cum să facă, dar reuşi, probabil simţindu-l pe Richard în braţele ei.

Apoi, când scăpară, când ea atinse fundul apei cu picioarele, nişte mâini puternice îi apucară şi-i scoaseră din apă. Părea să fie lume peste tot şi ea suspină când văzu că Alex era cel aplecat asupra lui Richard.

— O, mulţumesc, Doamne, spuse şi se întoarse să vomite.

— Hannah?

Marge o ţinea de cap, ea o strigase.

— Te simţi bine, Hannah?

— Mă… bine, încercă ea să spună, dar nu reuşi, căci imediat se simţi foarte ciudat. Probabil de emoţie, se gândi ea. Am crezut că a murit… poate a murit? Când încercă să se elibereze din mâinile lui Marge, Richard se ridică şi începu să verse apa înghiţită.

Hannah simţi cum i se relaxează muşchii şi Alex se întoarse spre ea. Încercă să-i spună că se bucura că-l vede,

dar reveni starea aceea rea şi realiză că transpiră, cu toate că era udă până la piele şi durerea începu mai violentă.

Alex şi Marge îşi spuneau ceva, apoi Alex spuse ascuţit:

— Ce este, Hannah?! Crampe?

— Da. Nu… nu ştiu, răspunse ea cu mare efort. Oh… răsuflă ea greu. Nu m-am simţit aşa niciodată…

Într-un acces de durere, îl văzu pe Alex uitându-se la Marge care devenise dintr-odată albă la faţă, şi când văzu spaima de pe faţa lui Marge, îşi dădu seama ce se întâmpla cu ea.

— O, nu! suspină ea. Nu…

— Ce este, Marge? De ce te uiţi aşa? întrebă Alex speriat.

— Cred, ezită ea privind în jur şi coborându-şi vocea, cred că este copilul, Hannah…

— Ce? Întrebarea sună ca un suspin aspru care păru să taie aerul.

— O! Marge îşi frământa mâinile. Am crezut că ţi-a spus. Dar nu asta este important acum. Important este…

*

* *

Hannah privea în gol la peretele opus al patului. Era într-un pat înalt de spital şi pentru prima dată în ultimele douăzeci şi patru de ore, simţi că poate să se gândească raţional la eforturile făcute de medici pentru a salva copilul şi care eşuaseră şi pierduse sarcina, în pofida tuturor rugăciunilor ei.

— Ai să ai alţii, draga mea, spusese doctorul. Aş fi spus orice altceva în alte circumstanţe, dar te-ai purtat foarte curajos, aşa că nu trebuie să-ţi faci reproşuri…

Dar îmi fac, se gândi ea. Nu pentru că l-am salvat pe Richard, nu pentru asta, dar dacă aş fi luat pe cineva cu mine, poate… dacă aş reuşi să nu mă mai gândesc!

— Hannah!

Tresări speriată şi când se întoarse îl văzu pe Alex, în

picioare lângă pat

— Nu te-am auzit când ai intrat.

— Nu. Îşi trase un scaun şi se aşează lângă pat. Cum te simţi?

— Nu… prea ştiu, spuse nefericită, cred că bine. Privi în jos la degetele care mototoleau cearşaful. Dar cred că ştiu cum te simţi tu. Se smiorcăi, şi-şi şterse lacrimile cu dosul mâinii.

— Crezi? spuse el încet şi-i îndreptă faţa spre el. Cum crezi că mă simt? spuse el întunecat. Spune-mi.

Ea îl privi şi simţi ca un cuţit răsucindu-i-se în piept văzându-l palid şi îmbrăcat neglijent, aşa cum nu-l văzuse niciodată, se gândi ea, şi nu numai, dar fusese lângă ea aproape tot timpul. Îşi umezi buzele.

— Cred… că te gândeşti că nu poţi să pleci de lângă mine, fără ca eu să nu fac vreo prostie.

Alex îşi strânse ochii şi se încruntă, fără să-i spună nimic câtăva vreme, privindu-i doar lacrimile care-i curgeau pe faţă.

Apoi păru să-şi adune gândurile şi spuse pe un ton compătimitor:

— Nu, Hannah. N-ai făcut nicio prostie. Ai văzut o viaţă în pericol şi ai salvat-o, de fapt, probabil ai salvat două vieţi pentru că ştii ce ar fi făcut celălalt copil. A fost un risc pe care a trebuit să ţi-l asumi şi asta n-a fost o prostie, a fost un act de curaj. Ai fi putut să te îneci şi tu.

— O, nu ştiu… spuse încurcată. Ce-aş fi putut face este… Ridică din umeri şi se întoarse într-o parte.

— Hannah, vocea lui deveni aspră şi o apucă din nou de bărbie şi o forţă să-l privească, n-ai fi putut face altceva. Nimeni nu s-ar fi aşteptat să stai şi să-l laşi pe Richard să se înece. Uite, ştiu că m-am supărat pe tine înainte pentru lucruri care au fost… poate prost judecate, dar acesta nu este unul din ele. A fost un risc pe care a trebuit să ţi-l asumi şi nu te condamn pentru asta. Vocea lui tăcu şi ea fu zguduită de întunecimea din ochii lui. Ca şi cum ea i-ar fi ghicit toate gândurile, apoi el spuse liniştit: Nu trebuie să te frământi pentru asta.

— Nu-mi pare rău pentru Richard, spuse ea printre lacrimi. Cum aş putea? El... câteodată îmi reaminteşte de mine, mereu în buclucuri, dar dacă nu m-aş fi gândit atâta, aş fi luat cu mine pe cineva. Şi dacă nu m-aş fi gândit atâta, poate nu ţi-aş fi pierdut copilul, cel mai preţios lucru pe care l-am avut vreodată.

Probabil pentru că se simţea slăbită şi mai obosită ca niciodată, simţi că nu-şi mai poate reţine lacrimile care izvorâră în valuri. De data asta, n-o mai linişti nici faptul că Alex o ţinea în braţe şi-i vorbea încet, iar el se întinse şi apăsă soneria.

Nu simţi nici înţepătura injecţiei care-i fu administrată, şi nici pe doctor care-i spuse lui Alex:

— Este o experienţă foarte emoţionantă, domnule Cameron, dar îşi va reveni.

Nu-l auzi nici pe Alex când spuse:

— Aş vrea să rămân cu ea.

— Bineînţeles.

*
* *

Era cu o săptămână înainte de a-i da drumul din spital. O săptămână în care nu părea să poată face prea multe, doar să lase viaţa să-şi urmeze cursul. Avusese mulţi vizitatori: familia Watson, adânc recunoscători şi foarte îngrijoraţi pentru ea, Marge şi Mick, familia Clayton şi chiar Billy Johnson care venise cu un buchet de flori de la o florărie, de data asta. Alex şi-a petrecut cu ea cea mai mare parte a timpului şi n-a făcut nicio aluzie la ce a văzut ea în ochii lui după pierderea sarcinii, necazul că nu-i spusese de copil. Acum era încă acolo, o întrebare nerostită, la care n-ar fi ştiut niciodată ce să răspundă.

Era săptămâna în care împlinea nouăsprezece ani şi primi de la Alex un şirag de perle.

— O! Mulţumesc! spuse ea cu voce sugrumată, uluită de frumuseţea lor. Mulţumesc, dar nu trebuia.

El ridică o sprânceană.

— De ce nu? Nu-ţi plac?

— Sunt… frumoase, dar prea bune pentru mine.

— De ce a trebuit să spui asta? întrebă el.

— Nu ştiu, mărturisi ea.

— Pune-le, sugeră el, privind amuzat. Trebuie să arate bine pe pielea ta, deşi au să-şi schimbe puţin strălucirea.

Ea îl privi să vadă dacă este serios şi se întoarse puţin, pentru că nu-l putea spune. Apoi spuse încurcată:

— Pielea mea nu prea străluceşte acum şi nici părul. Au de gând să mă lase să plec de aici vreodată?

— El îi privi faţa ridicată în sus şi zâmbetul mic.

— Aşa-i mai bine. Începusem să cred că nu te mai interesează nimic…

— Nu, de ce te-ai gândit la asta?

El ridică din umeri.

— Ai fost atât de tăcută şi reţinută.

Era adevărat, se gândi ea. De când făcuse criza de plâns, nu mai scăpase nicio lacrimă, se concentrase să se refacă, cu fiecare oră.

— Îmi pare rău, ai fost teribil de plictisit. Ai pierdut atât de mult timp aici şi trebuie să fii atât…

— Nu asta, o întrerupse, nu plictisit, ci îngrijorat. Acum sunt fericit să te văd că ai depăşit suferinţa, Hannah, apoi ezită. Nu ştiu dacă este momentul potrivit să-ţi spun, dar nu-i niciun motiv, deci mi-am zis, de ce n-ai putea avea mai mulţi copii? N-ai vrea?

— O, da, spuse încet, – fără să-l privească. Dar… se scuturǎ, va trebui să învăţ să am mai multă grijă de ei. Dar ei ştiu? Adică copiii, mai ales Greg… şi el trebuia să aibă grijă.

— Nu ştiu, spuse liniştit. Ei cred că eşti aici pentru că ai fost lovită şi ai vânătăi.

— Îmi pare bine. Ei ce fac?

— Îţi simt lipsa…

— O, şi eu le simt lipsa. Tu n-ai… îl privi nesigură. Adică ştiu că Richard n-ar fi trebuit să facă asta, dar era cu un prieten şi mă gândesc mereu că ar fi cumplit să fie pedepsit faţă de un prieten. Nu l-ai…?

— Nu, nu l-am pedepsit, spuse el blând.

Hannah îi zâmbi uşurată, dar sobră.

— Şi Tom?

— Nici el, i-a cedat doar, spuse amuzat. Vezi, Richard a fost de-a dreptul înnebunit când a aflat că eşti la spital şi a petrecut cea mai cumplită săptămână din viaţa lui, cred, ducându-ţi grija. Apoi se strâmbă. N-am să merg atât de departe să spun că şi-a schimbat caracterul, dar nu m-ar mira să se poarte ca un înger o vreme.

Hannah rămase tăcută.

— Cu cât mă întorc mai repede acasă, cu atât mai bine. Trebuie să văd asta cu ochii mei! Aş putea astăzi?

— Mâine, îi promise, ciufulindu-i părul.

*

* *

Era momentul întoarcerii acasă. Deasupra porţilor era atârnată o pancartă pe care scria „Bun venit acasă, Hannah” şi o aştepta o petrecere care-i amintea de cea de la întoarcerea din luna de miere. S-a plâns de bucurie, inclusiv Hannah, iar Richard nu i-a dat drumul de mână de parcă voia să se convingă că era adevărată. Alex decise că era destul şi puse capăt devreme acestei petreceri şi insistă ca Hannah să se urce în pat.

— Dar mă simt bine acum, protestă ea.

— Fă cum spune Alex! ordonă Marge. De fapt, eu şi Sally vom veni să te ajutăm.

Odată ajunsă în pat, Hannah trebui să admită că era obosită. Simţea parcă un val de căldură în inimă; pentru prima dată de când pierduse copilul, avea o stranie senzaţie, pe care cu greu o putea descrie, un sentiment curios… putea fi fatalism? se întrebă. Poate că face parte din experienţă, îşi spuse, şi-l voi depăşi…

Căldură pe care o simţi şi după ce Alex se urcă în pat şi o strânse în braţe.

— Mi-a fost dor de tine.

Hannah se cuibări la pieptul lui, oftând uşurată.

— Şi mie, spune cu voce serioasă. Foarte mult, se gândi. Puţin mai târziu, spuse somnoroasă: Câteodată suntem foarte buni prieteni, nu-i aşa?

— Da, fu el de acord mângâindu-i părul.

— Ţi se pare ciudat, Alex? Nu ştiu… dar mă bucur…

— Şi eu, şi sper să fim întotdeauna prieteni, spuse şi o sărută uşor pe buze. De ce ai vrut să ştii? adăugă foarte serios.

Hannah încerca să se concentreze, dar i se păru greu, pe jumătate adormită, cu trupul uluitor de liniştit simţindu-l pe el lângă ea.

— Nu ştiu, spuse până la urmă. Dar mă face să mă simt bine…

El tăcu. Apoi, când ea era aproape adormită, îi spuse:

— Aş face orice ca să te simţi bine, Hannah. Nu ştiai? N-am de ales, dulcea mea inocentă…

Cuvintele lui pătrunseră până la ea prin starea de somnolenţă, dar ea se luptă să ţină norul de somn care-o învăluia, părându-i-se mai semnificativ. Îi părea de supremă importanţă să afle, să-l întrebe de ce nu avea de ales, dar ziua fusese prea mare şi prea grea pentru bietu-i trup ciudat de obosit şi adormi.

*
* *

În următoarele zile iar fusese învăluită de strania senzaţie de fatalism. Plus ce spusese Alex, o făcea să se gândească adesea. Că nu avea de ales…

— Hannah Rosemary Cameron! îi întrerupse gândurile vocea slabă a lui Alex într-o dimineaţă, la micul dejun.

— Scuze, eram la mare distanţă, am făcut ceva ce nu trebuia?

— De ce trebuie să-ţi închipui asta?

— Pentru că, odată, înainte – mă rog, mă strigai Hannah Hawthorn. Acum, după ce ne-am căsătorit şi nu… adică, nu erai fericit cu mine.

El îşi ridică sprâncenele amuzat.

— Probabil că n-am fost atent, întrebat fiind de temperatura momentului. Eram foarte autoritar?

— Foarte, spuse Hannah cu un resentiment şi tremură când se uită în bolul său cu cereale. Dar trebuie să admit că aveai motiv, adăugă ea trist ridicând ochii. Cred că de aceea am întrebat dacă am făcut ceva…

O privi o clipă gânditor.

— Nu, dar când eşti foarte preocupată, te expui câteodată… în mod greşit. Dar hai să nu discutăm, murmură, privindu-i reacţia cu ochii micşoraţi, ca şi când ar fi testat-o, într-un fel.

Bineînţeles, se gândi puţin panicată. S-a purtat frumos cu mine în convalescenţă, dar întrebarea nerostită pluteşte încă în aer şi nu şi-a găsit răspuns…

Îl privi cu buzele întredeschise, fără să poată gândi…

— Voiam să-ţi spun că diseară vom avea musafiri la cină. Pe Alison Wandsworth, spuse cu nerăbdare în privire. Şi-a exprimat dorinţa să te cunoască şi cred că o să-ţi placă. Acum este cam singură, după cum cred că ţi-ai imaginat.

— Da, mi-am imaginat.

CAPITOLUL VIII

Doamna Hunter tremură de bucurie când Hannah îi aduse vestea după micul dejun.

— Ce drăguţ, chiar mă întrebam dacă o va aduce aici… adică… încercă ea vinovată să dreagă lucrurile, ei bine, aveam un văr care lucra pentru ea şi era apreciat.

Hannah o privi pe doamna Hunter o clipă, apoi spuse calm:

— Cred că facem lucrurile mai bine noi înşine. Dar hai… Ezită puţin, pentru că nu voia să se implice prea tare în domeniul doamnei Hunter, dar, se gândi dintr-odată, ea are atât de mult tact cât o… cât o… aşa că de ce să mă deranjez…

— Ce anume? întrebă doamna Hunter.

— Voiam să spun, haideţi să facem noi tot. Am nişte reţete minunate.

Doamna Hunter începu să privească în jur, apoi zâmbi cu încântare.

— De ce nu? Le arătăm noi lor.

Mai târziu, spuse cu vădită admiraţie:

— Nu aveam nicio idee că eşti aşa o bună gospodină, Hannah! Ar fi trebuit să-mi spui.

— Nu am prea multă experienţă. Cred că este norocul începătorului.

— N-am auzit de aşa ceva. Coca ta este aşa de frumoasă… Acum, spuse privind în jur, cred că am făcut tot ce s-a putut. Totul este gata să fie servit sau pus la copt, iar sosul trebuie doar reîncălzit. Ce noroc pe mine că m-ai ajutat! Şerbetul de caise este făcut, şi plăcinta cu fructe. Crema, crema, spuse repede uitându-se în jur. Nu-mi spune că am uitat să aduc crema! Dar sunt sigură…

— Nu aţi uitat, este în frigider, spuse Hannah liniştită.

— A, bineînţeles. Corect! Se uită la ceas. Am terminat cu mult înainte, aşa că eu am timp să fac o tură prin casă să văd dacă totul este în ordine. De ce nu te duci să te întinzi puţin?

— Eu…

— Te rog să faci cum îţi spun, Hannah, spuse doamna Hunter sever. Dacă Alex ar fi fost aici şi ţi-ar fi spus el, n-ai fi comentat, După toate, nu este mult de când ai pierdut copilul.

Hannah se gândi dacă va scăpa vreodată de durerea care-i străpungea inima gândindu-se la ceea ce a pierdut şi adormi tot cu acest gând.

Se trezise o oră mai târziu şi descoperi camera aurită de razele soarelui care asfinţea şi miros puternic de flori de portocal în aer. Rămase întinsă, simţind în stomac o durere cauzată de frica serii care avea să urmeze. Apoi, fără niciun motiv, se gândi la tatăl ei, care şi el pierduse o fiinţă iubită, şi se simţi ciudat de liniştită.

Îşi alese cu grijă hainele din garderoba care i se

mărise considerabil şi alese e rochie fără mâneci, gri, dintr-un poliester mătăsos cu lila şi verde, pe care o asortă cu un cordon auriu.

O îmbrăca pentru prima dată şi-şi studie mulţumită silueta în oglindă. Cordonul argintiu îi sublinia talia mică, iar culorile rochiei făceau ca pielea ei să pară şi mai deschisă, ochii ei verzi şi părul lăsat liber, care strălucea, o făceau să arate bine. Se uită după cadoul lui Alex şi observă cu plăcere că perlele se asortau bine cu cenuşiul rochiei. O pereche de sandale argintii cu toc înalt completa ansamblul.

Întoarse capul într-o parte şi murmură:

— Nu-i rău. Doar că aş vrea se arăt puţin…

— De fapt, arăţi minunat, o întrerupse o voce din spate, şi se întoarse speriată şi roşi în obraji ca să-l vadă pe Alex în uşă. Ce-ai vrea? întrebă el zâmbind.

— Nimic, spuse repede, de fapt voia să spună „mai în vârstă”. Nu te-am auzit venind acasă, spuse încurcată.

Alex străbătu camera îndreptându-se spre ea.

— Ne-am orientat bine când am ales rochia, nu-i aşa? spuse încet atingând volanul cu degetele, şi apoi perlele.

Hannah îşi reţinu respiraţia când îi văzu expresia ochilor. O mai văzuse înainte, în noaptea, nunţii, pe plaja din Zanzibar şi de alte câteva ori. Dar nu până în noaptea când o avusese cu furie şi o forţase să-i răspundă, ceea ce o făcea încă să se înfioare când îşi amintea. Realiză că asta fusese în spatele multor motive de teamă. De fapt, în noaptea aceea îl dezamăgise, iar ea fusese atât de năucită, atât de… poate imatură pentru asta, ceea ce despre Alison Wandsworth nu s-ar fi putut spune, de asta era sigură…

Înainte de a avea timp să răspundă privirii din ochii lui, doar să se întrebe dacă nu-şi imagina, el se întoarse şi începu să-şi deschidă cămaşa, şi spuse firesc:

— Mă duc să fac un duş. N-am să stau mult. Nu te duci jos să faci două băuturi reci? Şi dispăru în baie.

Ea coborî încet, încercând să se concentreze asupra treburilor pe care le avea de făcut, cu toată siguranţa de care avea nevoie…

*
* *

— A fost absolut delicios! spuse Alison cu plăcere şi zâmbind cald. Cui trebuie să-i mulţumesc, spuse privind spre doamna Hunter care strângea farfuriile, lui Hannah? Sau s-a lucrat în echipă?

— Da, spuse Hannah, dar doamna Hunter o contrazise imediat.

— Nu, doamnă, trebuie să mărturisesc că a fost ideea lui Hannah şi aproape toată munca ei şi încă n-aţi ajuns la sfârşit. Şi desertul este la fel de bun.

— Acum, spuse Alex când uşa se închise în urma doamnei Hunter, este un elogiu într-adevăr, Hannah. Că ai impresionat-o pe Alison este un succes, dar s-o impresionezi pe doamna Hunter este şi mai şi, mai ales că a admis asta singură!

— O, dragă! râse Alison arătându-şi dinţii strălucitori. Aşa este doamna Hunter a noastră?

— Ei, zise Hannah, strâmbându-se puţin, nu, nu tocmai. Este, mă rog, greu de explicat.

— Hannah este modestă, spuse Alex. Are un talent rar de a place oamenilor.

— Cred, spuse Alison încet dar foarte sincer. A fost o plăcere pentru mine să te cunosc, draga mea.

— Şi pentru mine, spuse Hannah sperând ca vocea ei să nu sune atât de tremurat pe cât o simţea. Nu ştia cum se va simţi când va cunoaşte această femeie, dar simţi că-i tremură capul… Alison nu mai arăta superb, dar era caldă şi prietenoasă şi avea talentul de a face imposibilul să nu se manifeste în prezenţa ei, se gândi Hannah când se aşezară pe terasă la cafea şi constată că-şi priveşte pieziş musafira. Era la fel de înaltă ca Alex şi rămăsese la fel de slabă ca o fată, iar pielea îi era frumoasă şi ochii verde închis în lumină. Dar mai era ceva… Avea un fel de radiaţie vitală în jurul ei, o aură de inteligenţă, dar când îşi lăsa garda jos, în ochii ei se putea citi o tristeţe, care-ţi atingea corzile inimii.

Ăsta să fie motivul pentru care nu mă simt la îndemână? se întrebă Hannah. Pentru că altceva n-a fost, niciun semn că ar fi îndrăgostiţi încă, nimic care să mă facă să nu mă simt bine sau încurcată, nimic…

Apoi toată lumea se nărui.

Se duse să facă încă un rând de cafea, după ce-i dăduse liber doamnei Hunter, apoi se întoarse imediat înapoi prin holul întunecos ca să-i întrebe dacă vor cafea irlandeză. Dar două cuvinte o opriră din drum în dreptul uşilor franţuzeşti, ea fiind ascunsă de perdelele lungi.

— O, Alex! spuse Alison încet, dar deznădăjduită.

Hannah îngheţă.

— Când mă gândesc ce-am pierdut, până la urmă am pierdut atâta timp… c-o să ajungem aici.

— Ştiu. Vocea lui Alex era încordată. Îmi pare rău…

— Să nu-ţi pară. Nu trebuie. Nimeni n-ar fi putut să ştie… Hai mai bine să vorbim de Hannah. Este aşa de drăguţă şi de dulce şi…

— Nu!

Hannah îşi puse mâinile la urechi şi se întoarse de unde venise. Nu, să nu vorbim despre Hannah, îşi spuse ea. N-aş fi suportat pentru că nu era pentru Hannah…

Se opri abia în bucătărie, închise uşa şi se rezemă de ea, cu inima bătând şi cu o stranie senzaţie în urechi. O, Doamne, se rugă ea, o, nu! Nu vreau să cred… dar ce spusese Marge? Am spus ceva de o dovadă şi ea a spus că atunci când te loveşte în cap… Dar acum a tăcut-o!

Cred că aş fi făcut-o oricum, suspină ea şi simţi lacrimi pe obraz. Era un sentiment de… soartă, mai ales când pierduse copilul simţise asta. Da. cred că acum ştiu când… ştiu că n-are de ales. Acum nu pot să mai pretind că nu am de ales în privinţa lui Alex…

*
* *

— Te simţi bine. Hannah? întrebă Alex încruntat când ea reapăru cu cafeaua.

— Bine! Îmi pare rău că a durat atâta. Te-ai gândit că m-am dus în Brazilia după boabe?

*
* *

Patru săptămâni mai târziu, Hannah se miră cât de uşor fusese să-l părăsească pe Alex odată ce se hotărâse, ca şi când ar fi fost soarta, i se părea că făcuse bine. De exemplu, se hotărâse dar nu ştia cum să acţioneze, când se uită la rubrica de oferte de serviciu din ziar şi citi... Mamă disperată a trei copii, caută bonă şi guvernantă pe perioadă limitată. Copiii sunt între trei şi opt ani, urmează al patrulea. Locuim într-o zonă izolată, dar candidata câştigătoare va fi tratată ca un membru al familiei. Ring Cairns...

Hannah sunase şi luase slujba. Bona familiei părăsise familia Clarke pe neaşteptate pentru o vreme, din cauza unui bolnav din familie şi în aceeaşi zi, doamna Clarke îşi luxase glezna şi ca lucrurile să fie şi mai rele, tatăl familiei fusese angajat într-o lucrare care trebuia începută înainte de sezonul ploios. Aveau nevoie de cineva pentru trei luni şi, o altă manevră a sorţii, auziseră de tatăl lui Hannah, deci erau foarte fericiţi să vină la ei.

Hannah aranjase să ia avionul până la Cairns, unde familia Clarke urma să aranjeze s-o aştepte cineva. Tot ce-i mai rămăsese de făcut era să plece. Ceea ce şi făcu, strecurându-se într-o maşină care transporta cai pentru licitaţia proprietăţii Wandsworth şi ajunse în oraş. Nu fusese chiar atât de simplu, pentru că nu-şi putuse lua gândul de la scrisoarea lăsată şi minciunile pe care le înşirase, că descoperise că indiferent ce ar fi făcut, era ca şi cum s-ar fi târât spre o groapă ca să moară...

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, privea prin fereastra unui camion gigant cu destinaţia Gulf Country care avea s-o ducă la proprietatea Clarke. Tot ce luase cu ea erau hainele şi tot ce avea să-i reamintească de căsătorie erau inelul agăţat la gât cu un lanţ subţire şi un

teanc de fotografii din luna de miere. Chiar şi când privea lanurile de trestie de zahăr care erau de jur-împrejur, acum că trăia în nordul îndepărtat din Queensland, la peste o mie de mile depărtare de Alex, nu-i venea să creadă ce făcuse. Nici nu-şi putea alina durerea din inimă şi din suflet şi nici nu credea că va reuşi vreodată.

Trebuie să învăţ să nu mai plâng ori de câte ori mă gândesc la el, îşi spuse oftând adânc, încât şoferul se întoarse spre ea şi-i zâmbi înţelegător...

— Cred că eşti foarte departe de casă, fetiţo, îi spuse el cu bunătate... Dar să-ţi spun ceva. Familia Clarke sunt oameni cu inimă bună şi se vor purta frumos cu tine, asta pot s-o garantez.

Nu se înşelase, descoperi Hannah. Mary Clarke era caldă şi volubilă şi nu după multă vreme, aşa cum fusese prevenită deja, o tratã pe Hannah ca pe un membru al familiei. Avea cu siguranţă nevoie de Hannah, fiind aproape pe punctul de a naşte.

În timp ce se adapta, Hannah nu putea să nu spere în secret că într-un fel, Alex îi va lua urma şi va veni să-i ceară să se întoarcă. Visa chiar că el va veni şi visa că el va nega că o iubise vreodată pe Alison Fairleigh şi că totul fusese o neînţelegere. Apoi speranţa păli şi cu vremea muri, iar tot ce-i rămăsese erau doar amintirile.

Slăbise, spre marea îngrijorare a celor care o angajaseră şi nu părea să ajungă să-i piară cearcănele, dar chiar când Mary Clarke se hotărâse să-şi atace noua guvernantă şi să afle ce-o făcuse să fugă, Hannah nu avea nicio idee că doamna Clarke ghicise ce eveniment se petrecuse şi o făcuse să intre în panică.

De fapt, Mary îşi dăduse seama că ceva nu este în regulă când o privise pe Hannah citind seara poveşti copiilor. Atât de tânără, atât de frumoasă şi atât de tristă! se gândi Mary lăsând din mână rochiţa de copil pe care o broda. Şi atât de hotărâtă să nu dea înapoi, dar pentru ea fusese un sprijin extraordinar şi ăsta era cel mai bun motiv pentru Mary să afle ce s-a întâmplat... Ce ciudat, se gândi, şi se mişcă fără astâmpăr, uitând-o pe Hannah. Stătuse

liniştită câteva săptămâni, şi nu născuse niciodată mai devreme…

Oricum, după cum se răsucea, acest copil era foarte grăbit să intre în lume şi nu se dădea bătut. Noaptea deveni imediat, şi pentru Mary şi pentru Hannah, de neuitat.

Hannah cu siguranţă ştia că n-o să uite niciodată senzaţia din capul pieptului care apăruse când ea îşi dăduse seama de gravitatea situaţiei şi realiză ce avea de făcut. Încercă să-l prindă pe Ray Clarke care se culcase într-un cort, prin radio, el strânse imediat cortul, spunându-i lui Hannah că în trei sau patru ore va ajunge acasă cu maşina. Vecinul de alături era cam la aceeaşi distanţă, ştia, şi din multe motive nu putea, cel puţin pentru câteva ore, să sosească niciun medic cu avionul…

— Putem însă să te ghidăm pe tine să fii doctor, cred, îi spuse o voce liniştitoare prin radio. Cel mai important este să nu intri în panică. Lucrurile astea de obicei durează mult timp. Oricum, Mary nu este la prima naştere.

Mulţumesc lui Dumnezeu! se gândi Hannah, dar spuse cu îndoială;

— Nu cred că va dura atât de mult. Nici chiar dacă Mary…

— Atunci am să fiu cu tine toi timpul, spuse vocea şoptit.

Cea mai mare grijă a lui Mary era să nu sperie copiii.

Hannah o privi cu afecţiune. Avea broboane de transpiraţie pe faţă. Inspirând adânc, îi spuse zâmbind:

— Dacă poţi să treci prin asta, pot şi eu. Cel puţin atâta pot să fac şi tocmai am verificat şi copiii, sunt adormiţi.

— Ray vrusese să plec în ultima lună de sarcină la Cairns, spuse Mary agitată, dar eu am crezut că dacă mă voi duce cu o săptămână înainte, va fi foarte bine… Oh! Se apucă de marginea patului, se strâmbă şi apoi se culcă din nou tremurând.

— Nu te îngrijora, spuse Hannah blând. Avem lucruri mai urgente de făcut şi-i şterse faţa cu o cârpă udă şi constată cu surprindere cât de calmă era acum. Apoi se

întoarse la radio şi-i descrise doctorului cât putu mai bine starea în care era Mary şi auzi părerea lui că naşterea va avea loc peste câteva ore bune şi că probabil ajutorul va ajunge la timp.

Dar, aşa cum spuse Mary zâmbind strâmb, se ştia că doctorii se înşală şi exact peste o oră, Hannah îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi spuse, cu vocea tremurând de spaimă:

— Este băiat şi este o frumuseţe. Acum tot ce mai am de... o, nu, adăugă ea când copilul începu să plângă, a făcut totul singur...

— Un băiat! spuse Mary încântată. Este mai mult decât am crezut. O, mulţumesc, Hannah...

— Nu-mi mulţumi mie, spuse Hannah şi amândouă râdeau şi plângeau în acelaşi timp, tu ai făcut toată treaba. Dar trebuie să legăm buricul.

Descoperi că se simţea teribil de slăbită, în timp ce asculta instrucţiunile doctorului.

— Ai înţeles, Hannah? o întrebă el. Mai repet o dată dacă vrei.

— Da, vă rog, spuse Hannah. Cred... nu ştiu, dar nu mă simt... tocmai...

— Ştiu ce vrei să spui. Este reacţia. Dar ai făcut o treabă minunată, Hannah, după cum se aude. Acum... Şi zece minute mai târziu, aşează copilul lângă Mary.

— Uite, nu-i frumos? Uite ce obraji bucălaţi. Cred că faci copii frumoşi, Mary.

Mary privi şi încuviinţă.

— Cum se va numi? Dacă ar fi fost fată, i-aş fi spus Hannah dar... oricum, tu să-i pui numele. Te rog.

— Eu... chiar vrei ca eu să-i pun numele?

— Draga mea, da!

— Atunci, dacă-ţi place să-i spunem William Alexander, eu aşa i-aş alege numele, spuse Hannah, William după tata şi Alex după... adică, îmi place numele acesta.

— Aşa se va numi, atunci... O! I-auzi, spuse Mary, încruntându-se. Sună ca un avion.

Aşa era, dar pentru că Mary se simţea bine şi copilul era perfect sănătos, se hotărî să nu fie transportaţi la spitalul din Cairns, mai ales că o avea de ajutor pe Hannah.

Aşa era, numai că ultimele săptămâni petrecute cu familia Clarke o tulburaseră altfel. William Alexander Clarke fusese creştinat de Hannah ca naşă, şi creştea repede, îngrijit de mama lui şi de Hannah. De fiecare dată când îl ţinea în braţe, Hannah simţea o durere teribilă în inimă gândindu-se la ce pierduse; şi că dacă ar fi avut şi ea un copil şi ar fi fost băiat, l-ar fi botezat William Alexander şi se întrista teribil la gândul că probabil nu va avea niciodată un copil pentru că, fără Alex care să-i dea unul, n-ar putea exista altcineva care să-l înlocuiască în inima şi în viaţa ei.

La sfârşitul şederii ei, Mary îi făcu o surpriză… Decisese că dacă Hannah nu vrea să-şi destăinuiască necazurile, ea nu se putea amesteca. Ceea ce însemna însă că nu putea face pentru Hannah tot ce era posibil, oricum, după câteva întrebări discrete dacă Hannah avea planuri imediate, făcu o sugestie.

— Avem o căsuţă pe plajă, lângă Mossman. Nu este cine ştie ce, dar acolo este foarte frumos, este locul perfect de odihnă şi de vacanţă şi asta vrem –, eu şi Ray să-ţi oferim pentru câtă vreme o să-ţi placă.

Hannah îi privi uluită.

— Nu… m-am gândit la ce aş putea face. Dar…

— Fără dar, spuse Mary ferm. Este hotărât. Ray va aranja să te ducă până acolo şi vom avea grijă de provizii, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji. Este şi un frigider acolo. Şi mai este ceva, cred, adăugă ea, convinsă, să nu îndrăzneşti să ţii legătura cu noi, Hannah!

— Bine, dacă credeţi că eu i-aş face asta copilului meu, spuse reproşând în glumă, dar traversă imediat camera şi o sărută cu căldură, pe Mary. Mulţumesc, spuse ştergându-şi lacrimile. De cine vorbeam, continuă ea, cred că-i aud agitându-se. După patru ore de somn, cred că va fi flămând într-un minut!

Mary făcu o grimasă de tristeţe.

— N-ai cum se greşeşti, Hannah!

*
* *

— Hannah!

Hannah îngheţă, apoi privi în jur fără să-i vină să creadă. Strada principală din Cairns era plină de coloane în mişcare şi ziua senină era foarte caldă. Mijlocul ei de transport, un alt camion, cu destinaţia Cooktown de data asta, lua acum proviziile de la magazin şi mai aveau de pierdut o oră până când să pornească pe drumul Caims-Mossman.

— Hannah!

Numele ei se auzi din nou peste strada aglomerată şi o clipă mai târziu, reverendul Clayton apăru în faţa ei traversând printre maşini, fără să se gândească la viaţa sau că ar putea fi schilodit…

Rămase fără aer, când ajunse lângă ea şi-i strigă:

— Ar fi trebuit să te bat să te omor, Hannah Hawthorn! Unde ai fost? Şi de ce?

Ochii lui de un albastru spălăcit în mod normal, acum scânteiau de furie şi o apucă de umeri, dar când o văzu pălind, încercă să se tempereze şi o îmbrăţişă cu căldură.

— Of, copil bleg şi nebun, mă bucur mult că te văd!

— Şi eu, plânse ea pe umărul lui, de toate câte le pătimise.

— Gata, gata, nu plânge, murmură el, nu plânge. Haide, o lăsă din braţe şi o luă de mână ca s-o conducă în cafeneaua de alături.

*
* *

— Şi de asta am făcut-o, spuse Hannah după cea de-a doua ceaşcă de cafea. Nu vedeţi…

— Bine, draga mea, o întrerupse Clayton, văd, dar nu pot să aplaud. Ne-ai făcut să ne gândim toţi la toate relele, inclusiv Alex.

— Dar...

— Hannah, o întrerupse, ei bine, nu-mi vine să cred, chiar dacă este sau nu îndrăgostit de femeia aceea, va fi fericit să se gândească doar la tine.

— Eu... în scrisoarea pe care i-am lăsat-o, spuse Hannah ezitând, i-am spus că m-am cam săturat să tot fiu măritată, că vreau să fiu din nou liberă, să văd lumea şi aşa mai departe. Nu-şi putea face vină din asta, vedeţi. M-am gândit să le las drumul liber, aşa că după douăsprezece luni, ar putea avea conştiinţa împăcată. M-am gândit că atunci voi putea să iau legătura ca să cer divorţul. Am mai spus... că am crezut că-l iubesc dar am descoperit că a fost doar... o zăpăceală şi aşa mai departe, şi eram probabil prea tânără ca să ştiu ce vreau. N-am ştiut cum s-o fac altfel, oftă ea privind spre mână. Dacă ar fi ştiut într-adevăr ce simţeam pentru el, nu m-ar fi lăsat niciodată să plec, nu este genul acesta de persoană, dar n-aş fi suportat să-l văd legat de mine când inima lui era în altă parte. O! Îl rugă ea privindu-l. Vă rog, spuneţi-mi că înţelegeţi...

Ted Clayton se încruntă şi se gândi că şi-ar da mâna dreaptă ca să poată înţelege.

— Într-un fel, spuse el. Dacă ce ai auzit este adevărat, dar trebuie să-ţi spun că era aproape dement când a venit la mine. Şi mă tem că nu prea l-am ajutat... şi ştiu că a alergat peste tot după tine...

— Asta pentru că nu crede că sunt în stare să-mi port singură de grijă, spuse zâmbind trist. Dar am făcut-o destul de bine, nu-i aşa?

El o privi, observând cât slăbise şi că avea cearcăne vinete sub ochi şi începu să-i spună ceva, dar se răzgândi şi spuse altceva.

— Totdeauna ai ştiut de femeia asta, Hannah?

— Da. De asta ştiu că s-a căsătorit cu mine din... ei, din alte motive.

— Deci m-ai înşelat, Hannah.

— Ştiu. Dar nu chiar aşa. Adică era ceea ce voiam să fac.

— Am simţit că ceva nu era bine, spuse Ted Clayton.

Trebuie să-ţi spun, draga mea, că atunci când Alex a venit la mine, la câteva ore după ce ai plecat, nu prea m-am purtat bine cu el. De fapt, am chemat mânia lui Dumnezeu să cadă asupra lui în alţi termeni, şi l-am acuzat că s-a purtat urât cu tine.

— Dar nu s-a purtat…

— Bine, şi spui că el nu ştia că tu ştiai de femeia aceea?

— Nu, nu avea de unde să ştie dar… Se opri şi se întrebă ce făcuse Marge Riley după plecarea ei. Cât de penibil trebuie să fi fost pentru Marge. Foarte penibil… Nu, atunci nu ştia, şi mă îndoiesc că ştie şi acum.

Reverendul Clayton tăcu, gândindu-se la bizarele sentimente pe care le avea faţă de Alex Cameron. Apoi spuse încet şi cu încăpăţânare:

— Draga mea, trebuie să te întorci la el. Nu, lasă-mă să termin, nu pentru că nu cred în divorţ, cu excepţia circumstanţelor extreme, dar totdeauna am considerat că cinstea este cea mai bună politică. Deci atâta vreme cât înţeleg dilema ta şi-ţi apreciez motivele, cred că asta ar trebui să faci, să te întorci înapoi şi să pui cărţile pe masă. Ştii că această căsătorie va fi dificilă; din cauza asta, multe căsătorii sunt dificile, dar niciodată n-a fost o instituţie atât de uşor de dărâmat, cum încerci tu s-o faci. Îmi pare rău, adăugă când Hannah tresări, dar cred că tu îi aparţii oricum, draga mea.

— Dacă… dacă v-aţi putea pune în locul meu. Odată ce voi fi onestă cu el, nu mă va mai lăsa să plec niciodată. Cum v-aţi simţi?

Ted Clayton se strâmbă.

— N-ai să mă convingi cu asta, dar cred, că orice ai simţit, eşti soţia lui şi trebuie să te obişnuieşti să fii.

— Şi să sper că odată cu trecerea timpului, se va îndrăgosti de mine şi o va uita pe ea.

— Se mai întâmplă. Totuşi, se pare, că el ţine foarte mult la tine.

— Ştiu că într-un fel mă iubeşte, spuse Hannah nefericită. Mai ales pentru că sunt fiica tatălui meu. L-ai mai

văzut de atunci? întrebă ea cu o voce sugrumată.

— Nu. Eu… Mă rog, ţi-am spus ce am simţit. Cred că ţine legătura cu doamna Clayton, adăugă puţin cam ţeapăn, pentru că adevărul era că el şi doamna Clayton avuseseră argumentul suprem asupra comportamentului lui Alex, iar acum păstrau tăcerea asupra acestui subiect. Bietul de mine! se gândi el, ce certăreţ şi nesuferit am devenit. Poate că ar fi timpul să practic ceea ce predic…

— O să-i spuneţi că m-aţi întâlnit?

Cuvintele lui Hannah îi împrăştiară gândurile şi se încruntă.

— Nu m-am gândit la asta. Nu, Cred că am s-o las în seama ta. Apropo, ce faci la Cairns?

Ea îi spuse, apoi zâmbi…

— Şi eu voiam să pun aceeaşi întrebare.

— Eu sunt în drum spre Thursday Island, să asist la deschiderea unei noi biserici.

Se lăsă o tăcere grea, mai mult pentru Hannah, care se gândea la ceea ce-i spusese mai devreme dragul ei prieten şi mentor. Las asta în seama ta. Şi ştia că el aştepta încă un răspuns.

— Am… am să încerc, spuse. Am să mă mai gândesc…

— Bine. Am mare încredere în tine, Hannah, ştiu că vei găsi curajul de a face ce trebuie.

Tresări şi murmură:

— Asta-i lovitură sub centură. Nu ştiu dacă voi avea curajul acesta. Am să mă mai gândesc, cred, promit. Şi mulţumesc că nu m-ai tratat ca pe un copil.

— A, dar n-am să te las să pleci fără să-mi promiţi ceva. Că ai să ţii legătura cu doamna Clayton şi cu mine, orice s-ar întâmpla.

— Promit. Aşa am să fac, spuse ea înlăcrimată. Îşi privi ceasul şi sări ca arsă. O! Aproape am întârziat…

Câteva minute mai târziu, reverendul Clayton o privi plecând printre mese şi ieşind în lumina strălucitoare a soarelui.

Am făcut bine oare? se întrebă. S-o fi lăsat în pace?

Dar cred sincer că va trebui să decidă singură. I-am dat sfaturi bune. Am făcut asta în ciuda... sentimentelor mele părinteşti.

Privi înainte fără să vadă în faţa lui nici solniţa, nici zaharniţa cu linguriţa de argint. O văzu însă pe doamna Clayton şi ochii ei blânzi şi se gândi dintr-odată să nu se mai ducă la noua biserică de pe Thursday Island pentru că i se părea că era ultimul lucru pe care trebuia să-l facă fiind în dezacord cu... să-i zicem dragostea ei... o treabă foarte încurcată, cugetă el. Şi eu am pierdut reconcilierea când... dar amândoi am avut dreptate. Am avut motive să fiu îngrijorat şi tu ai avut dreptate că Hannah avea conştiinţa vulnerabilă. Deci spun că te iubesc foarte mult, chiar dacă uneori sunt posac şi certăreţ, cu toate că n-ar trebui. Căută în buzunar şi scoase foaie monedele de douăzeci de cenţi...

CAPITOLUL IX

Hannah îşi luă şase zile de incredibilă pace şi frumuseţe la Mossman, ca să ia o hotărâre.

Căsuţa era într-un loc izolat şi fusese foarte mulţumită, pentru că se bucura de liniştea grădinilor tropicale, cu treptele care duceau pe plajă, oricât ar fi fost de obosită. Dormi câteva ore ziua şi dormi şi noaptea. Înotă în zori când marea avea o culoare pală şi târziu după-amiază, când căldura zilei era încă greu de suportat pe uscat. Se urca apoi într-un mango uriaş dintre frunzele căruia privea marea şi coasta.

Aş putea trăi aici, se gândi ea de mai multe ori. Dacă aş putea găsi o modalitate de a trăi, aş putea trăi aici mereu. Poate aş putea găsi ceva de lucru în oraş? Dar atunci n-aş putea trăi mereu în căsuţă.

Cam astea erau gândurile ei, când n-o frământa situaţia financiară, dar nu se putea gândi la Alex, aşa cum promisese.

Această problemă se rezolvă în a şasea zi, într-un fel

neaşteptat, ca toate problemele ei.

Ea îi scrisese o notiţă lui Mary Clarke ca s-o anunţe cum ajunsese şi cinci zile mai târziu primise o scrisoare lungă de răspuns, plină de isprăvile lui Master William Alexander Clarke şi ale fraţilor şi surorilor lui. Dar surpriza venise după asta – o ofertă de serviciu, ca secretară – pentru o prietenă a lui Mary Clarke care acum locuia la Mossman.

...Fay şi cu mine am fost la şcoală împreună, citi Hannah, şi am păstrat legătura. Poate că ai auzit de ea, scrie cărţi pentru copii şi este foarte cunoscută pentru asta. Oricum, a fost să mă vadă a doua zi după plecarea ta, să-l vadă pe William şi, ca să scurtez povestea, a amintit că era în căutare să găsească pe cineva ca să lucreze pentru ea. M-am gândit că te-ai descurca, pentru că te-am auzit că ştii să baţi la maşină şi aşa mai departe, şi când i-am spus de tine a fost foarte încântată. Bineînţeles, tu hotărăşti, dar ştiind-o pe ea şi ştiindu-te pe tine, pot să cred că vă veţi înţelege bine. Bineînţeles, dacă ţi-ai făcut alte planuri, Hannah...

Hannah micşoră ochii şi se întoarse la punctele interesante. Fay Carlisle se va întoarce la Mossman peste patru zile, după o călătorie la Sydney şi va fi foarte fericită s-o întâlnească pe Hannah.

Lăsă scrisoarea să-i alunece în poală şi privi fără ţintă oceanul. Suna perfect, se gândi ea cu tristeţe. Răspunsul perfect pentru ceea ce era o viaţă imperfectă, din ziua când îl părăsise pe Alex.

Deodată, ca şi când s-ar fi deschis nişte porţi interioare, îşi dădu seama că se gândea la Alex, şi la sfatul reverendului Ted. Gândindu-se şi încercând să judece totul critic şi pentru prima dată fără pasiune, ca până la sfârşit să descopere că nu este decât un singur răspuns. Acelaşi răspuns. Răspunsul care o lăsase cu lacrimi curgându-i pe obraji în amurgul pe care nu-l vedea, şi nu auzea cârdul de papagali care-şi făceau vizita zilnică în grădină în fiecare după-amiază, înainte de a-şi lua zborul făcând un zgomot asurzitor...

Rămase acolo până se întunecă şi o pasăre care avea cuibul în acoperiş coborî pe verandă, convinsă ca domeniul este liber, şi ajunse până la picioarele ei.

Luna răsări, plină şi aurie, împrăştiindu-şi razele pe suprafaţa apei, dar ea nici nu se clinti şi nici nu văzu în lumina lunii, vulpile zburătoare din jurul grădinii şi în arborele de mango, nici nu le auzi cearta pentru ocuparea focurilor de pe crengi.

Într-un târziu, ajunse până la ea un zgomot străin. Probabil pentru că era totul străin, nu era niciun motiv pentru ca o maşină să se oprească la poarta grădinii. Căsuţa era singură la capătul unui drum prăpădit. Întoarse capul când auzi zgomotele şi văzu farurile stingându-se şi uşa şoferului deschizându-se…

Se ridică în picioare şi se sprijini de măsuţa din verandă în timp ce inima îi bătea cu putere şi i se uscă gura. Nu se putea, se gândi ea speriată.

Dar se putea. Silueta înaltă care venea pe aleea din grădină nu putea fi confundată, nu era nicio speranţă ca razele lunii să-i joace vreo festă şi nici nu visa.

Rămase încremenită, ţinându-se de măsuţă, până când el ajunse în faţa ei, oprindu-se şi privind-o…

Înghiţi şi spuse abia auzit, aproape sugrumat:

— Alex…?

— Bună, Hannah.

— Cum… ai dat de mine? Ţi-a… dar a spus că nu.

— Asta-i singura ta grijă? Cum te-am găsit? întrebă iute, ridicând sprâncenele. Ei bine, uite cum. S-a întâmplat să citesc Country Life şi am găsit acolo o poveste despre o doamnă Mary Clarke al cărui copil s-a născut mai devreme şi a fost moşit de o guvernantă… Care, spuse mai departe, era foarte cunoscută în Outback ca fiica reverendului William Hawthorn… ce ai de zis? întrebă în timp ce Hannah îl privea uimită.

— Nimic, oftă ea., Te rog nu fi supărat pe mine, dar…

— Supărat? o întrerupse, Cred că-i un termen blând. Nu face asta, o avertiză când ea încercă să se întoarcă, şi-i prinse bărbia. Aş putea să te omor, Hannah, pentru ce-ai

făcut, spuse liniştit. Am cutreierat prin Queensland în lung şi-n lat, căutându-te şi vreau să-ţi spun, că dacă o mai faci vreodată, am să te pun pe genunchi şi am să te bat de am să scot sufletul din tine. Înţelegi?

Ea îl privi, iar ochii cenuşii deveniră teribil de întunecaţi.

— Nu, spuse şuierând. Nu înţeleg. Nu poţi să mă sileşti să stau măritată cu tine, dacă nu vreau. Şi dacă crezi că bătându-mă ai să mă faci să mă răzgândesc, greşeşti. Îmi pare rău că ţi-am creat asemenea greutăţi, dar dacă te-ai fi gândit măcar o dată la mine ca la un adult, ţi-ai fi dat seama că pot să-mi port singură de grijă şi nu era nevoie să te agiţi atât, nici să mă tratezi cum ai făcut şi până acum, ca pe o şcolăriţă. Aşa că poţi să pleci! spuse furioasă.

Deşi îi vorbise cu curaj, simţi că-i stă inima în loc când îi văzu furia din privire.

Apoi, aceasta dispăru şi el îl spuse blând:

— O? Deci va trebui să găsesc altă metodă, nu-i aşa? Şi sunt de acord, murmură, un mod mult mai plăcut de a aranja lucrurile... îi lăsă bărbia şi-i privi faţa cu buzele întredeschise de uluială şi furie.

Încercă să vorbească dar nu putu, iar el zâmbi, dar nu era un zâmbet plăcut, iar vocea îi era batjocoritoare.

— Şi am mai făcut-o, Hannah, chiar dacă m-ai vrut sau nu, de fapt, nu poate fi prea greu să te fac să vrei. Niciodată nu a fost prea greu, nici chiar când erai supărată pe mine, dacă-mi amintesc. Îi privi insistent buzele, apoi îşi aruncă o privire semnificativă peste trupul ei şi dacă şi-ar fi folosit mâinile, realiză ea şi roşi de jenă, ar fi dezbrăcat-o imediat.

Cel mai rău era, că în lumina lunii el o văzu roşind şi râse de consternarea ei şi de faptul că o pusese în încurcătură.

— Of! pufni ea violent, înfuriată. Ţi se pare că-ţi aparţin. Dar nu-i aşa...

— Încearcă să mai fugi o dată şi s-ar putea să fie altfel, spuse înciudat. Şi acum... Îşi privi ceasul.

— Nu! ţipă ea. Acum nimic! Nu mă întorc cu tine

acasă nici acum şi niciodată.

El o privi cinic.

— Nu-mi propusesem asta încă. Mă întrebam dacă-mi vei oferi ceva de mâncare – mi se pare că am ratat cam toate mesele de azi şi voiam să-ţi propun să te calmezi ca să stăm de vorbă…

Făcu o pauză şi o privi insistent.

Hannah simţi din ce în ce mai mult nedreptatea.

— Nu este nimic de discutat, spuse fulgerându-l cu privirea. Te… te urăsc, te dispreţuiesc şi este cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată, să fug de tine. Eu… se opri şi se dădu un pas înapoi când el se mişcă.

— Alex, spuse cu voce schimbată şi tremurată. Nu…

— Ba da, Hannah, spuse el foarte potolit. Nu te lupta cu mine.

Dar o făcu. Încercă să se întoarcă şi să fugă dar se împiedică şi-i simţi mâinile înconjurând-o.

— Nu! se zbătu ea.

Se zbătu, se răsuci şi se întoarse, dar el o ridică şi se uită în jur. Odată intrat în casă, nu se deranjă să se uite unde era dormitorul şi o aşeză pe canapeaua moale în salonul de lângă verandă.

Îşi ţinu respiraţia şi se mişcă precipitat, dar el se aşeză doar lângă ea şi o lipi de spătar ţinând-o de umeri. Nu putea scăpa din strânsoarea lui şi începură să-i curgă lacrimile, cu toate că nu voia să-i dea acea satisfacţie că o făcuse să plângă…

Se linişti dintr-odată, îşi muşcă buza şi închise ochii, pentru că nu putea suporta să-l vadă privind-o întunecat şi cu un nerv zbătându-i-se pe maxilar, ştiind că nu avea de ce să se lupte cu el. Dar cu ce să se lupte? se gândi dezolată când îi simţi degetele pe nasturii bluzei. Poate că de aceea nu găsesc modalitatea de a lupta, pentru că nu vreau să mă lupt deloc cu el? În cele din urmă am făcut-o. Am făcut-o până acum un minut. Of… nu-mi face asta, Alex!

Deschise ochii când îi simţi mâinile pe sânii goi şi spuse tare ceea ce spusese în gând.

— Te rog, n-o face din nou aşa. Îl privi, cu teamă şi cu lacrimi în ochi. Te rog, n-o face, suspină, dar nu mai putu continua.

O privi îndelung, iar ea avu senzaţia că pielea albă a sânilor ei şi strălucirea aurie a umerilor, îl impresionau într-un mod inexplicabil.

Apoi îşi ridică ochii spre ochii ei şi-i acoperi pieptul cu bluza.

— Bine. N-am să fac aşa dacă-mi spui acum, şi dacă mă convingi că tot ce mi-ai scris în scrisoarea aceea era adevărat. Poţi, Hannah?

Ea nu se mişcă în mâinile lui şi se priviră în ochi. Hannah inspiră adânc şi simţi că se înăbuşă. Îi trecu iute totul prin faţa ochilor ca un film – blocată în lift, scoasă de la poliţia din Southport, o fetiţă, căzută de pe bicicletă şi o noapte ploioasă… mirosul florilor de portocal şi Africa – of, Africa şi o leoaică furioasă şi să i se spună Missy Mama şi să fie iubită într-un fel.

— Nu, suspină. Nu pot.

— De ce nu?

— Pentru că… înghiţi un nod, am minţit. Îmi pare rău dar am crezut că este mai bine. Şi a fost, spuse grăbită, cu inima bătându-i în gât şi privind spre tavan.

— Nu, Hannah, spuse cu voce tremurată şi mângâindu-i mâinile.

— Ba da, răspunse ea orbeşte privindu-l. Cum să-l fac să înţeleagă? se întreba ea chinuită. Poate că reverendul Ted avea dreptate şi doar adevărul o va face?

Îşi ridică involuntar mâna şi-l atinse pe faţă.

— Vezi… eu am ştiut despre tine şi Alison Fairleigh. O, n-a fost vina nimănui dar când s-a întors înapoi, eu… mă rog, m-am gândit că aşa era cel mai bine pentru tine şi pentru ea, iar acum ştiu că era cel mai bine pentru mine. N-aş fi putut îndura să fiu pe planul doi. Te gândeşti poate că sună pretenţios şi ştiu că reverendul Ted crede că ar fi trebuit să îngrop gândurile astea şi să îndur să fiu o nevastă bună, dar nu pot. Nu cred că aş fi reuşit nici chiar dacă Alison nu s-ar fi întors. N-am realizat asta… până acum,

spuse mirată şi se strâmbă aproape imediat. Să fie mândrie? Nu ştiu. Se presupune că este un păcat dar… mă gândesc la tine, eu totdeauna am fost fiica unui prieten drag, un copil care intră adesea în tot felul de necazuri, nu un suflet pereche. Cu asta nu pot să mă obişnuiesc.

Ceva ca un zâmbet îi strâmbă gara.

— Totdeauna ai fost astea pentru mine. Nu pot să schimb asta, dar…

— Apoi, îl întrerupse crispată, încercând cu disperare să-şi exprime sentimentele în cuvinte, acum vezi de ce nu mă pot întoarce înapoi? Te rog, spune că înţelegi! Şi… şi am putea rămâne prieteni, spuse cu un efort, dacă şi tu vei vrea. Odată am fost de acord că eram buni prieteni. Cred că asta am vrut să fim, nu… amanţi. O, Doamne, se gândi, oare va trebui s-o ţin tot aşa? Poate va fi un mijloc să mă lase să plec.

— Hannah, este ceva ce nu înţelegi.

Încercă să nu se clintească atunci când o mângâie pe păr.

— Da, suspină ea cât el făcu o pauză. Ştiu ce vrei să spui. Pentru că ai fost primul bărbat din viaţa mea, asta mă va… de asta mă voi teme tot restul vieţii pentru că n-am… pentru că… Respiră adânc şi-şi căută cuvintele potrivite.

— N-ai fost? întrebă îmbrăţişând-o.

— Nu, răspunse, ascunzându-şi faţa la pieptul lui.

— Ei bine, eu aş fi fost. Pentru că vezi, n-aş fi suportat gândul să nu am dreptul să fac dragoste cu tine. Nici n-aş fi suportat să trăiesc cu gândul că altcineva face dragoste cu tine. N-aş fi putut niciodată. Mi-am dat seama de asta într-un acces de furie. Care a fost motivul pentru care… am făcut dragoste cu tine prima dată, când ar fi trebuit să n-o fac – de asta a trebuit să te măriţi cu mine. Pentru că ştiam că aşa voi avea dreptul exclusiv asupra lui Hannah Hawthorn în pat şi în afara lui…

Îi privi îndelung buzele care se deschiseră de surpriză, apoi îi privi ochii uluiţi şi îi zâmbi batjocoritor.

— Şi de asta trebuie să te întorci la mine, vezi, Missy Mama. N-ai bănuit niciodată?

Hannah rămase înţepenită în braţele lui. Alex îi urmări conturul gurii cu un deget şi spuse repede:

— Nu te uita aşa şocată.

— Eu… îşi umezi buzele. Eu… dar de ce nu mi-ai spus? Şi despre, adică, despre Alison. Am auzit… Se opri când privirea lui se schimbă şi ea se crispă.

— Deci ai auzit ceva?

Încuviinţă necăjită.

— N-am vrut să trag cu urechea, spuse înlăcrimată. Mă întorsesem doar să întreb dacă vreţi cafea irlandeză…

— Şi Marge a avut dreptate, spuse el ca pentru sine. Ce prost am fost. Ridică ochii şi privi camera fără s-o vadă. Apoi o privi şi spuse ferm: Ai înţeles greşit ce ai auzit, Hannah. Nu, îi puse un deget pe buze, n-a fost vina ta. A fost a mea – de altfel, Marge se simte foarte vinovată, dar n-avea de unde şti. Într-un fel, şi asta era problema mea. Vezi, nu aveam nicio idee că tu auziseşi de Alison. De fapt, nu aveam nicio idee că eu şi Alison hrănisem bârfele astea o vreme. De altfel, ar fi trebuit să spun ceva. Poate ar fi trebuit să spun oricum.

— … Deci, n-a fost adevărat? Doar bârfă? şi se gândi – trebuie să fie un vis, mă voi trezi imediat.

— Oh, a fost adevărat, spuse sec. Uite cum a fost… Ne-am îndrăgostit, continuă el. Ceea ce bârfele însă n-au ştiut, cred, a fost că ne-a şi trecut. Poate că nu asta era important. Dacă atunci, cineva ar fi încercat să-mi spună asta, n-aş fi crezut. Dar acum văd că erau amestecate şi alte probleme. Poate din cauză că am fost foarte amărât şi jignit în amorul propriu pentru că familia Fairleigh nu mă considera destul de bun. Alison era foarte amărâtă, pentru că părinţii ei manevrau situaţia. M-au ameninţat cu tot felul de consecinţe dacă ne căsătorim şi până la urmă au măritat-o cu Charles Wandsworth pentru că nu părea s-o mai intereseze cu cine o mărită. Descoperi până la urmă că fusese o alegere bună, de altfel îi luase ceva timp până să se împace cu el.

Hannah deschise gura de mirare.

— Da, spuse el mângâindu-i părul. Nu m-a mai iubit

pe mine şi s-a îndrăgostit de el. Când el a murit brusc, era firesc să-şi amintească fiecare clipă din agonia cu mine şi la ce au forţat-o părinţii să facă.

Hannah îşi şterse lacrimile.

— O, nu! Biata de ea – asta a vrut să spună când ţi-a spus că a irosit mult timp şi tu i-ai răspuns că-ţi pare rău? Am crezut… am crezut… Nu mai putu să vorbească.

— Ştiu, spuse Alex. Până la urmă am bănuit.

— Cum? suspină ea.

— Doar mulţumită lui Marge. După ce-ai fugit, mi-a spus cum ai aflat de Alison Fairleigh mai întâi. Marge insista că precis se întâmplase ceva care te făcuse să te gândeşti – să te facă să fii sigură că Alison şi cu mine încă mai suntem îndrăgostiţi. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc foarte atent la ce fusese. Şi mi-am amintit că ai plecat să faci cafea şi că ai întârziat mult şi că arătai straniu când te-ai întors. Mi-am amintit ce-am spus şi cum ar fi putut părea în lumina celor spuse de Marge. Doar umbra de speranţă m-a făcut să nu înnebunesc în aceste două luni, spuse încet, alunecându-şi degetele pe gâtul ei, mai ales că Marge îmi spusese să nu cred un cuvânt din scrisoarea aceea.

— Dar ai crezut… adică…

— Hannah. Câteodată era greu să n-o fac. Niciodată n-am crezut că minţi, sub niciun motiv. N-am putut înţelege de ce nu mi-ai spus de copil. Mă întreb dacă nu din cauză că te gândeai că eram încă îndrăgostit de Alison, dar am fost şocat când am aflat că ai fost însărcinată. Adică este bine să visezi că vei avea copii dar în realitate, se poate întâmpla să descoperi că ai căzut în cursă…

Hannah se mişcă agitat.

— Nu-i aşa. Am vrut copilul acela, mai mult decât orice altceva, dar ştiam că tu te gândeai că nu sunt pregătită. Apoi, când l-am pierdut, mi-a părut mâna sorţii. Ca şi când, spuse cu voce scăzută, ar fi fost scăparea tuturor.

— De ce crezi asta? întrebă el după o clipă. Că nu credeam că eşti pregătită?

Ea îi spuse ce auzise în noaptea de după incidentul cu

puiul leoaicei.

— Îţi aminteşti? întrebă ea cu voce tremurată.

— Hannah, draga mea, nu asta am vrut să spun…

— Eu aşa credeam, spuse zâmbind cam strâmb. Erai atât de supărat pe mine.

— Da, eram, încuviinţă el strâmbându-se. Dar mai ales pentru că în ziua aceea era să te pierd şi gândul ăsta mă îngrozea. O privi insistent, iar ei i se mări pulsul. Dar ceea ce am spus mai târziu a fost din alt motiv. M-am simţit vinovat… până te-am cunoscut. M-ai întrebat adineauri de ce nu ţi-am spus ce-am simţit. De fapt, ţi-am spus o dată, dar nu m-ai crezut.

— Nu… nu-mi amintesc.

— Îţi aminteşti că ai venit la mine într-o dimineaţă. Ceva în vocea lui o făcu să tremure. Şi ai încercat să mă convingi că nu trebuie să ne căsătorim?

— Da, dar…

— Şi-ţi aminteşti că te-am întrebat dacă m-ai crede că m-am îndrăgostit de tine?

Hannah respiră adânc şi tăcu.

— Şi dacă, scumpa mea, spuse ştergându-i lacrimile, mi-ai fi citit gândurile, ai fi ştiut asta de mult, de când am avut discuţia despre Billy Johnson, în particular şi bărbaţi în general. Chiar când îţi dădeam sfaturi foarte părinteşti, eu eram foarte atras de tine. Ceea ce, trebuie să admiţi, era ironia sorţii.

Hannah rămase cu gura căscată.

— Mmm, încuviinţă el. Eram într-o dilemă teribilă, de altfel trebuie să admit că am crezut că stăpânesc bine lucrurile. Mi-am spus că erai prea tânără ca să ştii despre dragoste, şi că s-ar putea să te sperii dacă ai afla cum mă gândeam la tine câteodată, deci aveai nevoie de timp, o şansă de a-ţi lua zborul. Mi-am spus chiar că trebuie să afli mai multe despre bărbaţi înainte de a decide dacă erai îndrăgostită. Am descoperit însă că nu voiam de fapt să afli de la altcineva decât de la mine, spuse el ironic.

— Eu…

— Ştiu. Nu aveai de unde să fi ştiut, pentru că

totdeauna am avut grijă să nu mă cunoşti, spuse foarte liniştit, nu ştiam că voi fi lovit de propria petardă, şi mai ales alte probleme. De mulţi ani, am privit foarte detaşat relaţiile mele cu femeile. Nu pentru că eram încă îndrăgostit de Alison, ci pentru că eram... îngrijorat, cred. Când am ştiut că am depăşit această problemă, mă gândeam mulţumit că ea descoperise adevărata dragoste, n-am putut uita însă trauma. Când ai apărut tu în viaţa mea, o perioadă am încercat să mă conving că nu mi se întâmpla mie. Nu puteam să cred că după atâţia ani şi după toate femeile pe care le-am cunoscut, mi se mai poate întâmpla. Refuzam să cred că este posibil. Dar când te-ai întors prin ploaie în noaptea aceea şi am văzut ce ţi-a făcut Matt Bartholomew, am ştiut ce s-a întâmplat. Din mai multe motive. Aş fi putut să-l omor şi ştiam că trebuie să mă asigur că niciodată nu se va mai întâmpla, pentru că n-aş putea îndura. Din nefericire, după cum cred că tatăl tău a ştiut mereu, am un pic de... nu ştiu cum i-ai spune...

— Un pic de sălbăticie? suspină ea gândindu-se la ce-i spusese Marge odată.

— Poate, zâmbi el. Orice-ar fi, o voi avea mereu. Vezi, nu mi-a părut rău. Ştiu că ar fi trebuit să-mi pară rău, pentru că în noaptea când te-am sărutat în plantaţia de lămâi, am trezit probabil nişte vise de adolescentă. Dar nu mi-a părut rău, nu mi-a părut rău că până la urmă am făcut-o. Am regretat doar că s-a întâmplat în felul acesta, fără să-ţi spun ce simt şi fără să-mi vină să cred.

— Şi eu cred că au fost vise de adolescentă şi că nu se vor schimba niciodată. Alex...

— Nu mă face să mă simt şi mai rău, nu pentru că n-aş merita-o, spuse strâmbându-se.

— Nu... voiam să spun, continuă necăjită... Voiam să spun că mă simt câteodată prea tânără pentru tine. M-am simţit ruşinată şi stângace. Şi... în noaptea când mi-ai arătat că poţi să mă faci să te vreau chiar dacă eram supărată pe tine, şi mă gândeam că te vreau, m-am simţit atât de disperată, atât...

— Hannah. Îi luă mâna şi i-o strânse. Te-am avut la

mânie, într-un fel de disperare în noaptea aceea. Vezi, în loc să fiu în stare să-ţi spun cât te-am iubit, în loc să te pun în temă, într-un fel mă şi temeam, m-am decis să-ţi arăt. Atunci m-am gândit chiar că am reuşit. Apoi tu te-ai schimbat, iar eu n-am înţeles de ce. Nu mă gândeam decât că erai prea tânără ca să realizezi că voiam să-ţi împrăştii temerile. De aceea eram înfuriat şi disperat. Dar tu nu avuseşi timp să înveţi că, într-un fel foarte special, sexul exprimă doi îndrăgostiţi. Că adesea reflectă stările de tensiune şi de teamă ca şi dragostea şi tandreţea. Nu este un lucru static. N-ar fi trebuit să te simţi vinovată, pentru că ai răspuns chiar dacă erai supărată. Amândoi eram supăraţi în noaptea aceea, dar amândoi eram şi profund mişcaţi unul de celălalt. Asta-i cel mai important.

— Vrei să spui, că n-ai fi făcut-o dacă n-ai fi fost… dacă n-ai…

— Nu. Dacă n-aş fi avut acel sentiment oribil că te îndepărtezi de mine, nu…

Rămase tăcută mult timp în braţele lui, apoi spuse cu voce tremurândă:

— Deci nu te-a deranjat să fii… profesorul meu, prietenul şi paznicul, toate astea adică?

— Niciodată n-am vrut altfel. Hannah. Sper să mă crezi pentru că dacă nu, va trebui să te fac să mă crezi.

— O, Alex, suspină ea. Ce proastă am fost.

— Nu, spuse el cu voce aspră, nu tu.

— Ba da. Se agată de el şi-i plânse pe umăr. Nu numai atât, dar când mă gândesc ce mincinoasă am devenit! Credeam că sunt îndreptăţită s-o fac.

— Hannah… uită-te la mine.

— Nu cred că pot. Mă simt apăsată de atâtea păcate. De ce?

— Pentru că vreau să te sărut, de-aia, spuse el, şi când ea – şi ridică până la umeri capul, îi zâmbi cu amuzament, dragoste şi tandreţe şi cu dorinţă în privite, încât o făcu să-i tremure în braţe. Dacă mă iubeşti aşa cum te iubesc şi eu, nu crezi că am putea lăsa acum în urmă păcatele? Ale tale imaginare şi ale mele reale?

— O… dacă… da, te rog.

Au fost ultimele cuvinte pentru multă vreme.

Îi şopti doar numele, pentru că el o săruta mereu. Făcură dragoste pe canapea, în lumina lunii, iar Hannah fu ca un amestec al tuturor dăţilor când făcuseră dragoste, un amestec de tandreţe şi de speranţă care o făcu să ardă de dorinţă şi să răspundă aşa cum o mai făcuse, însă de data asta cu dragoste şi plăcere.

Rămaseră multă vreme îmbrăţişaţi fără să-şi spună ceva, savurându-şi doar apropierea care devenise cu atât mai preţioasă cu atât era aproape să se fi pierdut.

— Aş vrea să-ţi cer, ceva, Hannah.

— Orice…

El râse şi o sărută.

— Nu ceva nemaipomenit. Atâta doar că reverendul Clayton m-a trimis la dracu', şi a făcut-o foarte convins. Cred… cred că imaginea mea ar trebui reabilitată în ochii lui.

— Of! Hannah îşi muşcă buza cu un sentiment de vinovăţie. Va fi primul lucru pe care-l voi face când ne vom întoarce acasă. Dar să ştii, singurul lucru… dubios, dacă ăsta-i cuvântul potrivit, dacă i-am spus vreodată ceva despre tine, am făcut-o pentru că n-am crezut că mă iubeşti într-adevăr.

— Asta i-a fost de ajuns, spuse Alex cu umor. Dar, serios, înţeleg prea bine ce a simţit şi pentru mine este foarte important să-i recâştig stima.

— Ai să-l faci fericit, spuse Hannah încet. Alex, este ca un vis care devine realitate. Poate că n-ar trebui să spun, dar cred că trebuie să-mi amintesc din când în când că este adevărat. N-am să mă mai supăr când ai să fii aspru cu mine, că va trebui să mă salvezi de la urmările prostiilor mele şi aşa mai departe.

— Până să încep să te salvez de la urmările prostiilor tale, aşa cum spui, nici nu ştiam că trăiesc, iubito. Chiar dacă eram aspru câteodată, a trecut mult până să-mi dau seama că intrai în mai multe belele decât noi toţi, pentru că tu nu alegeai cea mai simplă cale de-a rezolva problemele,

aşa cum ar fi făcut oricine, şi asta cred că mi-a plăcut foarte mult la tine.

Ea îl privi uluită.

— Este unul dintre cele mai drăguţe lucruri pe care mi le-ai spus vreodată. Acum simt că mă tratezi pe picior de egalitate. De altfel…

— De altfel ce, dragostea mea?

— … Poate că ar trebui să-mi dai în scris, îl tachină ea.

SFÂRŞIT